

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

—Πόλλυ, αυτό είναι σωστή τρέλλα! της είπε ο Πέτερ.

Το νύμφειο έθνος

Ο ΠΕΤΕΡ καθόταν μόνος σε μία ψάθινη πολυθρόνα του κήπου, βυθισμένος στους ρευδασμούς του. 'Η νύχτα ήταν ήρεμη, γλυκειά, γεμάτη άστρα... Ξαφνικά, άκουσε το θρόνισμα ενός μεταξωτού πορέματος. Καί, πριν προλάβει ν' ανασηκωθεί, ένοιωσε δυο φλογερά χείλη να κολλάνε με πάθος στα δικά του.

—Πόλλυ! ψιθύρισε σαστισμένος.

Καί σπκώθηκε αμέσως απ' τη θέση του.

'Η κοπέλλα που τον είχε φιλήσει, τον έσφιξε τρυφερά στην αγκαλιά της. 'Ηταν λεπτοκαμωμένη, με χλωμά μάγουλα, που έμοιαζαν σαν πορσελάνινα. Τα έκφραστικά μαύρα μάτια της και τα μακρά έβενινα μαλλιά της έκαναν μία ωραία αντίθεση με το λευκό της πρόσωπο.

—Πόλλυ, αυτό είναι σωστή τρέλλα! της είπε πάλι.

'Εκείνη άκούμπησε το μέτωπό της στο στήθος του κι' άρχισε να κλαίει.

'Ο Πέτερ της χαίδεψε τα μαλλιά και προσπάθησε να την παρηγορήσει:

—Δέν πρέπει να κλαίς, Πόλλυ. Γύρισε στο σαλόνι... Δέ συλλογίστηκες πώς μπορεί ν' αντιληφθούν την άπουσία σου;

—Δέ με νοιάζει για τίποτα, Πέτερ! τού άπάντησε μ' απόγνωση. Σ' αγαπώ! Δέ μ' ενδιαφέρει κανένας άλλος από σένα, σ' ολόκληρο τον κόσμο!

'Εκείνος έσκυψε το κεφάλι του και την πήγε σιγά-σιγά ως την πόρτα της Βίλλας.

—Όταν την είδε να χάνεται στο χώλ, δάκρυσε απ' τον πόνο και ξαναγύρισε στη θέση του, αποφασισμένος να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την ερωτική ιστορία.

*

'Ο Πέτερ Κρούγκερ ήταν διάσημος τενόρος, που μάγευε με τη φωνή του τον κόσμο, και ιδιαίτερα τις γυναίκες.

Είχε γνωρίσει μεγάλους θριάμβους σ' όλη την Εύρωπη. Καί μολονότι τώρα πλησίαζε τα 50, διατηρούσε ακόμη μία παράξενη νεανική βροαί.

'Ηταν κομψός, ωραίος, με γκριζά μαλλιά που του δίνανε ακόμα περισσότερη γοητεία.

Μά δέ μπορούσε, βέβαια, να έλπιζε τίποτα από κείνο τ' ειδωλλίο του με την Πόλλυ.

'Η κόρη τού φίλου του, τού τραπεζίτη Μόρτιμερ, που τον φιλοξενούσε στη Βίλλα του, στη Ριβιέρα, ήταν πολύ νέα, μόλις 20 χρονών.

'Ο γάμος μεταξύ τους ήταν αδύνατος.

'Η Πόλλυ τον είχε έρωτευθ' απ' την πρώτη μέρα. Κι' εκείνος επίσης τη λάτρευε. Μά η διαφορά της ηλικίας τους ήταν πολύ μεγάλη. 'Ο τραπεζίτης δέ θάδινε ποτέ τη συγκατάθεσί του γι' αυτό το γάμο...

—Άλλωστε, η πραγματοποίησι αυτού τού ονείρου θά ήταν καθάρη τρέλλα!

'Η πείρα τού έλεγε ότι, ύστερα από μερικά χρόνια, όταν αυτός θά ήταν πιά ένας κουρασμένος γέρος ενώ εκείνη θά βρισκόταν

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

στην άνθησι της ηλικίας της, θά έπαυε να τον αγαπά. 'Ισως να τον μισούσε κι' ολας και να τον κατηγορούσε — έστω κι' από μέσα της — πώς της είχε καταστρέψει τη ζωή...

—Έπρεπε να φύγω απ' τη Ριβιέρα ο Πέτερ. 'Ηταν η μόνη λύσι.

'Η Πόλλυ ήταν νέα και θά τον ξεχνούσε γρήγορα...

Γύρισε λοιπόν κι' αυτός στο σαλόνι. 'Αλλ' όταν είδε την Πόλλυ βυθισμένη στις σκέψεις της, σαν ξένη ανάμεσα στους άλλους, φοβήθηκε...

'Ο έρωτάς της ήταν απ' τα πάθη εκείνα που δέν ξεχνιούνται εύκολα!

Μήπως έπρεπε να μείνη κοντά της; Μήπως θά την έκανε δυστυχισμένη φεύγοντας;...

—Όλη τη νύχτα βασανιζότανε, προσπαθώντας να πάρη μιá απόφασι. 'Η καρδιά του τού φώναζε να μείνη, αλλ' η λογική τουδείχνε πώς δέν έπρεπε να έλπιζε τίποτα απ' αυτό τον αταίριαστο έρωτα...

—Έφυγε τ' άλλο πρωί, αφήνοντας ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα στο φίλο του, χωρίς να δ'η καθόλου την αγαπημένη του.

—Έκανε μιá μεγάλη τουρνέ στην Εύρωπη, με την ανάνησι πάντα της Πόλλυ, όταν ξαφνικά άρρώσθηκε βαρεία από κούλογημα, στην 'Αγγλία.

—'Υστερ' από λίγο καιρό έγινε καλά, αλλ' υπέφερε τώρα σοβαρά απ' την καρδιά του.

—Οι γιατροί του σύστησαν ν' αναπαυθ'.

'Η άρρώστια του τον είχε καταβάλει κι' η αδυναμία της καρδιάς του χειροτέρευε την κατάστασί του.

Μέσα σε λίγο καιρό, είχε καταντήσει αγνώριστος! Βαθειές ρυτίδες αλλάχναν το πρόσωπό του και τα μαλλιά του άσπρισαν.

Γύρισε τότε στην ήλιόλουστη Ριβιέρα και μπήκε στην κλινική ενός διάσημου καρδιολόγου, για νοσηλεία.

—'Εκεί κοντά βρισκόταν κι' η Βίλλα τού Μόρτιμερ.

Ρώτησε μιá μέρα τη νοσοκόμα του αν ήξερε την Πόλλυ. Κι' εκείνη τού άπάντησε ότι η κοπέλλα έκανε κάθε απόγευμα τόν περιπάτο της στον παραλιακό δρόμο, ότι ήταν πιά έμωρη από κάθε άλλη φορά κι' ότι εξακολουθούσε να υποφέρει από ένα άτυχο έρωτα.

—'Εκείνος τού άγαπούσε, την είχε εγκαταλείψει ξαφνικά κι' είχε έξαστανισθ'.

'Η άποκάλυψι αυτή τον έκανε να νοιώση ένα σκληρό πόνο στην καρδιά.

—Προσέξτε! τού είπε τότε ο γιατρός. 'Η καρδιά σας είναι πάρα πολύ αδύνατη. Δέ θα μπορείτε πιά να τραγουδήσετε. Τό τραγουδι για σας σημαίνει θάνατο!

Αυτό ήταν άλλο ένα χτύπημα για τόν άτυχο άνθρωπο. Τό τραγουδι του ήταν τό μόνο πράγμα που τού είχε άπομείνει!

—Έσκυψε καρτερικά τό κεφάλι του κι' άναστενάξε, ενώ δυο χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα μαρμαίνα του μάγουλα.

*

Τ' άλλο απόγευμα, ο Πέτερ θέλησε να κάνη ένα περίπατο με τ' άμαξι στον παραλιακό δρόμο. —Έφτασε ως τό δάσος.

Ξαναγύριζε ύστερα στην κλινική, όταν είδε ξαφνικά νάοχεται προς τό μέρος του μιá πεντάμορφη κοπέλλα! η Πόλλυ!

Πέρασε δίπλα του, χωρίς να τον αναγνωρίση, και προχώρησε αδιάφορη, συνεχίζοντας τόν περιπάτο της.

—'Ο Πέτερ ψιθύρισε μ' απόγνωση τ' όνομά της κι' έκανε τη σκέψη πώς ίσως δέ θά την ξανάβλεπε πιά...

Την ίδια στιγμή, ένοιωσε μιá τρελή έπιθυμία να της μιλήση, να της π'η πώς δέν την είχε ξεχάσει ούτε λεπτό, πώς ήταν ο μεγάλος έρωτάς της ζωής του! Δέ μπορούσε ν' άνεχθ' τη σκέψη πώς εκείνη πίστευε ότι την είχε εγκαταλείψει γιατί τον ένοχλούσε η αγάπη της!

Είπε στον άμαξά να σταθ'.

Καί, δίχως να συλλογισθ' τίποτ' άλλο, άρχισε να τραγουδάη μιá γλυκειά και παθητική άρια, μ' όλη τη δύναμι της φωνής του! —'Ετσι θά τον αναγνώριζε η Πόλλυ!

Ξαφνικά δίωκε σταμάτησε τό τραγουδι του κι' έπασε προς τα πίσω, κατάχλωμος.

'Η Πόλλυ είχε γνωρίσει τη φωνή του κι' έτρεξε κοντά του. Μά η πονεμένη καρδιά τού Πέτερ δέ χτυπούσε πιά. —'Εκείνο τό τραγουδι ήταν τό κύκνειο άσμα του.

Καί τότε χαρίσει σ' αυτήν που τη λάτρευε πάνω απ' όλα!

Π. ΛΟΡΜΙΕ

Σ ΚΕΨΟΥ, λέει, να ήτανε ωραίος! Σκέψου, λέει, να ήτανε μοιραίος! Σκέψου, λέει, να ήταν γόης άκατανίκητος, θανάσιμος, Καζανόβας, Δόν Ζουάν — σκέψου να τού είχε δώσει ο Θεός μπότι, φάτσα, θάρρος, θράσος, γοητεία, και να πέφτανε στα πόδια του μάτσο οι γυναίκες, σαν τα όρνθκια τόν 'Οκτώβρη!

—'Αριστείδη μου!

Καί εκείνος να βαρύνεταν.

—Λατρεύε μου!

Κι' εκείνος να χασιμουριόταν.

—Πεθαίνω, 'Αριστείδη!

Καί να μην έδινε πεντάρα τσακιστή για τις γυναίκες, που θά έκλαιγαν, θά παρακαλούσαν και θ' αυτοκτονούσαν γι' αυτόν! Σκέψου, λέει, να ήταν ένας Ναπολέοντας τού έρωτα, βαρύς, γλυκός, τραχύς, άκατανίκητος, μπλαζές, που με μιá ματιά του να πυρπολούσε θηλυκά κι' ύστερα, βαρυστημένος, να τους γύριζε τις πλάτες:

—Ούφ! Βαρέθηκα πιά! Τί ένοχλητικά πλάσματα, που είναι οι γυναίκες!

Πολύ συχνά κάνει στο δρόμο αυτές τις σκέψεις ο 'Αριστείδης, καθώς κυττάζει τις γυναίκες: Σκέψου, λέει, να ήταν ένας σαν κι' αυτούς τους θανάσιμους γόητες της όθνης — άστέρας δυναμικός κι' άκαταμάχητος! Κι' είναι, ο δύστυχος, κοινός. Είναι και στραβοκάνης. Είναι κακοφτιαγμένος, φουκαράς κι' έλεεινός. Φοράει και ρούχα ξεθωριασμένα και παπούτσια φαγωμένα. —Όμως καβάλλα στα δειρά του, π'αί στο δρόμο, ξεχνιέται και παραδίδεται στα φτερογίσματα της φρενιασμένης φαντασίας του: Σκέψου, λέει, να ήταν ένας ζόρικος άντρας, ωραίος και μοιραίος.

—'Οανιο!

Τινάζεται.

—Στραβομάρα έχεις;

'Η άγρια φωνή κι' η μούντζα ενός σωφέρ πολύ συχνά τόν συνεφέρνουν και τότε τρομαγμένος, δίνει ένα σάλτο, για να σωθ', αφήνοντας τα δειρά του θρύμματα κάτω απ' τις ρόδες τού αυτοκινήτου. Βάζει τότε τα χέρια του στις σέπες, σφυρίζει μελαγχολικά και συνεχίζει τό δρόμο του, προσγειωμένος — τό δρόμο αυτό, που οδηγεί πάντα σε μιá και μόνη γυναίκα (τη συμβία του), που όταν της λ'η:

—Καλήμέρα χρυσή μου!

—'Εκείνη τού άπαντά:

—'Ηρθες άχαίρευτε;

Κι' όταν τη ρωτά:

—Τί θά φάμε άπόψε;

—'Εκείνη τού άπαντά:

—Γαϊδάρους με τα πέταλα!...

'Ο φίλατός του 'Αριστείδης, χαμογελά τότε με καλωσύνη και προσπαθεί να πείσ'η τον εαυτό του ότι η συμβία του έχει χιούμορ, ότι δέν είναι δά τόσο φρικαλέα, όσο φαίνεται, κι' ότι η ζωή του είναι ωραία και όχι τόσο άτυφόφορη όσο θά νόμιζε κανείς. Πάντως, τελικά καταλήγει στο στερεότυπο συμπέρασμα, ότι θά μπορούσαν όλα, βέβαια, να είναι κάπως ωραιότερα: Καί η ζωή του, κι' η γυναίκα του, κι' ο ίδιος.

Τέλος πάντων.

Καλή η κακή, αυτή είναι η ζωή του. —Όμορφη η άσκημη, αυτή είναι η γυναίκα του. —'Ο 'Αριστείδης κάνει τό π'αν, στις στιγμές τουλάχιστον της προσγειώσεώς του, να μη συμπλέκεται μαζί της. Γι' αυτό, και φρονεταί πάντα λογικά. Είναι ύπομονητικός, λιγλόλογος, πειθαρχικός. —Όπως πάντα, λοιπόν και σήμερα άκούει τις διαταγές της με τό αίσωιο χαμόγελό του:

—'Αχαίρευτε!

—Ναί, χρυσή μου.

—'Εγώ φεύγω.

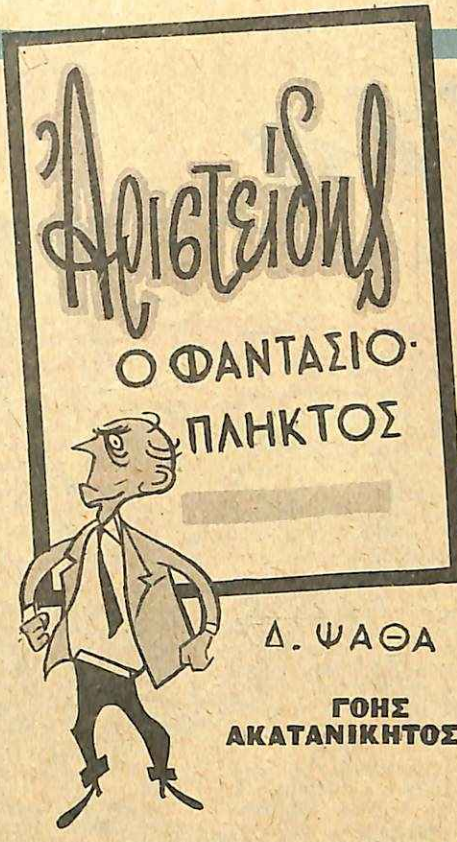
—Ναί, χρυσή μου.

—Καί θά σε περιμένω στις έξη, κάτω στην 'Αθήνα.

—Ναί, χρυσή μου.

—'Εξη ακριβώς. —'Ακουε: Κύττα μην άργήσης και χάσω την άρχή της ταινίας, γιατί αλλοίμονό σου!...

Φεύγει η γυναίκα του κι' ο 'Αριστείδης τ'άχει υπ' όψι του. —'Εξη παρ'ά πέντε πρέπει να είναι στη στάσι, για να π'η τη γυναίκα του στον κινηματογράφο. Δύο λεπτά ν' άργήσει, μπορεί να γίνη χαλασμός.

'Εκεί! Καταμεσής τού δρόμου! Γι' αυτό και φροντίζει πάντα να πάρη τό τραμ έγκαιρως.

—'Απόγεμα. —'Εξη παρ'ά είκοσι. 'Η ώρα άκριβώς των γυναικών. Γεμάτο τό τραμ από θηλυκά. Μικρούλες, νοστιμούλες, μεγαλούτσικες, λεπτούλες, στρουμπουλούλες. Με τα άρώματά τους. Με τα νασάκια τους. Με τα σκερτσάκια τους. Μπαίνει ο 'Αριστείδης, κυττά τριγύρω του κι' αναγαλλιάζει η ψυχή του, καθώς βλέπει τις γυναίκες και όσφραίνεται τ' άρώματα. Κι' αμέσως, η καρδιά του άρχίζει να χτυπά κι' η σκέψη του κεντρίζει τό τρελλό άλογο της φαντασίας. Σκέψου, λέει, να ήταν γόης και να είχε τούορημα γυναικών, μάτσο τις κατακτήσεις, άπειρα τα θύματα.

—'Ω, δέ θέλει δά και πολύ να πάρη φωτιά ο 'Αριστείδης! Στο λεπτό, μέσα στο ξέφρενο γκαλόπ της φαντασίας του, μεταμορφώνεται σε Καζανόβα, καταπληκτικό, με χίλια θηλυκά τριγύρω του και περιπέτειες άπίθανες. —'Από δώ τον παρακαλάει μιá ξανθείά:

—'Αριστείδη μου!

—'Από κεί τόν τραβεί μιá μελαχροινή:

—'Αριστείδάκη μου!

Πέφτει στα πόδια του μιá καλλονή:

—Σέ λατρεύω, 'Αριστείδη.

Χτυπιέται και ψυχομαχεί μιá γόησσα:

—Για σένα! Για σένα, χάνω τη ζωή μου!

Καί νάτος, άγέρωχος αυτός, κουρασμένος, χορτασμένος, βαρυστημένος, άνάμεσα σε πλήθη γυναικών, που τόν παρακαλούν, τόν ικετεύουν, στεναίνουν, κλαίνε και σπαράζουν, να τις κυττά με τα μαγνητικά του μάτια:

—Παρακαλώ! Παρακαλώ! Σχηματίστε ούρά, για να σας άκούω μιá, μιá!...

Καθώς κάθεται στη θέση του, πέφτει τό μάτι του άπέναντι σε μιá νεαρή και νόστιμη κυρία. Κι' αμέσως τό άλογο της φαντασίας του, που έχει άφηνιάσει, δημιουργεί δραματική ερωτική ιστορία. Είναι κι' αυτή μιá από τις εκατοντάδες που έχει βαρεθ' κι' έχει διώξει πρό έτών. Μόλις τόν βλέπει, λοιπόν, χλωμαίζει και λιώνει στο αντίκρουσμά του.

—'Αριστείδη μου!

—Πήσα! —'Εσύ είσαι!

—'Εγώ είμαι...

—Τί έγινες; —'Εχάθηκες!

—Δέν τάμαδες.

Τρέμει που τού μιλάει. Κόβεται η φωνή της, τα μάτια της αστράφτουν από λατρεία και καύμο, που φαίνεται πώς δέν έσβωσε άκόμα:

—Δέν τάμαδες. —'Αριστείδη! —Όταν μ' άφησες, άποπειράθηκα ν' αυτοκτονήσω. Κατάπια μιá φούχτα άσπρινες κι' άλλη μιá φούχτα κινίνα. —'Η ζωή χωρίς σένα μου ήτανε πιά άχορη.

Τη λυπάται. Τη χαίδεει:

—Τό καύμένο!

Με μάτια άχόρταγα κυττούν τόν Καζανόβα οι άλλες γυναίκες τού τραμ. —'Αλλη τού γνέφει. —'Αλλη τού χαμογελά. —'Αλλη σκύβει και κρυφομιλά στην πλαινή της για τα μάτια του. —'Αλλη για τό ντυσίμό του. —'Αλλη για τό άρρενωπό τού ύψος, που όμοίό του δέν είδε ποτέ άλλοτε καμιά γυναίκα.

Κι' όλες τους, ξελιγωμένες, έκθαμβες ψιθυρίζουν:

—Τί γόη!

—Πόσες γυναίκες, νάχη καψεί!

—Τί άντρας μοιραίος!

—Τί κατακτητής!

Κι' άπάνω κεί, στο άπόγειο τού δονζουανικού θριάμβου του, σταματάει τό τραμ στη στάσι, και βλέπει τό άγριεμένο κι' έξαλλο μούτρο της γυναίκας του.

—'Ελα, βρε άχαίρευτε! Τσακίσου που να σε πάρη ο δαίμονας! Μισή ώρα περιμένω!...

Στον έβδομο ούρανό βρισκόταν: Στο πεζοδρόμιο κατακυλάει, αλλοίμονο! Καί κρεμασμένος στο μπράτσο της μιás και μοναδικής γυναίκας — της φοβερης και τσομερης — τραβεί τό δρόμο στωικά, με τα στραβά καννιά του...

Δ. ΨΑΘΑΣ

★ *Lita* ★ **MILAN**

Μία ακόμη «βόμβα του σέξ» στο Χόλλυγουντ

ΣΤΟΝ εφήμερο παράδεισο της χαράς, της εὐθυμίας, της ξενοιασιάς, του ευκόλου πλούτου, αλλά και των αναστασιών και των δακρύων, που λέγεται Χόλλυγουντ, χιλιάδες κοπέλλες, κάθε χρόνο, καταφθάνουν για να δοκιμάσουν την τύχη τους στον κινηματογράφο. Φυσικά, εμπρός στην άπληστη σε αριθμό προσφορά «νέων ταλέντων», η ζήτηση είναι πολύ μικρή και με αξιώσεις. Γι' αυτό και είναι ελάχιστες, κάθε χρονιά, οι «καινούργιες», που κατορθώνουν να χαράξουν ένα μέλλον.

Μιά απ' αυτές τις «καινούργιες» είναι και η ωραιότατη Λίτα Μιλάν, μία πραγματικά «έκρηκτική καλλονή», 23 ετών, η οποία, από το 1955, που άρχισε την καριέρα της στην όθνη, κατώρθωσε να πάρη μέρος σε 12 ταινίες μέχρι σήμερα.

— Παρ' όλα τα αντίθετα, που διαδίδονται, λέει η όμορφη Λίτα, το Χόλλυγουντ δεν έπαψε και δε θα πάψει ποτέ να ενδιαφέρεται για όμορφες γυναίκες. Ταινία, που δεν περιέχει στη δράση της τουλάχιστο μία όμορφη ήθοιο, μοιάζει με καλό φαγητό, που δεν έχει αλάτι. Καλά είναι τα ονόματα των μεγάλων «στάρ», οι λεγόμενες «φίρμες», αλλά χρειάζονται και μία ή περισσότερες όμορφες γυναίκες, για να προσελκύσουν το κοινό. Το μυστικό της επιτυχίας μου, λοιπόν, στον κινηματογράφο, είναι απλό: Έχω τη μεγάλη τύχη να είμαι όμορφη, κινηματογραφικά όμορφη, και μόλις ζήτησα δουλειά σε στούντιο, με κράτησαν. Αυτό είναι όλο!...

Πραγματικά, όταν, στις αρχές του 1955, παρουσιάστηκε στα στούντιο «Κολούμπια», μόνη, χωρίς καμιά σύσταση, έκανε άμέσως εντύπωση η νοτισμερικάνικη όμορφη της και το φλογερο ταμπέρα-μέντο της. Και, έπειτα από μερικές δοκιμαστικές σκηνές, που της γύρισαν, την προσέλαβαν με πολυτελές συμβόλαιο και της ανέθεσαν τον πρώτο ρόλο της καριέρας της στο έγχρωμο φιλμ «Βίαιοι άνδρες», με τον Γκλέν Φορντ και τη Βαρβάρα Στάνγουικ. Ήταν ένας ρόλος μάλλον μικρός, αλλά χαρακτηριστικός: Λίγο τραγουδι και χορός σ' ένα λαϊκό κέντρο, προκλητικό ντυσιμο με πολλά νάξια και άφθονα γοητευτικά χαμόγελα, γεμάτα υποσχέσεις. Ακολούθησε άμέσως μεγαλύτερος και πιο προκλητικός ρόλος στο επίσης έγχρωμο φιλμ «Μονομαχία στο Μισισσιππή», με το Λες Μπάκερ, τον πρώην

Ταρζάν, και την Πατρίσια Μεντίνια, και ευθύς κατόπιν, τρίτος ρόλος, συμπρωταγωνίστριας πια, στο φιλμ «Στους άμμους της έρημου», με τον Ράφ Μήκερ και τη Μάρλα «Ενγκλίζ, που κι' αυτή ήταν «καινούργια».

Από τότε, το άστρο της πήρε την τροχιά της σταθερής ανόδου στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ. Τρεις ταινίες το 1955, τρεις το 1956, τρεις το 1957 και άλλες τρεις μέχρι τώρα για το 1958, την κατέστησαν γνωστή, δημοφιλή και περιζήτητη στάρλετ στη Μέκκα του κινηματογράφου, με μέλλον απόλυτα εξασφαλισμένο.

Το περίεργο είναι ότι, όταν το 1955 ζήτησε δουλειά στα κινηματογραφικά στούντιο, όχι μόνο δεν είχε δίπλωμα ήθοιου, αλλά και δεν ήξερε πολλά πράγματα από θέατρο ή κινηματογράφο. Τα μόνα της «προσόντα» ήταν η πραγματικά γοητευτική εμφάνισή της και το σχεδόν τέλειο στις αναλογίες, του σώμα της. Με αυτά, λοιπόν, τα δυο «άτου», πέτυχε.

Σήμερα απόκτησε και δίπλωμα ήθοιου, για να είναι εν τάξει με το νόμο. Και συνεχίζει την αναντίρρητα λαμπρή καριέρα της ως στάρλετ, με διαρκώς αυξανόμενη απόδοσι και επιτυχία στους προκλητικούς ρόλους, που της αναθέτουν.

Αλλά, για να είμαστε και δίκαιοι μαζί της, η Λίτα αξίζει πραγματικά. Δώδεκα ταινίες σε διάστημα 41 μηνών στο Χόλλυγουντ, είναι ένα ρεκόρ, που θα το ζήλευαν πάρα πολλές άλλες «καινούργιες»!

Από γονείς Ούγγρους μετανάστες, που ήρθαν στην Αμερική, στο τέλος του πρώτου πολέμου, η Λίτα Μιλάν — Μαργαρίτα-Ρομίνια Μιλάν, είναι το πραγματικό όνομά της — γεννήθηκε στη Ν. Υόρκη, στις 29 Ιουνίου του 1935. Από πολύ μικρή ήταν ένα όμορφο κορίτσακι, γεμάτο ζωή και άνησυχία, που του άρεσε ιδιαίτερα ο χορός και το τραγούδι. Κι' όταν μεγάλωσε κάπως, έδειξε καθαρά, ότι, εκτός από «καλλονή», θα γινόταν και μία εξαιρετική χορεύτρια ούγγρικων χορών.

Μεσολάβησαν, όμως, άρροπτα οικογενειακά ατύχηματα, και η Λίτα, που ήταν τότε μόλις 16 ετών, αναγκάστηκε να ζητήσει μία όποια δουλειά, για να συντηρήσει τον εαυτό της και τη χήρα μητέρα της. Στην αρχή, έγινε τηλεφωνήτρια και έπειτα δοκτυλογράφος σε θεατρικό πράκτορα. Αργότερα, προσελήφθη ως μαννεκέν και μετά ζήτησε εργασία σε σταθμούς τηλεόρασης, για να κάνει «σκέτς» ούγγρικων εθνικών χορών.

Μου άρεσε αφάνταστα η καλλιτεχνική ζωή, λέει η ίδια, αλλά ποτέ δεν κατώρθωσα να σημειώσω μία επιτυχία, ίσως γιατί δεν υπήρχε κανείς που να ενδιαφερθή για μένα. Όλοι, όσοι με πλησίαζαν τότε με πολλές υποσχέσεις, έφευγαν γρήγορα και με έλεγαν «καταδεδεχτή» και «φρεντούπερφηαν». Έτσι κι' εγώ, μία μέρα, πήρα θάρρος, φέρεσα ό,τι καλύτερο είχα και, φθάνοντας από τη Ν. Υόρκη στο Χόλλυγουντ, χτύπησα την πόρτα του πρώτου κινηματογραφικού στούντιο, που βρήκα μπροστά μου. Ή συνέχεια είναι γνωστή...

Με ύψος, που φθάνει το 1μ64, με καστανά μαλλιά και μάτια, με περιφέρεια στήθους 92 εκ. και μέσης 48, η Λίτα Μιλάν, κατά γενική ομολογία των «ειδικών», είναι μία από τις 10 ωραιότερες «καινούργιες», που διαθέτει η πόλη του κινηματογράφου. Έξυπνη και ετοιμόλογη, εκτός από τη μητρική της γλώσσα, μιλάει πολύ καλά, εκτός από την αγγλική και τη γαλλική, την ιταλική και την ισπανική.

Εκτός των άλλων «προσόντων» της, είναι και ικανάτατη διακοσμήτρια εσωτερικού σπιτιών. Το υπερμοντέρνο διαμέρισμά της, στη γνωστότερη συνοικία του Χόλλυγουντ, είναι διακοσμημένο από τα χέρια της με λεπτό γούστο. Έχει, επίσης, διακοσμήσει αρκετές βίλλες συναδέλφων της, που φημίζονται για τον πλούτο και τη σπατάλη της ζωής τους.

Όπως αναφέραμε ήδη, είναι σήμερα 23 ετών και ανύπαντρη ακόμη. Αλλά, επειδή δεν της άρεσουν οι κοσμικές εμφανίσεις και τα νυκτερινά κέντρα, έχει μεταβάλει το κομψό διαμέρισμά της σε σαλόνι φιλικών συγκεντρώσεων για... γυναίκες μόνο! Αλλά μη νομίζετε, ότι... πολιτεύεται! Κάθε άλλο! Απλώς δίνει καλές συμβουλές σε φιλικά της πρόσωπα, για κάθε ζήτημα. Μην απορρίψτε καθόλου. Παρά τη νεαρή ηλικία της, έχει αποκτήσει μεγάλη και σοβαρή πείρα της ζωής και είναι σε θέση να δώσει «καλές συμβουλές». Έτσι το διαμέρισμά της δεχεται καθημερινώς πλήθος γνωστών και άγνωστων γυναικών, που έχουν ανάγκη από... ψυχανάλυσι!

Τίποτα δεν είναι άπληστο και άπραγματοποίητο για την έκεντρική ζωή του Χόλλυγουντ και τους άστερες του!...

ΣΤΗΒ ΑΛΛΕΝ

Κινηματογραφικές πεννιές

* Η ήθοιοις Σερ Νόρθ δήλωσε πως σκοπεύει να παντρευτή τον καθηγητή της ψυχαναλύσεως Γκέρχαρτ Σόμερ. «Δεν ορίζουμε ακόμα την ημέρα του γάμου μας, είπε η στάρ, γιατί θέλουμε προηγουμένως να βρούμε ένα άνετο σπίτι».

* Στη σειρά των διαφόρων «Διακοπών» θα προστεθή σε λίγο και το φιλμ του σκηνοθέτη Πατρίς Νταλλύ, που θα τιτλοφορηθή «Διακοπές στην Πορτογαλία». Πρόκειται για ένα σύγχρονο παραμύθι, η υπόθεσι του οποίου εκτυλίσσεται σε δυο έντελως αντίθετους κύκλους: τον κύκλο των ψαράδων και των εξορίστων βασιλέων. Τα εξωτερικά του φιλμ θα γυριστούν όλα στην Πορτογαλία, βασικοί δε πρωταγωνιστές θα είναι ο Μάρκ - Ζιλμπέρ Σωβαζόν, ο Ανρί Βιντάλ και ο Αντρέ Λυγκέ.

«Η Λίτα Μιλάν φημίζεται για το «κινεματογραφικό» σώμα της.

— Σας παρακαλώ, κύριε, έλατε μαζί μου ως την καμπίνα μου. Έχωσε το μισό μπικίνι μου!...

Το Λονδίνο λανσάρει τη γραμμή «τραπέζ»!

Ο Άδாம், μπορεί πιά να αναπνεύσει! γράφει σ' ένα πρόσφατο άρθρο του ο γνωστός Γάλλος διαιτητής της κομψότητας Ροζέ Μαρσάν. Έκάλυψε, έπι τέλους, την απόστασι που τον χώριζε από την Εύα, η όποια κατά κανόνα τον άφινε πάντα πολύ πίσω της στη μόδα και τώρα το ζευγάρι συμβαρίζει, πάνω στην ίδια γραμμή της μόδας, στη «γραμμή τραπέζ».

Πολύ σύντομα, Εύα και Άδாம் θα τους δούμε πιά ντυμένους ομοιόμορφα και στο ίδιο στυλ!...

Μά είναι αλήθεια πως η «γραμμή τραπέζ» έγινε η γραμμή της μόδας για τον άνδρα;

Πώς συνέβη αυτό το πράγμα; Έδώ κι ένα χρόνο ακόμη, αν μας έλεγε κανείς κάτι τέτοιο, θα τον περνούσαμε ασφαλώς για τρελό!

Ανδρικό παλτό που να πέφτει σαν καμπάνα; Κάτ στενά στο γόνατο, αλλά φαρδιά κάτω πανταλόνια; Κάτι τέτοιο ούτε κι ο πιο μοντέρνος Άδாம் δε θα μπορούσε πριν έξη μήνες να το φανταστεί! Κι όμως μέσα στους έξη τελευταίους μήνες, ό,τι ως τώρα το θεωρούσε αδύνατο, έγινε πραγματικότητα!

Οι Άγγλοι δημιουργοί της ανδρικής μόδας αποφάσισαν οριστικά κι αμετάκλητα κι έδωσαν στη μόδα του Άδாம் τη γραμμή της καμπάνας, μία γραμμή, που αντιστοιχεί στη γραμμή «τραπέζ» της γυναικείας μόδας.

Έτσι στο έξης δε θα βλέπουμε μόνο την Εύα να κινείται μέσα στο «τραπέζ» της, αλλά και τον Άδாம் μέσα στην «καμπάνα» του!

Η αποφασιστική μεταβολή της ανδρικής ενδυμασίας, σύμφωνα με τη νέα αγγλική μόδα, φαίνεται κυρίως στα πανταλόνια, που είναι στενά όπως είπαμε στο γόνατο και φαρδιά κάτω στα πόδια, ώστε να πέφτουν σαν «καμπάνες». Μοιάζουν έτσι πολύ με τα ναυτικά πανταλόνια, γι' αυτό και αγγλικά λέγονται «Μπέλ-Μπότομς», όπως κι εκείνα.

Τα γνωστά ρεβέρ του πανταλονιού δεν τα παραδέχεται η νέα μόδα και γι' αυτό στο «Μπέλ-Μπότομς» τα κατήργησε.

Ο μοντέρνος Άδாம் δε μπορεί πιά να χυθεί στο ρεβέρ του πανταλονιού. Κατά συγκράτηση, το ρεβέρ επιτρέπεται μόνο σ' ένα σπορ πανταλόνι.

Άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα της νέας ανδρικής μόδας εί-

ναι ο συνδυασμός πανταλονιού και γιλέκου μαζί, που δεν αποτελούν πιά δυο χωριστά εξαρτήματα του ανδρικού κοστούμιού, αλλά ένα, μονοκόμματο. Το γιλέκο έχει ρεβέρ και πέντε κουμπιά, στο ύψος όμως της μέσης ακριβώς συνδέεται με το πανταλόνι. Το γιλέκο είναι πάντα χωρίς τσέπες, ενώ το πανταλόνι έχει τις συνήθεις δυο τσέπες του, αλλά κομμένες λοξά κι όχι κάθετα, όπως απαιτούσε η μόδα «στανταρτ».

Επίσης άλλο ένα χαρακτηριστικό της νέας ανδρικής μόδας θα συναντήσετε στα μανίκια του σακακιού και του παλτού. Τα μανίκια, όπως είναι τα πανταλόνια στενά στο γόνατο και φαρδιά κάτω στα πόδια, είναι κι αυτά στενά στον αγκώνα και φαρδιά στον καρπό του χεριού, όπου σχηματίζουν μία άλλη μικρή καμπάνα.

Τα μανίκια αυτά, στη θέση των τριών ή και τεσσάρων κουμπιών της παλιάς μόδας, έχουν μόνο ένα κουμπί, που συνήθως δεν κουμπώνεται κι' αυτό.

Στα κομψά παλτά της νέας ανδρικής μόδας και ο πιο άπειρος ακόμη διακρίνει καθαρά τη νέα «γραμμή τραπέζ».

Τα «αμπίγ» παλτά έχουν πολύ στενό ρεβέρ και κουμπώνουν με τρία κουμπιά, απ' τα οποία το τελευταίο φτάνει ακριβώς στη μέση.

Απ' τη μέση και κάτω, το παλτό, που πάλι είναι σχιστό, πέφτει σε σχήμα καμπάνας.

Στο ίδιο σχήμα καταλήγουν και τα μανίκια του.

Κατά τα άλλα το παλτό έχει δυο κολλητές τσέπες και ένα ρεβέρ στο στήθος, που δίνει την εντύπωση τσέπης, χωρίς όμως να είναι.

Τα σπορ παλτά δεν διαφέρουν στη γραμμή και γενικά στο σχήμα τους, παρά μόνο στο ότι το ρεβέρ του γιλέκου και τα πέττα τους είναι γενικά φαρδύτερα, κουμπώνουν κι' αυτά με τρία κουμπιά, κρυφτά όμως, έχουν τις τσέπες κομμένες λοξά και ζώνη στο πίσω μέρος.

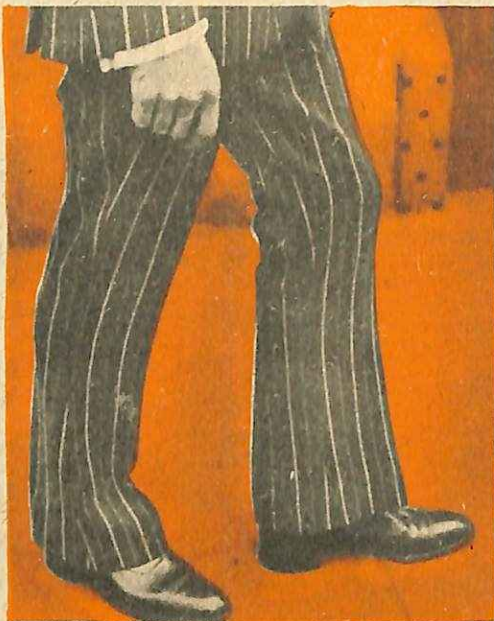
Το χρώμα της μόδας στη νέα ανδρική μόδα είναι το μπλε σ' όλες τις αποχρώσεις του.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη νέα λονδρέζικη μόδα όχι μόνο τα κοστούμια σπορ και περιπάτου, αλλά και τα σμόκιν καθώς και τα φράκα ακόμη γίνονται από μπλε υφάσματα σε διάφορες αποχρώσεις.

Πρέπει να σημειώσουμε πως η νέα μόδα αποτελεί επανάσταση για τη συμβατική αγγλική ανδρική μόδα, και βρήκε όμως πολλούς φανατικούς οπαδούς, αλλά και πολλούς κατηγόρους.

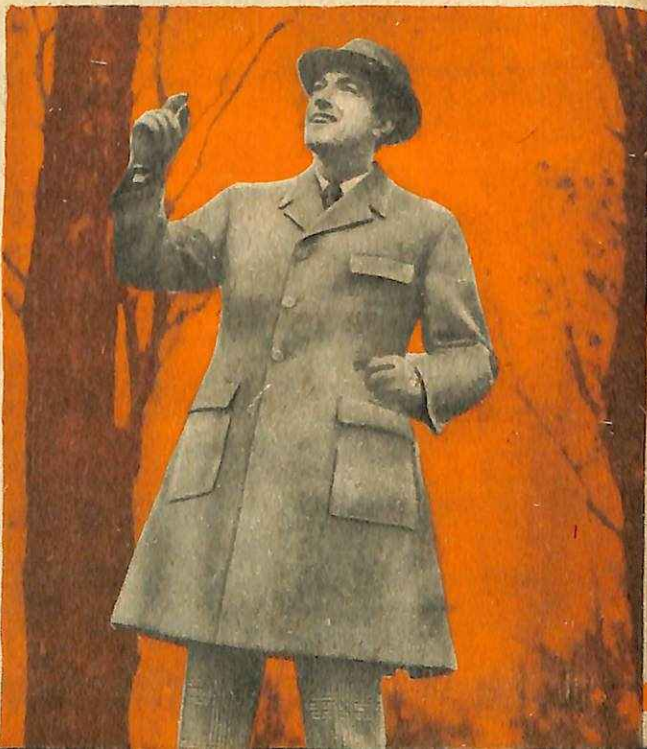
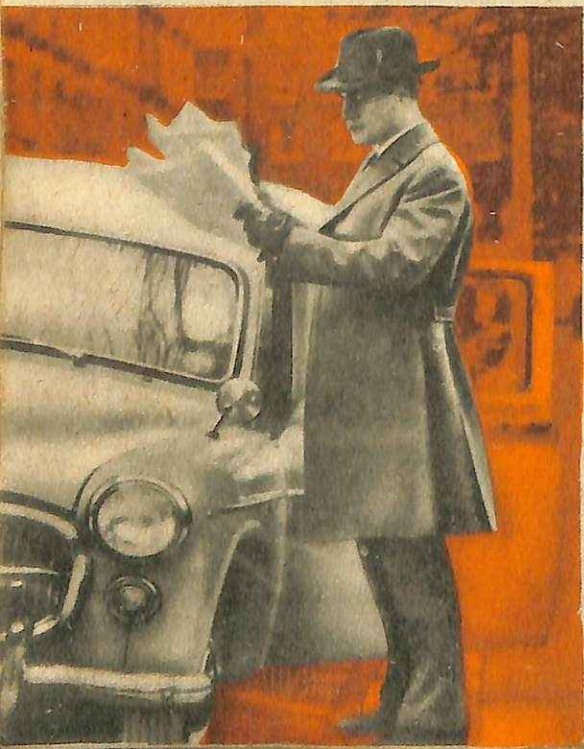
Στο Λονδίνο, όπου πρωτοεμφανίστηκε εσχάτως, η νέα μόδα προέκλεσε πολλές διαμαρτυρίες, αλλά και μεγάλους ενθουσιασμούς.

Είμαστε περίεργοι τώρα να δούμε τί απόφασι θα πάρουν οι νεαροί Άδாம் στις άλλες χώρες. Θα υποταχθούν άραγε πειθαρχικά στους νέους κανονισμούς της αγγλικής μόδας, ή θα τους αγνοήσουν;

Ένα χαρακτηριστικό πανταλόνι της νέας ανδρικής μόδας

Αριστερά: Παλτό σπορ της νέας γραμμής «τραπέζ». Μέσιν: Ένα κοστούμι της νέας ανδρικής μόδας, που το χαρακτηριστικό της είναι ότι το πανταλόνι πέφτει σαν καμπάνα και είναι μονοκόμματο με το γιλέκο. Δεξιά: Παλτό αμπίγ της νέας μόδας, στη γραμμή του «τραπέζ». Έπάνω είναι στενό, κάτω πέφτει σαν καμπάνα, έχει πέττα πολύ στενά και 3 κουμπιά.

Θυβία βτην άχαπιη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα της Μαριέττας κρατάει ένα γράμμα του Λάμπρου, που διέφευγε τις συκοφαντίες του ανωνυμογράφου και του απαντάει, ή ίδια παραποιώντας το γραφικό χαρακτήρα της κόρης της, ότι δεν θέλει να της ξαναγράψει, γιατί δεν μπορεί ν' αντέξει πιο πολύ σ' αυτή τη δυστυχία. Όσο για τη Μαριέττα, περνάει ημέρες αγωνίας, βέβαιη ότι ο Λάμπρος είναι άρρωστος βορεία.

Τα λόγια της αυτά έκαναν τη μάνα μία στιγμή να ταραχτεί. Την άλλη στιγμή όμως έσφιξε τα χείλη της και πρόφερε σταθερά:

— Γράψε του, λοιπόν. Γράψε του ένα δυνατό γράμμα, να τον εξορκίσεις να σου δώσει σημείο ζωής. Γράψε του ότι σε πιέζουμε από το σπίτι να πάρης απόφασι. Γράψε του έντονα. Δεν έχει το δικαίωμα να κλέβη τα χρόνια της ευτυχίας σου.

Κι' η Μαριέττα κάθισε κι' έγραψε στον αγαπημένο της. Όχι όπως της έλεγε η μητέρα της. Ένα γράμμα βγαλμένο μέσα από την πονεμένη κι' ερωτευμένη της καρδιά, ένα γράμμα που θα μπορούσε να ραγίσει και πέτρες. Τόρριζε μόνη της στο ταχυδρομείο, και περίμενε πάλι με καινούργια έλπίδα.

Τρία γράμματα μαζεμένα

Πήγαινε και ξαναπήγαινε στη διεύθυνσι της φίλης της, που είχε δώσει η Φρόσω και παραξενευόταν πως δεν έρχοταν κανένα γράμμα του Λάμπρου.

— Βλέπεις, έλεγε στον άντρα της; Δεν γράφει. Θα θυώσε!

— Έπειτα όμως ξανάλεγε με πεποίθησι: — Θα γράφει, είναι αδύνατο να μη γράφει.

Και πραγματικά μία μέρα πήρε τρία γράμματα μαζεμένα.

Γύρισε θριαμβευτικά σπίτι της. Η Μαριέττα έλειπε στο Πανεπιστήμιο εκείνη την ώρα. Έτσι τα διάβασε με την ήσυχία της.

Το πρώτο γράμμα, με την παλαιότερη ημερομηνία ήταν απάντησι στο δικό της πλαστογραφημένο γράμμα.

«Πολυαγαπημένη μου, της έγραφε ο Λάμπρος, πήρα το γράμμα σου και το διάβασα εκατό φορές, επειδή και με τις εκατό αυτές φορές δε μπορώ να πιστέψω ότι το δικό σου το χεράκι έγραψε τέτοια σκληρά λόγια. Και εκατό χιλιάδες φορές να διάβασω το γράμμα, δε μπορώ να πιστέψω ότι λύγισε η καρδιά σου... Δεν παραποιώμαι. Ναί, έχεις δίκιο. Δεν έχω το δικαίωμα να σκληρώσω τη ζωή σου, να χαράμισω τα νεύρα σου. Το μόνο όμως που δε συλλογίζεσαι είναι ότι δεν πέρασαν ακόμα τα δυο χρόνια, που σου είχα ζητήσει. Τώρα μόλις μπαίνομε στο δεύτερο. Ένας ολόκληρος χρόνος μπροστά μας. Ξέρεις τί σημαίνει ένας χρόνος; Όπως ο πρώτος χρόνος μας έφερε την καταστροφή, ο δεύτερος μπορεί να μας φέρη το θάνατο. Γιατί να λιποψυχήσης, αγάπη μου; Γιατί να μου κάνης πιο μαύρη τη ζωή;

«Το ξέρω πως βάρης κιόλας μετανοιώσας για τα σκληρά λόγια σου. Το ξέρω πως δε θα σκεφτόσουν αυτά που μου γράφεις. Και το γράμμα σου ακόμα ήταν αλκοολικό. Μήπως στα υπαγόρευαν; Περιμένω άλλο γράμμα σου. Αυτό θα είναι δικό σου. Όσο και να σ' έχουν περιορίσει, δεν είναι δυνατό να μη μπορείς να μου γράφης κρυφά ένα γράμμα. Γράψε μου, λοιπόν, γλυκειά μου αγάπη. Δεν ξέρω τί να σου ζητήσω. Δεν ξέρω τί περιμένω να μου γράφης. Το μόνο που ξέρω είναι ότι αλλιώς περιμένω να μου απαντήσης. Ανέβαλα το ταξίδι μου, για να λάβω κι' άλλο σου γράμμα. Θά περιμένω την ημέρα-

μηνία που ξέρω ότι προφθαίνεις να μου απαντήσεις κι' αν δεν έρθη γράμμα σου θα φύγω. Θα φύγω με το θάνατο στην ψυχή. Άλλα το ξέρω πως θάρρη το γράμμα σου με κάποιο θάνατο πιο νωρίς απ' ό,τι το περιμένω. Το ξέρω πως τώρα κιόλας το δεύτερο γράμμα σου θα βρίσκεται στο δρόμο. Σαν περισσότερο της αγάπης, θα πετάη, για να μου φέρη παρηγοριά, για να μου φέρη χαρά».

Τα χείλη της υντέρας τρεμούλιασαν μία στιγμή, καθώς διάβαζε αυτά τα λόγια και για ένα δευτερόλεπτο σαν ναόνοιασε τα μάτια της να βουρκώσουν. Την άλλη στιγμή όμως έσφιξε τα χείλη της, και άνοιξε το δεύτερο γράμμα.

«Αγάπη μου — της έγραφε εκεί ο Λάμπρος.

«Φεύγω. Σε μία ώρα φεύγω. Τετέλεσται! Έχω την εντύπωση πως φεύγω για να πεθάνω. Η σιαπή σου ήταν η απάντησι στο γράμμα εκείνο που το είχα γράψει με το αίμα της καρδιάς μου. Άδικα περίμενα το περισσότερο της αγάπης. Έχασες φαίνεται το δρόμο, τραυμαμένο από την αρώστιά μου ή απαντημένο από κάποια κακή μαγισσα που μεταμόρφωσε την αγάπη σε προδοσία.

«Δεν ξέρω τί να πώ, δεν ξέρω τί να φανταστώ. Έπρεπε να μου γράφης κι' αν ακόμα έπρεπε να μου επαναλάβης τα στενωχάρια εκείνα λόγια, έπρεπε να μου γράφης. Κι' αν ακόμα έπρεπε να μου γράφης πιο σκληρά, έπρεπε να μου απαντήσης!

«Μαριέττα, φώς των ματιών μου... τώρα δε μπορώ πιά να μου γράφης για πολύ καιρό. Θα ταξιδεύω. Που θα κατασταλάξω κι' εγώ δεν ξέρω. Είμαστε μία συντροφιά από απελπισμένους ανθρώπους, μας ξεγέλασαν και μας έφεραν εδώ, και τώρα κανένας δε νοιάζεται για μας. Όλοι είμαστε άρρωστοι, και είναι βέβαιο ότι όλοι μας

Μεταξύ κατεργαρέων...

«Ο νεαρός κ. Προκοθηρίδης παρουσιάζεται στο μέλλοντα πεθερό του και, μετά τις απαραίτητες φιλοφρονήσεις, τον ρωτάει:

— Μπορώ να σας ζητήσω μία χείρι; — Πολύ ευχαρίστως, παιδί μου... Κι' ο κ. Προκοθηρίδης αρχίζει:

— Λοιπόν, κατ' αρχήν είμαστε συμφωνοί. Θα παντρευτώ την κόρη σας, αλλά προηγουμένως θα ήθελα να μου πείτε μερικές λεπτομέρειες από το παρελθόν σας.

— Πολύ ευχαρίστως, αποκρίνεται, νεώνας ο μέλλον πεθερός. Και θα είμαι ειλικρινής μαζί σου. Πριν από δυο χρόνια έκανα μία βόλτα πύκνους.

— Ήταν δυο χρόνια στη φυλακή. Στο διάστημα αυτό η γυναίκα μου μ' εγκατέλειψε. Έπειτα αποφασιστικά κι' αμέσως ρίχτηκε στο εμπόριο με βελούτα κι' αθέμιτα μέσα. Τώρα, επί τέλους, είμαι πλούσιος!

— Σας ευχαρίστω πολύ για τις πληροφορίες! αποκρίνεται ευγενικά ο Προκοθηρίδης.

Ο πεθερός του τότε τον ρωτά:

— Το δικό μου παρελθόν το έμαθες. Θα ήθελα τώρα να μάθω και το δικό σου...

Κι' ο κ. Προκοθηρίδης, χαμογελώντας πονηρά, απκρίνεται:

— Α, εγώ δε θα σας πω τίποτα! Γιατί καταλαβαίνετε τί άνθρωπος είμαι, εσείς ύστερα από τόσα που άκουσαν σ' αυτά μου, επιμένω να πάρω την κόρη σας!...

Ο ΦΑΚΟΣ

δε θα φτάσουμε στο τέλος του ταξιδιού. Πολλοί από μας θα μείνουν στο δρόμο, γιατί δεν ξέρουμε καλά καλά ποιά είναι το τέμα. Προχωρούμε... Θα σταματούμε για να δουλεύουμε, για να κερδίζουμε ένα κομμάτι ψωμί, και θα προχωρούμε πάλι. Ώς πότε, κι' εμείς δεν ξέρουμε. Όσο βαστούμε οι δυο-νάμεις μας. Άσπου να συναντήσουμε την δασί, που θα μας τραβήξη. Άσπου να δούμε το χαμόγελο της τύχης...

«Θά είμαι γιγώ από αυτούς που θα φτάσουν ή από αυτούς που θα μείνουν; Άν μου γράφης λόγια τρυφερά, λόγια αγάπης σαν εκείνα που μου γράφες στην αρχή. Θα ήμουν βέβαιος πως βάφταν κι' εγώ. Η αγάπη σου με κράτησε στη φοβερή αυτή δοκιμασία που πέρασα. Η αγάπη σου θα με κρατούσε ακόμα. Άλλα εσύ μ' εγκατέλειψες και τώρα προχωρώ στην έρημιά μου, και δεν έχω ένα φάρο για να με φωτίση.

«Είχα ένα μοναδικό φίλο κι' έλπιζα σ' αυτόν, το Μάνο Δημητριάδη. Μ' απαντήθηκε κι' αυτός, του έγραφα και δεν έλαβα απάντησι. Δε μπορώ να στέλνω γράμματα χαμένα. Τα γραμμάτσικα κοστίζουν και προτιμάει κανείς ν' αγοράση ένα κομμάτι ψωμί, όταν πεινά, παρά ένα γραμμάτσικο. Έπαψα πιά να του γράφω. Κι' έτσι βρίσκομαι σε τελεία απομόνωσι. Απόψε έμεινα νηστικός για ν' αγοράσω το γραμμάτσικο. Μονάχα αυτό αν σκεφθής, πέπει να μου απαντήσης. Το ξέρω πως αυτή τη φορά θα μου απαντήσης, αγαπημένη μου».

Πάλι ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό ή Φρόσω, όταν τέλειωσε από το δεύτερο γράμμα. Και πάλι υπενέκισε τη συγκίνησι της και προχώρησε στο τρίτο γράμμα.

«Μαριέττα, έγραφε εδώ ο δυστυχισμένος νεός. Είναι το τελευταίο γράμμα που σου στέλνω. Ταξιδεύω. Φόδασα κάπου, όπου θα μείνουμε σίγουρα δυο μήνες. Έπειδή, αν προχωρήσουμε άλλο, θα πεθάνουμε κι' οι υπόλοιποι. Οι συνθήκες της εργασίας μας εδώ είναι χειρότερες από κάθε άλλο μέρος. Άλλα επί τέλους ηύραμε μία μόνιμη εργασία. Τελικάχιστον παρηγοριάσαστε με την ιδέα ότι θα δουλεύουμε. Κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε τις προειδοποιήσεις του κορμιού μας, ότι δε θα μπορούμε να δουλέψουμε για πολύ...

«Η επιστήμη μου είναι άχρηστη, χείρια χρειάζονται εδώ για την ώρα, μονάχα χείρια και πόδια γερά και πιο πολύ απ' όλα νεύρα άσταλμένα! Απ' όλα φοβόμαστε μη μας προδώσουν τα νεύρα μας. Άρχισουμε όμως αύριο δουλειά με τη βοήθεια του Θεού.

«Εδώ μπορώ να λάβω γράμμα σου. Σου στέλνω τη διεύθυνσί μου. Πρέπει όμως να μου απαντήσης αμέσως, επειδή ίσως να φύγουμε πριν περάσουν οι δυο μήνες. Περιμένω το γράμμα σου, τ' άκου; Έχω την αίσθησι να μου γράφης. Κι' ως μη μου γράφης ζωτικά, ούτε καν πονετικά. Γράψε μου έστω σκληρά, άκαρδα. Κάτι θα είναι κι' αυτό για μένα. Η σιαπή σου όμως είναι θάνατος. Γράψε μου».

«Άλλο τίποτα δεν της έγραψε σ' αυτή την επιστολή το δυστυχό παλληκάρι.

Κι' ο Χρήστος, όταν διάβασε το τελευταίο αυτό γράμμα, είπε στη γυναίκα του συλλογισμένος:

— Μήπως κάνουν έγκλημα, βρε γυναίκα, να τον βασανίζουν έτσι;

Δίστασε ή Φρόσω. Για μία στιγμή φάνηκε να κλονίζεται κι' αυτή την άλλη στιγμή όμως αποκρίθηκε αποφασιστικά:

— Κι' εγώ τον λυπάμαι. Λες πως δεν έχω καρδιά; Κι' εγώ μέσα μου πονώ. Κι' όμως πιο πολύ πονώ για το παιδί μας, Χρήστο. Άλλοίμονο αν της δείξουμε αυτά

τά γραμμάτα! Θ' αρχίσουμε από την αρχή.
—Μα στην αρχή δε βρισκόμαστε; ρώ-
τησε ο Χρήστος σκεπτικός. Τί πρόοδο βλέ-
πεις νόημα κάνει;
—Πώς! αποκρίθηκε η γυναίκα. Δεν κα-
ταλαβαίνεις ότι ο χρόνος είναι σύμμαχός
μας; Τώρα έρχεται ένας σταθμός στη ζωή
της, θα τελειώσει το Πανεπιστήμιο. Λοιπόν
μ' αυτήν την ευκαιρία θα ξαναδώσουμε μά-
χη ευείς για το Στέλιο. 'Αν δεν τον θέλη
οριστικά αυτόν, θα της βρούμε άλλον. Κά-
που θα υπορέσουμε να την συγγιήσουμε.
—Όποτε είσαι της ιδέας να μη δώσουμε
σημείο ζωής;
—Φυσικά. Μιλιά!...
—Κι' αν απελπιστή αυτός και γράψη
εδώ στο σπίτι; 'Αν της αποκαλύψει ότι της
έχει στείλει γραμμάτα σε άλλη διεύθυν-
ση; Θα είναι καταστροφή!
—Δε θα ξαναγράψω! είπα με πεποίθη-
ση η γυναίκα. Δεν διαβάσεις τί λέει; Δεν
έχει λεφτά για γραμματόσημα. 'Ασφαλώς
δε θα γράψω!
—'Αν όμως πέρ' όλα αυτά στείλη κα-
νένα γραμμάτα εδώ στο σπίτι;
—Θάχω το νου μου!
—Μα περιμένει αυτή τον ταχυδρόμο,
δταν βρίσκεται σπίτι.
Σήκωσε η Φρόσω τους ώμους της.
—Στο κάτω κάτω, θα της ομολογήσω
ότι της έκομπα τα γραμμάτα του. Τί θα
κάνη; Δε θα μου κόψη το κεφάλι. 'Αν έχω
κουκούτσι λογικής θα καταλάβη πως δεν
τόκανα από κακία. Πώς ίσα, ίσα τα σκη-
νοθέτησα όλα αυτά για να τη σώσω.
—'Επικίνδυνο παιχνίδι, μου φαίνεται
άρχισες, είπε ο πατέρας συλλογισμένος.
—Πού θα βγῇ σε καλό, αποκρίθηκε η
Φρόσω με αυτοπεποίθηση.
—Τί θα τα κάνης τα γραμμάτα; ρώτη-
σε ο πατέρας.
—Θα τα κάψω...
—Δεν είναι φρόνιμο να τα εξαφανίσης.
Δεν ξέρεις πως έρχονται τα πράγματα.
'Η μόνη δικαιολογία απέναντι της Μαριέ-
τας, αν σου ζητήσει καμιά φορά το λόγο
γι' αυτά, είναι να της τα δείξης.
—Τί δικαιολογία είναι, να της τα
δείξω;
—Σπουδαία δικαιολογία! Θά της πῇς
ότι ήταν τόσο απελπισμένα αυτά τα γράμ-
ματα που δε σου βαστούσε η καρδιά σου
να την αφήσης να δέση την τύχη της μ' ένα
ναυάγιο...
—Κι' αυτή είναι η αλήθεια, είπε η Φρό-

σω αναστενάζοντας. Μάτους μου ο Θεός
ότι δεν τον λυπάμαι! Στην αρχή ούτε ήθε-
λα ν' άκούσω γι' αυτό το συνοικέσιο, έ-
πειδή φιλοδοξούσα πλούτη για το παιδί
μου. 'Ηθελα να ξελασπώση, να φύγη από
τη φτώχεια. Τώρα όμως πέν το σκέπτομαι
αυτό. 'Ας ήταν όπως πέν, άς μπορούσε
νάχη ένα μισθό κανονικό.
Την κύτταξε ο άντρας της στα μάτια.
—'Αλήθεια το λές αυτό; 'Αν έρχόταν
πίσω και διωριζόταν με το μισθούλη του,
θα έβινες τη συγκατάθεσή σου να παντρευ-
τούνε;
Δίστασε η γυναίκα.
—Κι' εγώ δεν ξέρω... Τώρα πιά, μετά
δλα αυτά που πράβηξε η Μαριέττα, θάπρε-
πε να πάρη πραγματικά ένα πλούσιο και
καλό άντρα για να συνέλθω.
—Αυτό λέω κι' εγώ, είπε ο Χρήστος.
Τώρα πιά είναι άργα για να ξαναρχίσω τη
ζωή της μ' ένα κουτοσμιθούλη.
—'Ασε τα, όπως τα κανόνισα εγώ. Εί-
ναι πολύ καλά έτσι, είπε με πεποίθησι η
Φρόσω. Τόν λυπάμαι βέβαια αυτό τον άν-
θρωπο...
—Κι' ίσως να φταίμε κι' ευείς λιγάκι
για τη δυστυχία του, πέταξε ο Μαρανής.
Σήκωσε τους ώμους της η Φρόσω.
—'Ε, όχι δά! 'Εμείς δεν του είπαμε να
πάη να γυρέψη την τύχη του τόσο μακριά.
—Τί ήθελες να κάνη; 'Αφού εδώ τον
διώξαμε.
—'Ας έκανε λίγη υπομονή. Μπορεί ν' ά-
νοιγε η τύχη του διαφορετικά.
—'Ας είναι, θεοί δεν είμαστε, εμείς.
Κυττάσαμε το συμφέρον του παιδιού μας.
'Από κεί και πέρα, ανήλικος δεν ήταν αυ-
τός, άς τα ζυγίζε καλύτερα τα πράγματα.
—Φυσικά, αποκρίθηκε η Φρόσω.
Και με τα λόγια αυτά ήσύχασαν κι' οι
δυό τους τη συνειδήσι τους.
Ένα νράμμά της Κρίτης
'Ανήμερα Χριστούγεννα, την ώρα που
έδωγαν από το σπίτι για να πάη στην έκ-
κλησία η Μαριέττα, είδε στο κατώφλι του
σπιτιού τους, ένα γράμμα. 'Η καρδιά της
σπάραξε. Μιά τρελλή σκέψη πέρασε στο
μυαλό της.
—Γράμμα του Λάμπρου!...
'Εσκυψε και το πήρε. 'Η χαρά έσβυσε
άμέσως μέσα της. 'Ηταν ένας φάκελλος
χωρίς γραμματόσημο, χοντρός όμως, σαν
να είχε πολύ περιεχόμενο. Κι' από πάνω
μια άπλη επιγραφή: «Κυρία Φρόσω Μα-
ράνη».

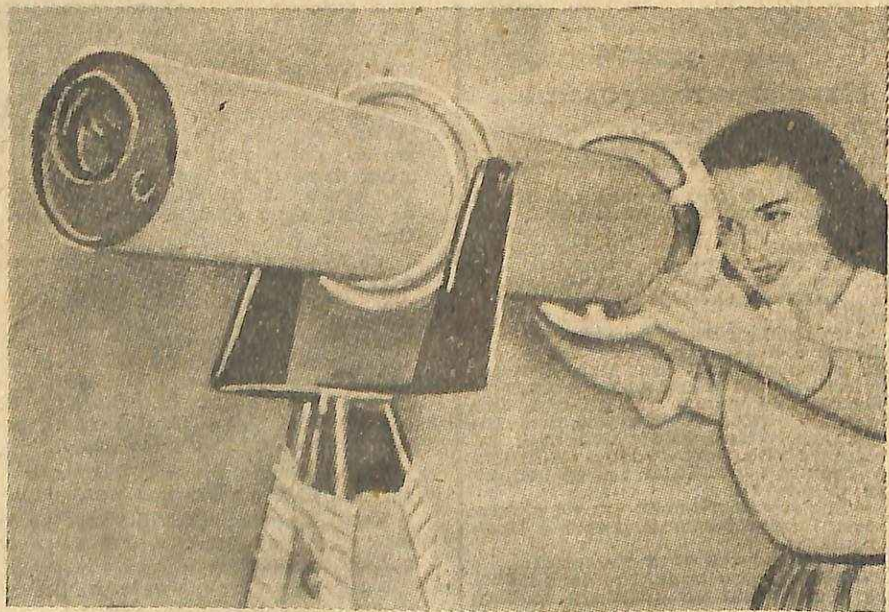
Το πήρε κάπως παραξευμένη και τώσα-
σε της μητέρας της. Το άνοιξε αυτή με
περιέργεια, και την άλλη στιγμή έβαλε τις
φωνές:
—Γράμμα της Καίτης.
—Γράμμα της Καίτης... είπε η Μαριέ-
τα κερωμένη.
'Εσκυψαν κι' οι τρείς τους στο χαρτί
και διάβασαν.
'Αγαπημένη μου μητέρα, καλέ μου πα-
τέρα, γλυκειά μου αδερφούλα.
Θα παραξευτητέ με τον τρόπο που θα
λάβετε το γράμμα μου. 'Ομολογώ πως δεν
είναι ιδανικό αυτό το μέσο. Το στέλνω σε
κάποια φίλη μου και την παρακαλώ να σάς
το στείλη. 'Ο λόγος είναι απλούστατος:
Δε θέλω να ξέρετε από που έρχεται το γρά-
μμα. 'Ελπίζω δηλαδή ότι δε θαχετε πιά
καμιά εμπνεύσι να με κυνηγήσετε και να
διώξετε τον άντρα μου επειδή άπήγαγε μια
ανήλικη. Πάντως, επειδή δε μπορώ να ξε-
ρω τη νοοτροπία σας, προτιμώ αυτό το μέ-
σον.
'Και τώρα μετά τα άσχημα αυτά λόγια,
θέλω να σας πώ ότι σας επεδόμησα άφάν-
ταστα. Μονάχα στη σκέψη σας κλαίω...
'Αλλά κι' αυτό δεν πρέπει να σας το γρά-
φω, επειδή θα νομίσετε πως είμαι πολύ δυ-
στυχισμένη.
'Ε, λοιπόν, όχι. Είμαι ευτυχισμένη όσο
δεν παίρνει άλλο. 'Ο άντρας μου προσδύει
πολύ στην επιστήμη του κι' εγώ σπουδά-
ζω. 'Αλλά η ζωή είναι τρομερά δύσκολη.
Γι' αυτό αναγκαζόμαστε να εργαζόμαστε
κι' οι δυό μας. Είναι η αλήθεια πως δου-
λεύουμε σχεδόν νύχτα μέρα. 'Αν σας πώ
ότι εργαζόμαστε δεκάξη ώρες το εικοστή-
τεσάρω δε θα το πιστέψετε. Είναι τέτοιος
ο ρυθμός της ζωής εδώ. Κι' όμως δεν πα-
ραπονιόμαστε. 'Οταν γυρίζω πιά στο
σπιτάκι μας—ένα μικρό κομψό σπιτάκι με
δύο άνεσεις—και λέμε πως πάει, πέ-
ρασε κι' άλλη μια δύσκολη μέρα, αρχί-
ζω και παίζω με τα παιδιά. Τότε τα ξε-
χνάμε όλα. Τότε έχωμε την εντύπωση πως
ο κόσμος όλος πλάστηκε για μας. Πως ο
κόσμος όλος χωράει μέσα στα δυό μας τα
καμαράκια... Δεν είναι εγωϊστικό αυτό;
Κι' όμως έτσι είναι!...
'Αλαχταρώ να μάθω νέα σας. 'Αν ήξερα
ότι θα φερθήτε λογικά και δε θα θελήσετε
να καταστρέψετε την ευτυχία μας, θα σας
έλεγα να μου γράψετε. 'Αλλά δεν είναι δυ-
νατό να ριφικινδυνεύω την ευτυχία μας.
Σταμάτησε η Φρόσω το γράμμα και εί-
πε κυττάζοντας την κόρη της στα μάτια:
—Με ποιόν παντρεύτηκε; Δεν είναι δυ-
νατόν να μάς το πῇς τώρα;
—'Αφού δεν το λέει η ίδια, σημαίνει ότι
δίνει σημασία στο μυστικό της, αποκρίθη-
κε η μεγάλη, αναστενάζοντας.
Κι' η μητέρα διάβασε παρά κάτω:
'ΕΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΛΕΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ
ότι αν είχατε σοβαρό σκοπό να μάς κυνη-
γήσετε, θα το είχατε κιόλας κάνει. Δε θα
ήταν διόλου δύσκολο. 'Εχουμε να πιστέ-
ψουμε ότι ο θυμός σας έκδηλώθηκε με τε-
λεία περιφρόνησι και αδιαφορία. Με πονεί
λιγάκι, όταν το σκέπτομαι αυτό, κι' όμως
το προτιμώ παρά να μάς είχατε βασανί-
σει με το ενδιαφέρον σας...
'Γράφω με κακία, το καταλαβαίνω...
Κι' όμως κάτι πονεί μέσα μου. Λοιπόν,
μαμά, τώρα έχω ένα νέο για σένα. Θα στο
πώ στο αυτί: Πρόκειται να γίνης γιαγιά!
Σε πέντε μήνες ακριβώς, δηλαδή το Μάιο,
περιμένω το παιδάκι μας. Τότε θα γρά-
ψω να σας το αναγγείλω, και θα σας δώ-
σω και τ' όνομα του αντρός μου και τη
διεύθυνσί μου. Τότε θα είμαι πιά μάνα, δε
θα μπορήτε να μου πάρετε τον πατέρα του
παιδιού μου... Αυτά για σένα, μητέρα. Για
σένα, πατέρα, έχω να σου πώ ότι σε ντρέ-
πομαι πολύ. Δεν ήθελα να φύγω έτσι από
το σπίτι, αλλά αυτά θα τα ξαναπούμε, ό-
ταν συναντηθούμε. Τότε χρωστώ να σου
φιλήσω το χέρι!...
'Και τώρα γράφω σ' έσένα αδερφούλα
μου γλυκειά. Τί κάνεις; Τί γίνεσαι ο άγα-
πημένος σου; Του γράψαμε από δώ κάνα
δυό φορές και δεν πήραμε απάντησι. Τί
σημαίνει αυτό; Μήπως άλλαξε διεύθυνσι;
Πόσο θα ήθελα να ξέρω νέα σου! Δεν περ-
νάει στιγμή της ημέρας που να μη τρέψω
ό νούς μου κοντά σου. 'Η μόνη σκία στην
'Ευτυχία μου είναι η δική σου σκέψη, Μα-

ριέττα μου... Πως δε περάσουν οι μήνες;
Θά ήθελα να μου γράφης κάθε μέρα... κάθε
ημέρα. Στο μεταξύ, σου στέλνω χιλιάδες
φιλά, χιλιάδες γλυκά φιλά!...
Ξέσπασε σε κλάμματα η Μαριέττα, μό-
λις διάβασε αυτό το γράμμα, κι' η Φρόσω
δε υπόρεσε να κρατηθῇ κι' αυτή.
—Μαριέττα, ικέτευσε, πρέπει να βρού-
με τη διεύθυνσί της, το ξέρεις πως δε θα
τους κάνουνε κακό.
Δεν αποκρίθηκε η κοπέλλα.
Την άλλη μέρα όμως κατάφερε κι' έμα-
θε την διεύθυνσι του γαμπρού της και της
άδελφής της. Δε θα της ήταν δύσκολο να
την έχη βγῇ από καιρό, έφ' όσον ήξερε
που πήγαιναν; Δε θα της ήταν δύσκολο
αν είχε συνεννοηθῇ με την Καίτη, που θα
μπορούσε να της στέλνη τα γραμμάτα της.
'Ολα όμως είχαν γίνει τόσο βιαστικά, τό-
σο σαστισμένα, που δεν είχαν προφτάσει
να κανονίσουν τίποτα.
Χωρίς να πῇ λοιπόν στους γονείς της
ότι έμαθε τη διεύθυνσι, κάθισε κι' έγραψε
της αδερφούλας της. 'Η έγγραφισι αυτή της
έφερε άφάνταστη άνακούφισι. 'Ηταν σχε-
δόν σαν να είχε την Καίτη κοντά της.
Της εξιστόρησε όλη της τη δυστυχία και
τους φόβους της, και τα καρδιοχτύπια της
για τον άγαπημένο της. Περιέμενε με άγω-
νία να λάβη την απάντησι. Είχε δώσει τη
διεύθυνσι ενός φίλου του Μάνου Δημη-
τριάδη.
Μετά κόμποσες ημέρες όμως το γράμ-
μα γύρισε πίσω, με τη σημείωσι: «Λανθα-
σμένη διεύθυνσι».
'Ο φίλος του Μάνου που της είχε δώ-
σει αυτή τη διεύθυνσι παραξευτηκε.
—Περαιόγω πράγμα!
—Τούχεις γράψῃ σ' αυτή τη διεύθυ-
νσι; ρώτησε η κοπέλλα.
—Στην αρχή. Τώρα είναι αλήθεια πως
έχω μήνες ν' αλληλογραφίσω μαζί του.
—Μήπως ξέρει ο βίος του, ρώτησε η
Μαριέττα.
—'Όχι. Αυτός μου τηλεφώνησε μία μέ-
ρα προ καιρού και μου έλεγε ότι δεν ξέρει
καθόλου που βρίσκεται ο ανεψιός του, κι'
εγώ τουόσωσα αυτή τη διεύθυνσι.
—Θα πήγαν άλλοι, είπε η κοπέλλα.
Πάντως έπωσθήποτε βρίσκειται στην 'Αμε-
ρική κι' έπωσθήποτε σπουδάζει.
'Ο μόνος τρόπος να μάθουμε που ά-
κριβώς βρίσκεται θα ήταν από την όργα-
νωσι των. 'Αλλά έχει πάει αμερικανική ύ-
ποτροφία ο Μάνος. Κι' η 'Αμερική είναι
μεγάλη. Μπορεί ν' άρχισε άλλοι τις σπου-
δές του και να τις συνεχίξη άλλοι.
—Τότε δε μένει άλλο παρά να περιμέ-
νωμε γράμμα τους, είπε αναστενάζοντας
η κοπέλλα. Πάντως είναι καλά, κι' αυτό εί-
ναι μία παρηγορία.

Διπλωματικές εξετάσεις
Με την καρδιά βαρειά από τη θλίψη άρ-
χισε η Μαριέττα τη μελέτη για τις διπλω-
ματικές της εξετάσεις. 'Επρεπε να κατα-
βάλη υπεράνωτονη βέλησι για να συγκεν-
τρώση το μυαλό της στην επιστήμη της.
'Επρεπε να πιάση το κεφάλι της με τα δυό
της χέρια, για να μην άφιση τη φαντασία
της να τρέψη, να πετάξη πέρα από τους ά-
χαρους τύπους της χημείας, επάνω από βά-
λασσες και βουτιά, σε κάποια αφρικανική
γῆ. 'Επρεπε να βουλώση τ' αυτιά της,
για να μην άκούη τη φωνή του αγαπημένου
της, που την καλούσε.
Νύχτα μέρα, νύχτα μέρα, άκουγε αυτή
τη φωνή:
—Μαριέττα... Είμαι άρρωστος, είμαι
δυστυχισμένος. Και βρίσκεσαι μακριά
μου.
Μ' άφάνταστο κόπο μάθαινε πράγματα
που θα ήταν παιγνίδι για την αντίληψί της
άλλοτε.
Στο μεταξύ περίμενε μ' άγωνία γράμ-
μα της αδελφής της το Μάιο. Οι ημέρες
όμως περνούσαν και το πολυπόθητο γράμ-
μα δν έρχόταν. Κι' οι εξετάσεις έφτασαν,
πρόλαυναν τη χαρούμενη είδησι.
'Απόρησε κι' η ίδια, όταν μετά λίγες
ημέρες έμαθε πως μπορούσε να λήη με δι-
καιη υπέρφραση πως ήταν επιστήμων.
'Ο πατέρας της, ηρώσε από τη χαρά
του:
—'Επί τέλους! έλεγε και ξανάλεγε.
Μέσα στις τόσες στραβοτιμονιές, και στις

τόσες άτυχίες, άς έχουμε και μία ικανο-
ποίησι. Αυτό το χαρτί άξίζει, ότι και να
πῇς!...
Αυλό το χαρτί, άντί να της φέρη χαρά,
έβυσε τη πληγή της. Θυμόταν τα όνειρα που
είχαν πλάσει με τον άγαπημένο της γι'
αυτή την εύλογημένη μέρα.
—'Αν ήταν τώρα κοντά μου, συλλογι-
ζόταν η κοπέλλα, θα μπορούσα να εργα-
ζώμαι κι' εγώ, έστω και μ' ένα μικρό μι-
σθό, κι' οι δυό μαζί θα τα καταφέρουμε.
Τώρα κρατούσε το χαρτί σαν άχρηστο
πράγμα στα χέρια της και τα μάτια της
δούρκωναν.
'Η σκέψη πως θάπρεπε ν' άρχιση να τρέ-
χη για να βοηθούλεϊ, την πέρλεψε. 'Η-
ταν γεννημένη εργατική και ποτέ της δεν
είχε φοβηθῇ τον κόπο. Τώρα όμως, δεν εί-
χε πίστι στη ζωή. Και σαν να μην έφτανε
η δική της, η μόνιμη δυστυχία, έρχόταν
τώρα κι' η άνησυχία της για την αδελφή
της.
—Γιατί δεν έγραψε άκόμα η Καίτη;
Νύχτα μέρα η Φρόσω έλεγε αυτά τα
λόγια.
'Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ένοιω-
θε πιά πσουχτερό τον πόνο για τη μικρή της
κόρη. Τώρα πιά μέσα στην καρδιά των γο-
νιών δεν έβυσε ούτε ίχνος θυμού ή μιγσι-
κακίας. Λαχταρούσαν να λάβουν γράμμα
της μικρής. Κι' έπειδή άκούουσε το πολυπό-
θητο γράμμα, έβαζαν χίλιες δυό υποψίες
στο νου τους.
—Μαριέττα, είπε μία μέρα η Φρόσω
στην κόρη της, με ύψος δύσπιστο. Μήπως
αλληλογραφείς έσώ με την αδελφή σου;
Θά είναι εύκλημα, αν γίνεται ένα τέτοιο
πράγμα και με κρατάς σε άγωνία!...
Κύτταξε τη μητέρα της στα μάτια.
—Δε θα το έκανα αυτό, να σε βρσα-
νίσω έτσι, αν ήξερα κάτι!... της άποκρι-
θηκε.
'Αναστενάξε η μητέρα με άπογοήτευσι.
Θά προτιμούσε να πιστευσ πως η Μαριέ-
τα αλληλογραφούσε με την Καίτη, έστω και
κρυφά από αυτήν.
Πέρασε έτσι ολόκληρο το καλοκαίρι σχε-
δόν, κι' όλοι τους κόντευαν να τρελλαθού-
με από την άγωνία. Μ' αυτή την άγωνία
έχασαν να άρχίσουν την επίθεσι τους
στην Μαριέττα για το Στέλιο Βινιναρά.
Κι' έπιτέλους, τις πρώτες ημέρες του
Αυγούστου ήσαν τα μαύρα μαντάτα...
Ένα θλιβερό μήνυμα
'ΕΤΩΡΑ ΜΟΛΙΣ ΓΛΥΤΩΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΘΟΥ
τα δόντια, και τώρα μόλις καταρβώνω να

σας γράφω —τους έγραφε η μικρή. Το παι-
δάκι μου τόχασα! 'Υπέφερα άφάνταστα
στον τοκετό. Και το μικρό μου έζησε μό-
νο τρείς ημέρες. 'Επειτα πήγα να πεθάνω
εγώ. Οι γιατροί λένε, ότι ο οργανισμός
μου ήταν εξασθενημένος από την υπερέκ-
πωσι. Τώρα συνήλθα κάπως, και άναρχί-
ζω σιγά, σιγά, την εργασία μου. 'Ενωεί-
ται ότι η προίπέτεια αυτή μάς άνέτρεψε
όλα τα σχέδια. Δεν μπορέσαμε να τελειώ-
σουμε, ούτε ο άντρας μου, ούτε εγώ αυ-
τή, που έπρεπε να τελειώσουμε στο Πανεπι-
στήμιο. Κι' έτσι, για να μην τ' άφήσουμε
στη μέση, πρέπει κατ' άνάγκην να μείνου-
με άλλο ένα χειμώνα. Πως θα τα καταφέ-
ρουμε ένας Θεός το ξέρει. Πρέπει να έρ-
γασθούμε άκόμα πιά πολύ.
'Σας στέλνωμε τη διεύθυνσί μας. Τ' ό-
νομα του συζύγου μου είναι Μάνος Δημη-
τριάδης. Δεν ήταν δύσκολο να το μαντέ-
ψετε, δεν είναι έτσι; Καλύτερα όμως πού
δε σας πρε στο νου...
'Μ' όλη μου τη δυστυχία, είμαι πάλι
εύτυχισμένη. Θά ήθελα να έρυστε το παιδά-
κι μας. 'Αλλά λέω πάντα δεσά' σοι ο Θεός.
'Εχω τον άντρα μου, που με λατρεύει. Μό-
νο στον πόνο και στη θλίψη μπορεί κανείς
να νοιώση βαθειά την άγάπη. 'Εμείς πονέ-
σαμε πολύ, γι' αυτό ξέρωμε τί θα πῇ ά-
γάπη.
'Μαμά, γράψε μου άμέσως. Γράψε μου,
έχασες ποτέ σου κανένα παιδί, έσώ; Δε
σ' άκούσα να λές ένα τέτοιο πράγμα. 'Αν
είχες γάσει παιδί, θα ήσουν πιά τυχερή
με μάς, έτσι πιστεύω. Μπορεί πάλι να γε-
λιέμαι, μπορεί να μάς άνυπούσες πολύ,
με το δικό σου τρόπο. 'Εγώ πάντως το
μαρτυράκι μου το άγάπησα πολύ. 'Ακούη
νομίζω πως σφιγγώ στην άγκαλιά μου το
μικρούλι σωματάκι του...
Σταμάτησε η Φρόσω. Δάκρυα βόλυσαν
τα μάτια της και την έμπόδισαν να δια-
βάση πέρα κάτω.
'Ο Χρήστος καθάρισε τη φωνή του και
πρόφερε σκεπτικός:
—Τί έκανε κι' αυτή; Μιά τρύπα στο
νερό! Νά, τα βλέπεις, Μαριέττα, που τη
μακαρίζεις!...
Στήλωσε τα παθητικά της μάτια στον
πατέρα της η κοπέλλα και πρόφερε σο-
δαρά:
—Και τώρα άκόμα τη μακαρίζω!...
—Θά ήξελες να βρίσκεσαι στη θέσι
της;...
—Ναι! αποκρίθηκε αυτόρημη η Μα-
ριέττα.
—Τότε δεν είσαι ίσοροποιημένη. Ποιος
άν' άπως θέλει τη δυστυχία;
—Στόχω πῇ και άλλοτε, πατέρα, δ-

ΑΛΛΑΖΕΙ ΧΡΩΜΑ Η ΓΗ ΜΑΣ;

'Αλλάζει άραγε η Γη μας χρώματα, όπως συμβαίνει κατά τις διάφορες εποχές με τον
πλανήτη 'Αρη; Για να δώση μία απάντησι στο έρώτημα αυτό, ο Γάλλος αστρονόμος
'Αντρέ Ντανζόν κατασκεύασε το ισχυρό αυτό φασμασκοπικό τηλεσκόπιο με το ό-
ποιον θα καταστή δυνατόν να υποβλήθη σε ανάλυσι το φώς που εκπέμπεται από τη
Γῆ και αντανακλάται από τη Σελήνη.

Ο ΒΑΝΤΙΜ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΝΙΖΟΣ

'Όταν ο Γάλλος σκηνοθέτης Ροζέ Βαντίμ χωρίσε την Μητέρα και τον πατέρα
της 'Ανέτα Στρούμπερζ, που ήταν μανιέκιν στην Κοπεγχάγη της Δανίας, όλοι
είπαν πως ο γάμος αυτός δεν θα κρατούσε γιατί πιστεύαν πως ο Βαντίμ την παντρεύ-
τηκε για να έγκληθη τις πολυάριθμες άπιστίες της άσπην σύζυγού του. 'Αποδείχθηκε
όμως πως είχαν άδικο γιατί ο Βαντίμ είναι σήμερα πραγματικά εύτυχισμένος, όχι μόνο
επειδή η νεοά σύζυγός του του είναι άπόλυτα άρρωστη, αλλά και επειδή το γά-
μος ένα κοριτσάκι, τη χαριτωμένη μικρή Ναταλία, που και οι δυό τη λατρεύουν. Υπό-
ρχουν όμως και σήμερα μερικοί που ισχυρίζονται ότι ο Βαντίμ μένει κοντά στην 'Ανέτα
επειδή του θυμίζει την Μπριζίτ, με την οποία μοιάζει καταπληκτικά.

ταν χαρής την αγάπη σου, έστω και για λίγο καιρό, μπορείς να πής ότι έζησες! Και τότε μπορείς να υπομείνης τη δυστυχία.

— Φιλολογία! φώναζε ο Χρήστος, νευρικά.

— Εγώ ένα ξέρω: 'Ότι η αδελφή σου είναι δυστυχισμένη κι' εσύ ευτυχισμένη, εί-πε η Φρόσω.

— Εγώ ευτυχισμένη; ρώτησε η Μαριέττα.

— Ναί και δεν καταλαβαίνεις την ευ-τυχία σου! της απάντησε ο Χρήστος νευ-ριασμένος.

Επίθεσι

Αυτό που έτρεμε η κοπέλλα έγινε μετά λίγες ημέρες. Αφού ήσυχασαν έστω και με τον στενόχωρο αυτό τρόπο για την Καίτη, άρχισαν την επίθεσι κατά της Μα-ριέττας για τον Στέλιο Βουνασά.

— Αυτή τη φορά, θα φτάσω σε σκληρά μέσα! φοβόρισε ο πατέρας. Δεν έχεις καμ-μιά δικαιολογία ν' άρνηθής. Ο Στέλιος είναι έτοιμος να γίνουν οι γάμοι σας σε δέκα μέρες. Είναι άγγελος καλωσύνης! Δε μπορείς να του βρής ένα ελάττωμα. Ο' ά-ναγγέλλουμε τους άρραβώνες.

— Αυτό δε θα γίνει ποτέ! άποκρίθηκε ήρεμα, σταθερά η κοπέλλα.

— Από τότε δεν την άφισαν ούτε στιγμή πια να ήσυχάζει. Από το πρωί ως το βρά-δυ της έλεγαν τα ίδια λόγια:

— Είσαι τέρως να μη συλλογίζεσαι του-λάχιστον έμεις! Είσαι άχάριστο πλάσμα να μη σκέπτεσαι πώς η ευτυχία σου είναι και δική μας ευτυχία!...

— Τι περιμένεις; τη ρωτούσε ο πατέρας της, προσπαθώντας να τη φέρη στα νερά του.

— Τον περιμένω! τους άποκρίθηκε στο τέλος κάποια μέρα βαρυστημένη η Μα-ριέττα.

Οι γονείς της κυττάχτηκαν κεραυνοχτυ-πημένοι.

— Τον περιμένεις; Μήπως σου στείλει κα-νένα μήνυμα;

Κούνησε η κοπέλλα θλιμμένη το κεφάλι της.

— 'Όχι, δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται και τί κάνει.

— Και τί περιμένεις, λοιπόν;

— Τον περιμένω!...

— Κι' αν πέθανε; Περιμένεις το φάντα-σμα του να γυρίσει;

— Τους κυττάζε με άνειπωτη θλίψη κι' άπο-κρίθηκε:

— Όσο ελπίζω πως ζή, θα τον περιμέ-νω! Σας το λέω μία φορά για πάντα, για να μη έχουμε κάθε μέρα φασαρία και γκρι-νισιά.

Ο Χρήστος έβαλε τις φωνές, κι' η Φρό-σω στεκόταν μ' ένα ύφος παράξενο, πα-γωμένο. Κάποια στιγμή, όμως, πίσω από τη πλάτη της κόρης της έκανε ένα νόημα του άνδρός της να σωπάσει.

Σταμάτησε αυτός, επάνω στο θυμό του, επειδή είχε συνήθεισι να σέβεται τις υποδείξεις της γυναίκας του.

Το έπεισέ τον φάνηκε να τελειώνει.

— Θα τα ξαναπούμε. Θα τα ξαναπού-με! πρόφερε η Φρόσω κάπως συμβιβαστι-κά, κάπως άπειλητικά.

Κι' άφησε την κόρη της να πάη στη δου-λειά της.

Όταν έμεινε μόνη με τον άντρα της, του έξερεσε το σχέδιό της.

Το άπάνθρωπο σχέδιο της Φρόσως

— Άκουσε, άντρα μου, του είπε. Μια και μόνη σωτηρία βλέπω για τη κόρη μας.

— Εγώ δε βλέπω καμιά. Είναι τρελή!...

— 'Όχι, είναι πραγματικά έρωτευμένη!...

— Και τί δεν έκανα για να της πνίξω αυτή την αγάπη;

— Όσο περισσότερα κάνω, τόσο πιο πολύ βέβαιε η αγάπη της. Λοιπόν, μονά-χα μία λύσις υπάρχει: Να πεθάνη ο Λάμ-προς!

Την κυττάζε κατάπληκτος.

— Και τί σκέπτεσαι να κάνης; Να τον

δολοφονήσης;

— Η Φρόσω άνατρίχισε.

— 'Όχι, δεν έχω ένστικτα έγκληματι-κά. Μπορούμε να τον πεθάνουμε, χωρίς να τον σκοτώσουμε.

— Άρχισε να μπαίνει στο νόημα ο Χρή-στος.

— Δηλαδή, να σκηνοθετήσουμε το θά-νατό του;

— Τό κατάλαβες! Να σκηνοθετήσουμε το θάνατό του, μάλιστα!

— Μά, πώς;

— Με τον ίδιο τρόπο που τα καταφέ-ραμε ως τώρα. Με πλαστογραφία.

— Να γράψουμε ένα γράμμα τάχα από κεί;

— Άκριδώς! Άφησε, το βράδυ θα το καταφέρουμε κι' αυτό!...

Το ίδιο βράδυ κλείστηκαν στην κάμαρά τους κι' η Φρόσω έγραψε αυτό το γράμμα:

«Δεσποινίς Μαριέττα,

»Είμαι ο φίλος του Λάμπρου, του άρρα-δωνιαστικού σας, που σας είχε γράψει προ-καιρού κάτι σχετικά μ' αυτόν. Δεν ξέρω, αν λάβατε ύπ' όψη σας εκείνα τα λόγια. Τώρα όμως δυστυχώς, δεν έχει σημασία αν τα είχατε πιστέψει ή όχι, γιατί μου τα λόγια ή όχι. Τώρα τίποτα πια δεν έχει σημασία!...

»Με βαθεία μου λύπη σας αναγγέλλω το θάνατο του Λάμπρου Λίντα. Πέθανε τις πρώτες ημέρες του Αυγούστου από μια ά-νεξήγητη ασθένεια. Οι γιατροί μίλησαν για καταχρήσεις. Καταλαβαίνετε τι είδους κα-ταχρήσεις έννοούσαν. Εγώ δεν ξέρω τί να πιστέψω!...

»Ο Λάμπρος πέθανε στην άγκαλιά της καλλονής του. Δεν ξέρω αν πέθανε ευτυχι-σμένος ή όχι. Πάντως γλυτεύαμε με τον δι-κό του τρόπο ως την τελευταία του στιγμή.

»Δεν πρέπει να νομίζετε ότι αυτός, λίγο πριν πεθάνη, μου άνδρασε να σας πληρο-φορήσω για το τέλος του. Δεν το κατά-λαβε!

»Πέθανε ξαφνικά, ενώ λογάριζε να κά-νη ένα μεγάλο ταξίδι με την αγαπημένη του. Βρισκόμουν δίπλα του στις τελευταίες

του στιγμές. Δε φαινόταν να σας θυμάται. 'Εγώ τόλμησα και πέταξα με τρόπο τ' ό-νομά σας. Τότε αυτός μου είπε ζωηρά: «Πού τη θυμήθηκες τη Μαριέττα;»

— Έσύ την έξεχases; τον ρώτησα.

— Κούνησε το κεφάλι του, με κύτταζε με-λαγχολικά, και πρόφερε καθαρά:

— 'Η ζωή τραβάει μπροστά. Μόνο ο θάνατος μας καθυλώνει με μια θέσι.

— Και μ' αυτά τα λόγια, λές και τον είχε άκούσει ο θάνατος, ξεψύχησε.

»Εγώ θεώρησα χρέος μου να σας το καταστήσω γνωστό, γιατί θα ήταν άπάν-θρωπο να σας άφήσω να πιστεύετε πως κάποια μέρα θα γυρίζε κοντά σας. Γι' αυτό σπεύδα να σας το γράψω, και λυπάμαι που δεν έχω τίποτε πιο εύχριστο.

»Ο άγνωστος φίλος σας».

Τα βλέφαρα του Χρήστου Μαράνη τρε-μόταλαν.

— Λές να το στείλουμε αυτό το γράμ-μα; είπε στενόχωρα.

— Όπωςδήποτε άποκρίθηκε η Φρόσω άποφασιστικά.

— 'Η εύθυνη μας είναι μεγάλη.

— Είναι ο μόνος τρόπος να τη σώσου-με. Δεν το καταλαβαίνεις; Αυτή δεν έπη-ρεάστηκε ούτε από την άρρώστια του, ου-τε κι' από την άπιστία του. Μονάχα ο θά-νατός του θα βάλη σταυρό και βούλα στην τρέλλα της.

— Μά αν το πάρη βαρεία;

— Έκανε μία άδιάφορη κίνησι η Φρόσω.

— Πόσο βαρεία θα το πάρη; Μέσα της, όπωσδήποτε, είμαι σίγουρη πως τον έχει ξεγράψει κιόλας!...

— Αν τον είχε ξεγράψει, δε θα έλεγε πως τον περιμένει πάντα!...

— Το λέει με τα χείλη. Δεν πιστεύω να το λέη με την καρδιά της. Έπειτα είναι και ψυχολογικό το ζήτημα. 'Ισως να φαν-τάζεται πως είναι ήρωίδα, μένοντας έτσι τόσο πιστή.

— Όταν όμως πληροφορηθώ το θάνατό του, θα καταλάβω πως ο ήρωϊσμός της είναι άνόητος!

— Θα τον πειθήσω!...

— Άς τον πειθήσω! Στο τέλος θα πα-ρηγορηθώ! Έδώ μάνες παρηγοριούνται που χάνουν τα παιδιά τους.

— Κι' έπειτα... αν υποθέσουμε πως στο μεταξύ φθάση κανένα γράμμα του;

— Τι μάς νοιάζει!... Δεν έχουμε καμιά εύθυνη! Ούτε ποτέ θα μωρέσει να φαντα-στή πως το γράμμα αυτό ήταν πλαστο-γραφημένο!...

— Πώς θα το δικαιολογήσουμε;

— Δεν έχουμε ανάγκη να το δικαιολογή-σουμε έμεις, άντρα μου. Θα πιστέψη ότι κάποιος κακοήγης άνομολογράφος βάλεκε να την κοροϊδέψη, λέγοντάς της ότι την πρόδωσε ο άρραδωνιαστικός της κι' έπει-τα ότι πέθανε. Έμεις δε θα εμφανιστούμε καθόλου!...

— Κι' αν τα φέρη η κατάρρα κι' άποκα-λυφθούν όλα; ρώτησε με φόβο ο Μαράνης.

— Σήκωσε το κεφάλι της η Φρόσω.

— Και πάλι έχουμε τη μεγάλη δικαιο-λογία! Ότι όλα αυτά έγιναν για το καλό της κόρης μας.

— Θα μάς μισή!... είπε ο πατέρας.

— Θα καταλάβη!... άποκρίθηκε η μητέ-ρα. Άλλα όπως και να είναι τα πράγμα-τα, έμένα η συνειδησί μου με ύπαγορεύει να τη σώσω. Και θα τη σώσω, έστω κι' αν προκειται ναώ για εύχριστό την ά-χαριστία της.

— Κάνε όπως θέλεις!... υποχώρησε στο τέλος ο Χρήστος.

Το μαύρο μήνυμα

Κόλλησε τα παλιά γραμματόσημα η Φρόσω, πλαστογράφησε όσα καλύτερα μπο-ρούσε τις σφραγίδες και την άλλη κιόλας ήμερα, μόλις είδε τον ταχυδρόμο να περ-νάν, έριξε το γράμμα πίσω από την πόρ-τα. 'Η Μαριέττα έλειπε από το σπίτι. Εί-χε πάει να κυττάζη για δουλειά. 'Ηταν η πρώτη μέρα που έτρεχε γι' αυτό το ζή-τημα.

— Καλύτερα να μάθη τα μαύρα τα μαν-τάτα πριν άρχισή τη δουλειά της, σκέφτη-κε η Φρόσω. 'Όστε κι' αν πάθη ένα βαρύ κλονισμό, με την έννοια για τη δουλειά, θα της περάσει!...

Άφησε έπιτήδες το γράμμα εκεί, πίσω από την πόρτα, για να φανή ότι δεν είχε προσέξει τον ταχυδρόμο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισι

Θεατρικά

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο Βασίλης Λογοθετίδης απέδειξε για μια ακόμη φορά τη δημοτικότητα του. Την περασμένη Κυριακή, που το κρού ήταν ακόμη άρκετα τσουτρετό, το θέατρό του «Πάρκ» πραγματοποίησε είσπραξι 28 χιλιά-δων, ενώ την ίδια μέρα το πιο έμπορικό έργο της σαϊζόν σε κλειστό θέατρο, είχε είσπραξι 26 χιλιάδων!

* Ο νέος διευθυντής της Λυρικής Σκη-νής κ. Ντίνος Γιαννιούπουλος την ήμερα του άγιασμού, που έγινε στο θέατρο «Όλυμ-πια» ήταν πολύ συγκινημένος και διαρκώς διέκοπτε τον λόγο του, πράγμα που τον ά-νάγκασε σε μία στιγμή να δικαιολογήθη:

— Εγώ δεν έχω μάθει να βγάζω λόγους, είπε.

Όστόσο τα κατάφερε μια χαρά και χει-ροκροτήθηκε θερμά από όλους τους παρευ-ρισκόμενους και ιδιαίτερα από τον ύπου-νό της Παιδείας κ. Βογιατζή.

Χαρακτηριστικό ήταν το ότι στην εορ-ταστική αυτή συγκέν-τρωσι, που έγινε μέσα σε μία κατανυκτική ατμόσφαιρα, γιατί τα τροπάρια του άγια-σμού έψαλε θανιάσια ή χορωδία της Λυο-ικής Σκηνής, παρευρι-σκόταν δολέκλος το διοικητικό συμβούλιο της Λυρικής Σκηνής.

* Ο θίασος του Βασιλικού Θεάτρου έ-νισχυεται για τη χει-μερινή περίοδο με δύο αξιόλογα στελέχη: τη νέα «έντευ» Νέλλυ Άγγελίδου, που είχε πολλές επιτυχίες στο θέατρο Τέχνης, όπου έκανε την πρώτη της εμφάνισι, και τον Ά-λέκο Άλεξανδράκη.

* Το νέο θέατρο της οδού 'Αμερικής παρεχωρήθη στον θε-ατρικό επιτελιολογία κ. Μαρουλίδη, μόλο-ντί το διεκδικούσαν η Σοφία Βέμπο και οι άδελφες Καλουτά.

* Ο παλαίμαχος κωμικός Πέτρος Κυ-ριακός που έγκλησει-σε εδώ και άρκετά χρόνια την σκηνή ά-σχολεϊται τώρα με την πνευματική εργα-σία.

— Έτσι, μετά την επιθεώρησι που άνε-δασε στο «Ραντάρ», έτοιμάει τώρα την δεύτερη ποιητική συλλογή του, που θα κυ-κλοφορήσει πολύ σύντομα.

— Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά ποι-ήματα της συλλογής του αυτής, με τον τί-τλο «Κουδέντες με το Θεό», άρχίζει έτσι:

«Να γαντζώνω στα ούρνια! Τι χαρά μου! Θάπωνα κουδέντες με το Θεό κι' είχα με ντυοκομμένα να το πά-ραπάνω του κόσμου και δικά μου. Θα το λέγαμε Θεούλη μου ζητώ να μάθω. Κάποτε δεν είχες πη, ο άνδρας σου δουλεύοντας να ζή: Για τους πολλούς το είπες; Έρωτάω!»

* Ένα έξυπνο «εύρημα» του σκηνοθέτη Άνδρέα Λαμπρινού στο φίλμ «Διακοπές στην Αίγινα», η λέξι «μουστίσα», που έδω-σε άφορη να φωνάζουν έτσι την ναριτω-μένη Άλκη Βουγιουκλάκη είχε ως αποτέ-λεσμα να γράφη ένα νέο σενάριο με τον τίτλο «Άλκη η μουστίσα».

— Για το φίλμ αυτό, που άρχισε ήδη να γυρίζεται, όπως και για το τελευταίο της

«'Ο Μιμικός και η Μαίρη», η Βουγιουκλά-κη έλαβε τη μεγαλύτερη άμοιβή, που έχει δοθί ως τώρα σε πρωταγωνίστρια του έλ-λινικού κινηματογράφου.

— Το ρεκόρ ως τώρα το είχαν ο Μίμης Φωτόπουλος ή Λαμπέτη και ο Χόρν με 50 χιλιάδες. 'Η Βουγιουκλάκη όμως για τα δυο αυτά φίλμ πληρώθηκε από 80 χιλιάδες!

* Μετά τον Άνδρέα Λαμπρινό ένας άλ-λος παραγωγός και σκηνοθέτης, ο 'Ηλίας Μαγαίρας, είχε τη φιλοδοξία να παίξη και ο ίδιος.

— Έτσι, στο τελευταίο του φίλμ με τον τίτλο «'Η όχια», που γυρίστηκε στη Σάμο, έχει ένα από τους κυριούς ρόλους.

* Από τους πιο περιζήτητους «ζεν-πρε-μιέ» του ελληνικού κινηματογράφου είναι τώρα ο Άνδρέας Μπαρκουλής, που πρω-ταγωνιστεί ταυτοχρόνως σε 7 νέες ταινίες!

* Μετά την 'Ηρώ Χαντά και την Καίτη Παρίση, δυο άλλες γνωστές καλλιτέχνι-δες, η Λέλα Μαρτίνη και η Μαίρη Βασιλά-κη, έτοιμάζουν για το χειμώνα μία μεγάλη περιοδεία στην Άφρι-κη.

* Από όλους τους καλλιτέχνες του Βοί-σκονται αυτή την έπο-χή στη Θεσσαλονίκη —και είναι περισσότε-ροι από 20— την με-γαλύτερη άμοιβή — 4 χιλιάδες την ήμερα — έλαβε η τραγουδι-στρια Μαριάνα Χα-τζοπούλου. Σε κάθε της δε ταξίδι, όπως πάντα, η Χατζοπού-λου συνοδεύεται από τον πατέρα της.

* Στη Νέα 'Υβρ-κη ένας Άμερικανός συνθέτης ένθουσιασμέ-νος με τη Ζωζώ Σα-πουντζάκη έγραψε έ-να νέο τραγούδι, που λανσάρεϊ τώρα η 'Ίλια, με τον τίτλο «'Ό,τι θέλει η Ζωζώ θα γί-νιη».

* Ένα από τα τε-λευταία ναρκητοστι-κά, λείκα τραγούδια, που λανσάρεϊ ο Περι-κλής Βαγιάν, φέρει τον τίτλο: «'Ασπρα μαλλιά στην κεφαλή, κακά μαντάτα, Νικολή».

* Ο σκηνοθέτης Δημήτρης Ροντήρης θα παρουσιάση ως έπίσημο έναος του Δημο-τικού Παιραϊός, αντί του 'Ιωνικού δράμα-τος «Βουκόλακες» που είχε συζητηθί και το όποιον επιτιθέται γι' αργότερα, η την κομωδία του Μολιέρου «Άρχοντοχωριάτης» με το νέο καλλιτέχνη Άθηνόδωρο Μπαρού-σαλη, στον κεντρικό ρόλο, η τον «Κούρεα της Σεβίλλης».

Τελική άποφασι θα ληφθί εντός των ή-μερων. Πάντως, επειδή προκειται ν' άνεδούν και τα δυο αυτά έργα μέσα στη χειμερινή σαϊζόν οι ρόλοι θα διανεμηθούν ταυτοχρόνα.

Στο μεταξύ συνεχίζονται οι δοκιμές του χορού των «Περσών» που θα παρουσιάση το τρίτο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου ο Δη-μήτρης Ροντήρης, ενώ παράλληλα συμπλη-ρώνεται ο θίασος με νέους καλλιτέχνες, ό-πως η Βούλα Χαριλάου, η Σάσα Κατσά-ρου, ο Γ. Μάκης, η Δέσπ. Στυλιανοπού-λου κ.ά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το Στέλιο Μαρρινίει να ζήσει

— Δε σου δίνω πια ούτε πεντάρα. Πάρτο άπόφασι! Για μένα, έχεις πεθάνει!

— Μα τότε, μπαμπά, δός μου τουλάχιστον . . . το έξοδα της κηδείας!

— Άγαπητή μου, η Λίνα είναι τρομερή ύποκριτρια κι' έγω τις συκαίνομαι κάτι τέ-τοιες γυναίκες.

— Μα νομίζα πως ήσαστε φιλενάδες!

— Ά, μπα! Προσοιόμουν απλώς πως ή-μουν φίλη της.

— 'Ο Γιάγκος δεν καταδέχτηκε σήμερα να βγάλη το καπέλλο του, όταν με είδε στο όρμιο.

— Μου φαίνεται πως άρχίζει να χάνη τους καλούς τρόπους του.

— Έμένα μου φαίνεται πως άρχίζει να χάνη... τα μαλλιά του!

— 'Ο δ α σ κ α λ ο ς.— Έξεχases πάλι την πέν-να σου; Τι θάλεγες για ένα στρατιωτικό, που πηγαίνει στον πόλεμο χωρίς όπλο;

— 'Ο μα θ η τ ή ς.— Θάλεγα πως είναι!... στρατηγός!

— Ένα διαγωνισμό ψευτιάς:

— 'Η ύ π ο ψ ή φ ι α.— 'Ηταν κάποτε μία κυ-ρία που δεν κακολογούσε κανένα και που ήταν ευχαριστημένη απ' την υπηρέτηά της!...

— 'Η έ π ι τ ρ ο π ή.— ότάνει, φτάνει! Νική-σατε!

— 'Η σ ύ ζ υ γ ο ς.— Άπ' το κυνήγι έφερεις αυτό το λαγό; Ψεύτη! Άφου δεν είναι κα-θόλου πληγωμένος!

— 'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.— Άγάπη μου, έπαθε συν-κοπή μόλις με είδες!...

— Στο χωριό.

— Θα υπολάσας το παιδί σου, συμπεθε-ρε; Δε βλέπω σε τί θα το ώφελήσθ.

— Γιατί;

— Να, η ξαδέφφη μου μόλις έκανε το δικό της παιδί, κι' όμως της πέθανε.

— Άπό βλογιά;

— 'Όχι. Έπεσε στη στέρνα και πνίγηκε!

— Ένας καθηγητής έδωσε διάλεξι για τις κηλίδες του 'Ηλίου. Την άλλη μέρα λοι-πόν, κάποια γνωστή του κυρία τον συ-ναντάει στο όρμιο και του λέει:

— Άχ, κύριε καθηγητά, δεν ξέρετε πό-σο λυπάμαι που δε μωρέσα να παρακο-λουθήσω τη διάλεξι σας! 'Ηταν ένα θέμα που μ' ένδιέφερε πάρα πολύ.

— Μπα!

— Μάλιστα! Ότεος το καλοκαίρι, ο ήλιος μούκανε μερικές κηλίδες στο πρόσωπο. Γι' αυτό ήθελα ναρθω στη διάλεξι, για να μάθω πως μωρώ να τις εξαλειψώ!

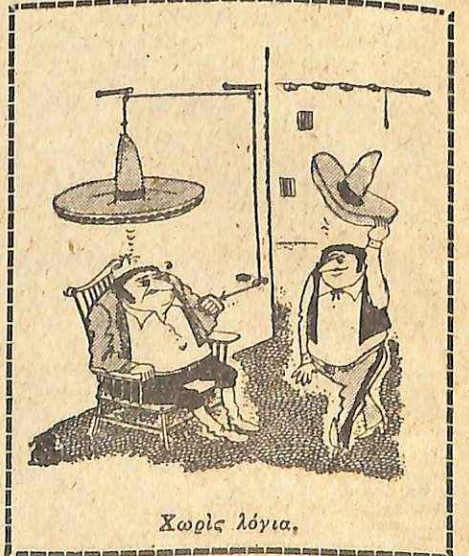
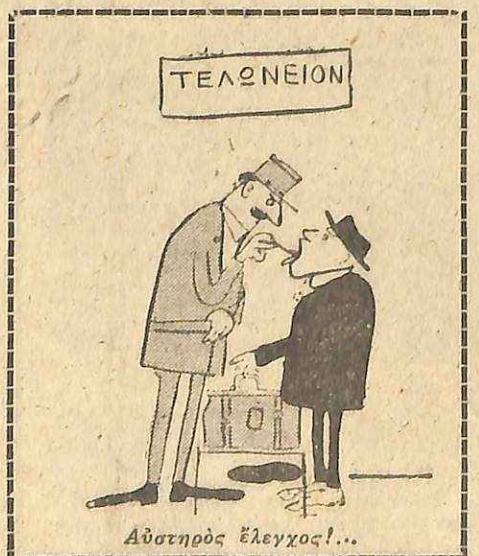
— 'Ο π ρ ό δ ρ ο ς.— Πέρσαι σε φέρανε έ-δω γιατί έκλεψες ένα κοτομάκι. Ότεος πάλι σε ξαναφέρνουν για τον ίδιο λόγο. Δε ντρέπεσαι;

— Ο κατηγορούμενος.— Μά, κύριε πρόδρε, ως ποτε θέλατε να φοράω το περσινό κοτομάκι; Είχε παλνώσει πιά!

— Μεταξύ φιλενάδων:

— Αυτός ο άντρας μου είναι ζών, Χτές το βράδυ είχαμε μάλι καυγά.

— Γιατί!

ΦΙΛΙΚΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΑΣΣΟΣ: Πεντητάρας, έμπορος, κοινή εμφάνιση και καλοκάγαθη φάτσα. ΛΙΤΣΑ: Γυναίκα του. Είκοσιχτώ χρονών. Ζωηρή, έντυπωσιακή, με θαυμαστικά θέληγερτα και προκλητικό στόμα. Μαύρο βλέμμα βαθύ, που σπαταλάει τις ερωτικές ακτινοβολίες. ΠΕΤΡΟΣ: Στενός φίλος του ζευγαριού. Ασήμαντη εμφάνιση.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Τάσου)
ΠΕΤΡΟΣ: ... Καλημέρα.
(Σκουπίζει το κάθιστρο μετωπότου).

ΤΑΣΣΟΣ: Καλημέρα. Πώς έδω πρωί-πρωί;

ΠΕΤΡΟΣ: Έχω να σου πω κάτι.

ΤΑΣΣΟΣ: "Ε, και δε μου τηλεφώνησες;

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν είν' απ' αυτά που λέγονται τηλεφωνικάς.

ΤΑΣΣΟΣ: Μπάρ;... 'Αρχίζεις να μ' άνησυχώ;

ΠΕΤΡΟΣ: Δυστυχώς, είμαι υποχρεωμένος ν' άνησυχώ. (Ενασκαυτίζει το μέτωπό του).

ΤΑΣΣΟΣ: Τόσο σοβαρό είναι;

ΠΕΤΡΟΣ (πέφτει σε μία πολυθρόνα). Σοβαρότατα.

ΤΑΣΣΟΣ: "Ε, τότε γιατί με κρατάς σ' άγώνα; Πές το!

ΠΕΤΡΟΣ: Μά... δεν είν' απ' αυτά που λέγονται εύκολα.

ΤΑΣΣΟΣ: Τάσσο, Πέτρο! 'Ηρθες έδω μόνος σου, γιά να μου πής κάτι «σοβαρώτατο», που εδεν είν' απ' αυτά που λέγονται τηλεφωνικάς; καί... «δεν είν' απ' αυτά που λέγονται εύκολα!».

ΠΕΤΡΟΣ: Τώρα κάνεις πιστέψω γιά να μου πής κάτι... που δε θα μου το πής!

ΠΕΤΡΟΣ: Πολύ το φοβούμαι! Διστάζω τρομερά!

ΤΑΣΣΟΣ: "Έχω μία διαίσθηση πώς είναι κάτι έντελως άσημαντο. 'Εσύ θα τα βλέπεις «βουβόν». Σου συνιστώ να πάς στο γραφείο σου, γιατί κι' εγώ σήμερα πνίγομαι στη δουλειά.

ΠΕΤΡΟΣ: Μά... είναι κάτι πολύ σοβαρό, 'σο' λέω!

ΤΑΣΣΟΣ: "Ε, άρα, πές το! Μουβγάλες την πίστι άναποδα!

ΠΕΤΡΟΣ (ενασκαυτίζει το μέτωπό του): Δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω!

ΤΑΣΣΟΣ: "Απ' την αρχή!

ΠΕΤΡΟΣ: Τώρα κάνεις πνεύμα. 'Αλλά όταν θα τ' άκούσης... εγώ σου λέω πώς θα λιποθυμήσης.

ΤΑΣΣΟΣ: Αυτό στο υπόσχομαι! Δέ ληποθυμώ ποτέ!...

"Ελα, Πέτρο, ή λέγε, ή φύγε. Σου είπα πώς έχω δουλειά.

ΠΕΤΡΟΣ: Μά... με τη δουλειά θ' άπασχολήθης τώρα;

ΤΑΣΣΟΣ: "Αλλά με τι ν' άπασχολήθω; Με το ήλιό ο κουβεντολόι, που κάνουμε οι δύο μας;

ΠΕΤΡΟΣ: ... Θά το πώ!

ΤΑΣΣΟΣ: 'Ορίστε! Είμαι όλος «ύτια».

ΠΕΤΡΟΣ: ... Είμαστε τριάντα χρόνια φίλοι άδελφοί!...

ΤΑΣΣΟΣ: "Άσε τους προλόγους! Στο ψητό!

ΠΕΤΡΟΣ (αδίστα): "Θέ'ω να πώ πώς έχω κερδίσει... ν' σου πώ αυτό που θα σου πώ!

Θάς και βλέπεις δράματα;

ΠΕΤΡΟΣ: 'Οράματα;

ΤΑΣΣΟΣ: "Ε, φυσικά!

ΠΕΤΡΟΣ: "Ε, λοιπόν, εγώ σου δίνω πάλι το λόγο της τιμής μου και σου όρκίζομαι στην ψυχή της μάννας μου και του πατέρα μου, ότι τους έβλεπα που φιλιόντουσαν στο στόμα επί ένα λεπτό της ώρας τουλάχιστον!

ΤΑΣΣΟΣ: Μά γιατί επιμένεις;

ΠΕΤΡΟΣ: 'Επιμένω γιατί είμαι βέβαιος!

ΤΑΣΣΟΣ: Κι' αν εγώ δε θέλω να το μάθω;

ΠΕΤΡΟΣ: Α, έτσι;

ΤΑΣΣΟΣ: "Αμ' πώς, αλλοίως;

ΛΙΤΣΑ (μπαίνει): Καλημέρα... Μπάρ; Πρωί-πρωί έδω είσαι, Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ (ήλιθια): Καλημέρα.

ΛΙΤΣΑ (στον Τάσο): "Ηρθα να μου δώσης λεπτά, γιατί πάω στα μαγαζιά.

ΤΑΣΣΟΣ: Ναι, άγάπη μου, να σου δώσω... ('Απλά). Ξέρεις γιατί κουβαλήθηκε έδω ο Πέτρος απ' τα χαράματα;

ΛΙΤΣΑ: Πού να ξέρω;

ΤΑΣΣΟΣ: Γιά να μου άναγγείλη, ότι με άπατάς με το Νίκο, τον «νομιματέτ μου».

ΛΙΤΣΑ (έξαλλη): "Α, τον παλιάνθρωπο! 'Επειδή μου ρίχτηκε και τον έστειλα στο διάολο!...

ΤΑΣΣΟΣ: Τό φαντάστηκε κι' αυτό! Πετράκη, τί λές; Τό άρνείσαι;

ΠΕΤΡΟΣ (βάζει όδες του της δύναμεις): "Οχι! Της ρίχτηκε! 'Αλλά δε μ' έστειλε στο διάολο!... Και με το Νίκο... άπατάς και τους δύο μας!

ΤΑΣΣΟΣ: Χά! χά!... Τώρα είναι ή σειρά μου να σε στείλω έγω στο διάολο!

ΛΙΤΣΑ: Πήγαινε, έξω, παλιάνθρωπε! Πήγαινε, έξω!...

ΠΕΤΡΟΣ (σηκώνεται κι' άνοίγει την πόρτα): Φεύγω! 'Αλλά πάντως... τα είπα όλα!

ΛΙΤΣΑ: Και ποιος σε πιστεύει; Γελώ! (Στον Τάσο). Σνεδόν συγγίστηκε!

ΤΑΣΣΟΣ: "Ελα τώρα που θα συγγιστής κιόλας! Κωμική υπόθεση! Τσιμπήθηκε μαζι σου ο φουρκέτας κι' εδεν ξέρει ούτε τί λέει, ούτε τί κάνει. 'Αε' ολντρός είναι. Αυτό σα λεπτά σου χροιάζονται!

ΛΙΤΣΑ: Δόσε μου δέκα χιλιάδες. 'Ελπίζω να μου φτάσουν...

(Αύλαιο)

ΕΨΙΛΟΝ

ΟΟ

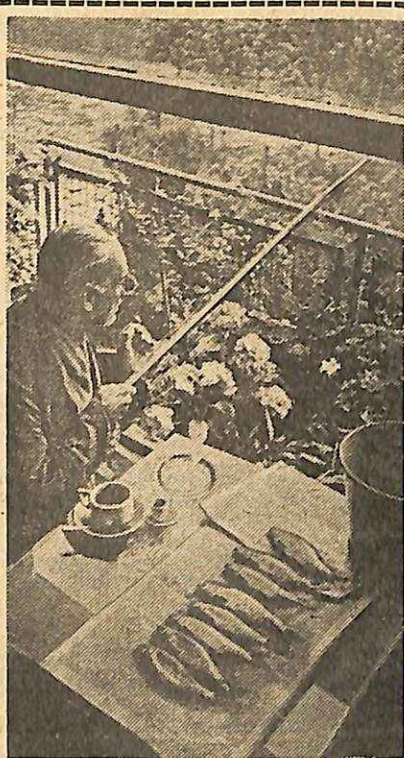
Ξαναβρίσκει το φώς της

"Η κατάσταση της μικρής πριγκηπισσής Μαριζίκας της 'Ολλανδίας, που είναι, ως γνωστόν, σχεδόν τυφλή, έσημείωσε τον τελευταίο καιρό, μία άπρόσχημη βελτίωση.

"Η βελτίωση άρχικά άρχισε να παρατηρείται από την ήμερα που ο πατέρας της, πρίγκηψ Βερνάρδος, της άγόρασε ένα ποδήλατο και την ένεθάρρυνε να το οδηγεί χωρίς συνοδό γιά να την κάνει να έντείνη την προσοχή της.

Σήμερα ή μικρή πριγκηπισσα βλέπει τόσο καλά, που άσχολεϊται όλη την ήμερά με το «χόμπι» της, που είναι να διαλύη και να συνθέτ μηχανισμούς ρολογιών.

"Η Μαριζίκα έκανε ως τώρα αυτή τη δουλειά σχεδόν στα τυφλά και έχει άποκτήσει τέτοια ειδικότητα, που σκέπτεται να ακολουθήσει το έργο του μακαρίτη συζύγου της, γιά να έμψοχη το συνεργείο άκόμα και να πλησιάσει στο σπίτι της.

ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΓΙΑ ΠΕΣΤΡΟΦΕΣ

"Η μικρή γερμανική πόλη Ρουγκελ είναι χτισμένη κοντά στον ποταμό Λάιν, το όποιο το ρεύμα είναι στο σημείο αυτό όρμητικό και φημίζεται γιά τις πέστροφές του. Σ' ένα μέρος της όβρης ύψους χει ένα καφενείο, από την ταράτσα του οποίου μπορεί κανείς να ψαρέψη πίνοντας τον καφέ του, γι' αυτό και όλοι του σκεδόν οι πελάτες είναι έρασιτέχνες ψαράδες. "Ο τυχερός ψαράς της φωτογραφίας μας ψάρεψε μέσα σε λίγα λεπτά όκτω πέστροφες!

ΔΕ Θ' ΑΦΗΣΗ ΝΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Στο Λός "Αντζελες, ή χήρα Λόου Πάκετ είναι άποφασισμένη να έμψοχη με κάθε τρόπο εκείνους που θάρρουν να γκρεμίσουν το σπίτι της, να πραγματοποιήσουν την άποστολή τους. "Η άμερικανική κυβέρνησι άποφάσισε να κατασκευάση ένα νέο αυτοκινητόδρομο, χάριν του οποίου θα θυσιαστούν πολλά σπίτια, μεταξύ δε αυτών και το σπίτι της χήρας Πάκετ. "Η κ. Πάκετ όμως έδωλεσε πώς δε δέχεται κομμία άποζημίωση και πώς θα χρησιμοποιήση το όπλο του μακαρίτη συζύγου της, γιά να έμψοχη το συνεργείο άκόμα και να πλησιάσει στο σπίτι της.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ διασώσεις!...

Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα

ΕΝΑΣ άνθρωπος χαρπαλεύει στο Τζάνειο νοσοκομείο, με άνοιμένο το δεξί μέρος του στήθους του. Είναι ο "Αντώνιος "Ιωάννου, που οι προπέλλες ένος «κρίλ - κράφτ» στη θάλασσα της "Αγίας Μαρίνας, στην Αίγινα, τον άρπαξαν και τον έκαμαν... κιμά. Μέσα σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα, του έσχισαν τις σάρκες, του άνοιξαν μία μεγάλη τρύπα στο στήθος και άποκάλυψαν τους πνεύμονες!... Σάθηκε, όμως, γιάτι είχε μέρες και δεν έπερπε να τις χάση. Κανείς δεν πίστευε, ότι θα ζήσει. Είχε πλημμυρίσει η θάλασσα με το αίμα του. Οι πνεύμονές του, καθώς άναινε και βογγούσε, ξεπετιότουσαν από τ' άνοιγμένα πλευρά του. "Ο γιάτρος, που έδωσε τα τρομερά τραύματά του στην Αίγινα, δήλωσε, ότι δεν είχε παρά ελάχιστα έλπίδες να ζήσει. Οι πιθανότητες ήταν ακόμη λιγώτερες, γιάτι πέρασαν σωτές τέσσερις ώρες, μέχρις ότου έσπλήσθη στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Τέσσερις ώρες έμεινε άσώητος. "Εκείαν το σάββατο να μην τον πάνε από την "Αγία Μαρίνα κατ' έφεση στον Πειραιά. Με τη βενζινακάτο που τον τραυμάτισε, μεταφέρθηκε πρώτα στην Αίγινα. Είδαν όμως εκεί, ότι ή κατάσταση του ήταν σοβαρή και ότι χροιάζονταν ή μεταφορά του στο νοσοκομείο.

"Ετσι τον πήρε πάλι ή βενζινακάτος και τράβηξε γιά τον Πειραιά. "Έξω όμως από το λιμάνι, σάθηκε ή βενζίνη! "Ετσι ή καθυστέρηση, κράτησε άρκετη ώρα. "Ο τραυματίας είχε πέσει σε κόματώδη κατάσταση. Μισοζώντανος, λοιπόν, τον μεταφέρανε, τέλος, στο νοσοκομείο. Οι γιάτροι άγωνίστηκαν να τον σώσουν και το κατάφεραν. "Ετσι σήμερα ο τραυματίας είναι έκτος κινδύνου πιά. Συνέρχεται σιγά-σιγά και είναι βέβαιο, ότι γλιτώσει τη ζωή του.

"Ο "Αντώνιος "Ιωάννου είναι πραγματικά ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του ανθρώπου, που έχει μέρες να ζήσει.

"Υπάρχουν όμως, πολλά τέτοια παραδείγματα. "Ας αναφέρουμε μερικά.

Ο προτοαίμιος του φωτογραφικού υμμάτος τών έγκληματολογικών υπερετιμήματος, κατ'επαγγελματίαν, έμεινε από άρκετους μήνες, μόρσε πάλι να γυρίσει στη δουλειά του. Μά τα βάσανα του δεν είχαν τελειώσει. Σ' ένα ταξίδι του, τα μπαμπάκια, που μεταφέρανε, άνησαν στο κύτος του βαποριού, από τη ζέση. Μάταια άγωνίστηκαν με τις άντρες του σκάφους να σβύσουν τη φωτιά.

Οι φλόγες στο τέλος τώλησαν το καράβι. Δεν υπήρχε καμμία έλπίδα διασώσεως του.

"Ετσι, το πλήρωμα άναγκάστηκε να το εγκαταλείψη και να κατεβή με τις βάρκες στη φουρτουναισμένη θάλασσα, ενώ γύρω τους ένα πλήθος από καρχαρίες έκαναν βόλτες. Κι' ο ναυτικός μας δεν άργησε να δει αυτό το άνατριχιαστικό θέαμα: Μία βάρκα άναποδογυρίστηκε κι' οι άτυχοι έπιβάτες της βρέθηκαν στη θάλασσα. Οι καρχαρίες τους ρίχτηκαν κι' άρχισαν να τους ξεσχίζουν και να τους καταφροχθίζουν! Οι άλλοι ναυαγοί άγωνιούσαν και κατέβαλαν υπεράνω των προσπάθειες να κρατηθούν στις βάρκες. "Η άγωνία τους αυτή κράτησε σσστά έφτά μερόνυχτα. Τέλος, ένα άγγλικό σκάφος, τούς μάζεψε και τούς έσωσε...

"Ο άνθρωπος αυτός, όστόσο, που είχε ναυαγήσει τρεις φορές, δεν ήταν τυχερό του να πεθάνη στο κρεβάτι του... "Από μαχός πιά είχε άποσυρθεί, σ' άμορφο σπίτι του στη Κεφαλλονία. Είχε σχηματίσει μία καλή περιουσία και ζούσε ήσυχά. Μά δεν είχε ξεχάσει την άγνητή του γιά τη θάλασσα. Κάθε πρωί, τον έβλεπαν να βγαίνει με το μικρό ιδιόκτητο σκάφει του, γιά να κάνει καμμία βόλτα ή να ψαρέψη. Μά ένα πρωί, δε γύρισε πιά. "Εκει, στην άκρη του λιμανιού, που έαφνικά είχε φουρτουναίσει, οι ελάοισι άνθρωποι, που βρίσκόντουσαν από μάλο, άντικρυσαν το σκάλοφο βάρκα. Είδαν έαφνικά το μικρό αυτό σκάφος να άναποδογυρίζει και το ναυτικό μας να διπλώνεται από μια παράξενη άτυχία στο παλι της βάρκας του και να πνίγεται, πριν προλάβη κανείς να τον βοηθήσει... Είχαν σωθή οι μέρες του...

Τέτοια παραδείγματα είναι άπειρα, όχι μόνο έδω στην "Ελλάδα, αλλά και σ' όλοκόσμο τον κόσμο. Γι' αυτό έχει δικίο ο λαός, που πιστεύει, ότι πεθαίνει ο άνθρωπος, μόνο όταν σωθή το λάδι από το καντήλι της ζωής του...

ΕΝΑΣ παλιό χειρόγραφο περιέχει τέσσερις αινιγματικές γραμμές, που γύρω τους πλέκεται μία έφιαλτική ιστορία με άλλοτετες και συναρπαστικές περιπέτειες αίματος και θανάτου. "Η τραγική σειρά τών ανατριχιαστικών έγκλημάτων άρχίζει με θύμα τ' όμορφο μοντέλο ένος ζωγράφου. Μά γιάτι τρία δάκτυλα του γυνού πτώματος βρέθηκαν πασάλειμένα με βερνίκι νυχτών; Διαφώνοντάς αυτό το αίνιγμα ή άστυνόμεθα θα μπόρεσε να φτάση στην έξ'εχνία του ζωορροού αυτού μυστηρίου.

Πρόκειται γιά ένα πρωτότυπο άποτυπωμένο μυστήριο με συναρπαστική πλοκή που κρατάει σε άιαρκή άγωνία τών αναγνώστων.

ΕΝΑΣ άλλος άινιγμα είναι άπειρα, όχι μόνο έδω στην "Ελλάδα, αλλά και σ' όλοκόσμο τον κόσμο. Γι' αυτό έχει δικίο ο λαός, που πιστεύει, ότι πεθαίνει ο άνθρωπος, μόνο όταν σωθή το λάδι από το καντήλι της ζωής του...

'Επιμνησμοί βίχλοι

ΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

"Εμύρισε φθινόπωρο κι' έν θνει το χειμώνας, οι πάντες έτοιμάζονται δένοντας κι' επιμνησμούς... Άλλά έλλειπει χρέματος και λόγω υπατηρήματος, μεταποιούν τα ρούχα τους τα μεταποιημένα κι' απ' το πολύ μαντάρισμα... μανταροποιημένα!

Καπνός, λοιπόν, πηγαίνουν παντού τα μανταριά (σματα...)

α' ατέλειωτα υπαλώματα, τα διπλοκαρυνώματα, και τα τριπλογυρίσματα...

Και ούτω πως κατάντησε ή χώρα της ποιήσεως πατρίς του μανταρισματος και της... μεταποιήσεως!

«Ο ΤΕΜΠΟΡΑ»

Σε κάποιο κέντρο σύγχρονου, που τ' όνομάζουν «Α- (νοϊξ)

και το φημίζουν γι' άφθαστο στη μπουζούκο - κα- (τάνυξ),

πέντ' έξη μπουζουκοφίλοι «άλληλοτασκιήκανε» και τραυματίες όλοι τους στο χώμα κυλιστήκανε!

Γιά του Τσιτσάνη τ' άσματα και τούς σκοπούς του (Χιώτη),

τά πάντα, ήγουν τάσπασαν και τάναναν σπαράλια κι' ο κόσμος ο φιλήσυχος μαθαίνει αίσιας ότι στην «Ανοιξή» της σήμερα, άνοίγονται... κερά- (λια!

ΑΚΡΟΝ ΑΝΤΙΟΙΕΤΟΝ

"Ανεκαλύφθη σύστημα σπουδαίο και θαυμάσιον που μετατρέπει εις πόσιμον το ύδωρ το θαλάσσιον κι' από τούς έφευρέτες του ρητάς υποστηρίζεται ότι το θαλασσόνερο τελειώς... ξαλμυρίζεται!

Στο μεταξύ στην πόλι μας τ' αντίθετον συμβαίνει, διότι στον αιώνα μας τόν λίαν πονηρό συγνά το τιμολόγιον της 'Οδών ανεβαίνει και το νερό το πόσιμιο μας βγαίνει «άλμυρό!»

Ο,ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ

"Απ' άλλες χώρες σύγχρονες γιά να μην ύστερή- (σουμε, στη Βουλαγμένη πρόκειται Καζίνο να ιδρύσουμε κι' οι «τυχεροί» που παίζουνε σε ζένους τόπους, (ήδη)

εκεί, πιά, θα πηγαίνουν «να κάνουνε παιχνιδί...».

Συντόμως, πάντως, θάχουμε Καζίνο καθώς πρέπει και δη στην πλαζ την πρέπουσα και την ένδεξι- (μένη,

άφου εκεί θα γίνεται μπουζός ή κάθε τσέτη κι' οι πλείστοι από τούς παίζοντες θα είναι βου- (λιαγμένοι!

ΑΝΑΣΤΑ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Στον σάλο ξαναπήγαμε τόν ποδοσφαιρικό και το κοινό το φιλάθλο και το φανατικό από χαρά του έκδηλη κι' αθόρυπη φωτιστηκε, γιάτι ή «νεκρά περίοδος» της μιανίας τερατί- (στημε...

Συγχρόνως, όμως, κάνουνε τη σέση την πικρή αυτοί που πάντα μένουνται τών ματς τις πελατίες και λένε: «Κάλλιο γάχονις περίοδο νεκρή», παρά μέσα στα γήπεδα...νεκρους και τραυματίες!»

ΚΑΝΟΥΝ ΘΡΑΥΣΙ

"Ελήφθη, λέει, άπόφασι σοφή κατά το μάλλον, να γινώτα άδεσμευτες έξαγωγές ύάλιν και χωρίς εις τα κρύσταλλα και τ' άλλα γυαλικά (μας

να δούν... άποκρυστάλλωσι τα οικονομικά μας!

"Εξαγωγές άς κάνουμε, λοιπόν, άλληπαλλήλους, τού γυαλινού του είδους μας που τόσο άφθονεί, άφου οι περισσότεροι από τούς ύπαλλήλους, γιγνηκαν «σώματα εύθραυστα», μα και διαφανή!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Θ. Δ.

Η μακροβιότης ΣΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ

Ένα δέντρο 5.000 ετών

Ο Μαθουσάλης σπανίζουν στο ζωικό βασίλειο, το ίδιο όπως και μεταξύ της ανθρωπότητας. Πράγματι, μόνο μερικές τεράστιες γελόνες ζουν κανονικά περισσότερο απ' τον άνθρωπο. Είναι οι γελόνες των νήσων Γκαλαπάγκος και Σεϋλλών, που φτάνουν τα 100-150 χρόνια, κάποτε μάλιστα περνάνε και τα 200.

Κάπου-κάπου, κι' οι ελέφαντες είναι πιο μακρόβιοι απ' τους ανθρώπους. Σύμφωνα όμως με μία στατιστική, μόνο τα 90% από αυτούς ζουν 55-65 χρόνια, και λιγότεροι από 20% ο περνάνε τα 65.

Ακολουθεί ύστερα το αλόγο. Μπορεί να ζήσει 50-60 χρόνια. Σπάνια όμως εξαντλεί όλο το όριο της ζωής του, γιατί οι περισσότεροι ιδιοκτήτες αλόγων τα σκοτώνουν όταν γεράσουν πια και γίνουν άχρηστα.

Ο γάιδαρος ζει γύρω απ' τα 47 χρόνια. Ο ιπποπόταμος 41, ο ρινόκερος 40, οι άρκτοι 30-34, ο κυρλοκόφας 42 κι' ο χιμπατζής άλλα τόσα.

Σπάνια τα σκυλιά περνάνε τα 20 χρόνια (μολοντί ένας σκύλος έζησε ως τα 34). Η συνηθισμένη διάρκειά ζωής τους είναι γύρω απ' τα 18.

Οι γάτες είναι πιο μακρόβιες. Περνάνε συχνά τα 20, αναφέρονται δε περιπτώσεις τέτοιων ζώων που έζησαν 27, 31 ή 39 χρόνια.

Η τίγρις δε ζει περισσότερο από 17 χρόνια, η νυφίτσα 8, το κουνάβι 16 περίπου. Ιδιαίτερα μακρόβιοι είναι οι βάτραχοι.

Ακόμα κι' η τερασσία φάλαινα ζει γύρω απ' τα 30 χρόνια — αν της το επιτρέψουν οι φαινοβόρες... Το εξακρίθωμο ρεκόρ μακροζωίας φάλαινας είναι 37 χρόνια.

Τα έντομα ζουν πολύ λίγο. Κατά γενικό κανόνα, όσο μικρότερο και γονιωότερο είναι ένα ζωικό πλάσμα, τόσο συντομότερη είναι η ζωή του.

Ο κόρακας είναι εξαιρετικά μακρόβιος: φτάνει συνήθως γύρω απ' τα 69 χρόνια. Οι πελεκάνοι και οι κύνδορες τα 52. Ο γρύας-τός τα 56. Οι Μαθουσάλες των πουλιών είναι οι παταγάλι, που περνάνε συνήθως τον αιώνα και μπορούν κάποτε να φτάσουν ως τα 140 χρόνια.

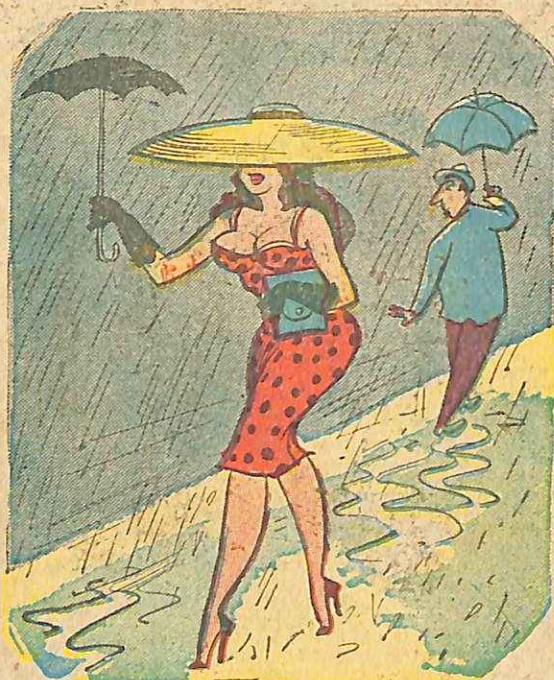
Η καρκάρα ζει 30 χρόνια, ο στίβος 17, οι πάπιες 14, οι χήνες 35, τα καναρίνια 23 (κάποτε όμως περνάνε τα 30).

Μεταξύ των ψαριών, κρατάει το ρεκόρ το γέλι, με 55 χρόνια ζωής. Υπάρχει η περίπτωση ενός χρυσόψαρου που έζησε 30 χρόνια. Μία γλώσσα έφτασε τα 25. Τα περισσότερα ωστόσο μεγάλα ψάρια σπάνια συμπληρώνουν τα 20 χρόνια τους, ενώ τα μικρά ζουν 10-12.

Πολύ περισσότερη μακροβιότητα συναντούμε στο φυτικό κόσμο, στα δέντρα. Το νεοαντικότερο δέντρο που βρίσκεται ακόμα στη ζωή, είναι ένα πελώριο κυπαρίσι, έζω απ' την εκκλησία ενός χωριού του νοτίου Μεξικού. Έχει διάμετρο κορμού 15112 μέτρων και ύψος 50 μονάχα. Η ιστορία του μπαίνει στα όρια του θαύλου.

Πάντως, είναι σφαλώς 5000 ετών. Η «σεκόια» της Καλιφόρνιας μπορεί να ζήσει 4.000 χρόνια. Σε ηλικία 1000 ετών, είναι ακόμα «νύσ».

Η βελανιδιά ζει κάποτε μέχρι 500 χρόνια, ενώ η δάφνη σπάνια περνάει τα 400 (συνήθως ζει 250-300 χρόνια).

Τα παράξενα της μόδας!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Μικρούλα κι' αν είσαι, γιατί να ζηλεύεις κοπέλλες που είναι πολύ πιο μεγάλες; Τι βιάζεσαι τόσο στ' αλήθεια ν' ανέλθεις της νεότητος τις σκάλες; Τι βιάζεσαι τόσο; Του βίου οι σελίδες γυρίζουνε δίχως να βγαίνουν μιλά και τα μάγουλά σου θα έχουν ουτίδες τα τριανταφυλλιά...

Μικρούλα κι' αν είσαι, τι βιάζεσαι τόσο και λές μέρα νύχτα με θλίψη πικρή; Δεν βλέπω την ώρα που θα μεγαλώσω να πάνω επί τέλους να είμαι μικρή... Κι' ενώ περιμένεις με πόση κι' αέρα το μέλλον ν' άγκαλές να έρθει ανοιχτές, δε σκέπτεσαι πόσο πως θαρθή μια μέρα που τ' αύριο εκείνο θα λέγεται χτές...

Μη βιάζεσαι τόσο... Θα έρθουν τα χρόνια —κατήφορος ίσως σε βουνοπλαγιά— τα νεύτα, παιδί μου, δεν είναι αιώνια κι' αν είσαι και μάννα, θα γίνης γιαγιά... Μη βιάζεσαι... Σκέψου πως είσαι σε δρόμο που γι' άνοδο έχει μονάχα σκαλιά και όταν τ' ανέλθης, θα βλέπης με τρόμο μια κάθοδο μυστη, με άσπρα μαλλιά...

Το ξέρω τί τρέχει... Στις νεότης το διάβα βαρεθμένες λίγο την ξέννοιαση αυτή, πιστεύεις πως είσαι στα νεύτα σου, σκιάβα, γιατί στη ζωή μας, το ανέδασμα' άργει... Και θέλεις να τρέξεις... ζήτεις να προφτάσης τους άλλους που είναι σε κάποια καυτή και δε συλλογιέσαι πως κάποιο θα γάσης κι' η ατύσφαιρα γύρω σου θάνη θαμνή...

Μικρούλα είσαι ακόμα... Τι θέλεις ν' ανέλθης τις σκάλες που πάνω απ' τα νεύτα οδηγούν; Σαν φτάσης, θ' άργίσης και συ να ζηλεύεις αυτούς που είναι κάτω, εκείνους που άργούν. Μικρούλα κι' αν είσαι, τι βιάζεσαι τόσο; Πιόνοντας ποτάμι, σαν βγής αντικού, θα λές: «Αχ, δεν ήταν να μη μεγαλώσω και ναμια μικρή»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΤΡΙΠ-ΤΗΖ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΗΚΕ στην πατρίδα του!..

Η Νέα Όρλεάνη έγινε τώρα μια νεκρή πόλη

Η γαλλική συνοικία της Νέας Όρλεάνης έθεωρείτο πάντοτε ως το μόνο σημείο των Ήνωμένων Πολιτειών, όπου δεν κυριαρχούσαν τα συμπλέγματα και οι ήθικες προκαταλήψεις. Ήταν μια όασι άσυνδοσίας — έντελώς «ευρωπαϊκού τύπου». Ως τώρα, το στρίπ-τηζ ήταν στην Μπουρμπόν-Στρήτ της Νέας Όρλεάνης, όπου το χρήμα στη Γουόλ-Στρήτ της Νέας Υόρκης. Αλλά, από την περασμένη βδομάδα, ο θρυλικός αυτός δρόμος έγινε — κατά την έκφρασι του αμερικανικού περιοδικού «Νιους-γούκ» — μια ζώνη πληξέως, άπελπίσας και πένθους. Το στρίπ-τηζ άπαγορεύτηκε!

Ο ύπευθυνος της μεταβολής αυτής της «παρισινώτερης από το Παρίσι» Νέας Όρλεάνης σε μια έναρτη και άνιαρη αμερικανική πόλη είναι ο έντιμώτατος Τζων Γκρός, ο άξιωματικός της άστυνομίας ο έπιφορτισμένος με την παρακολούθησι των νυκτερινών κέντρων της πόλεως.

Από τις άρχες Ίουλίου, ο Γκρός έγκαινιάσε μία σειρά έπιχειρήσεων έκφοβισμού, για να καταλήξει στη λήψι του δραστηκού αυτού μέτρου. Πενήνταένας ιδιοκτήτες νυκτερινών μπουαί, που έμειναν έντελώς κατάπληκτοι από την πρωτοφανή αυτή για τα χρόνια της Νέας Όρλεάνης καταγγελία, κατηγορήθηκαν, ότι ευνοούσαν το στρίπ-τηζ.

«Οι άρτίστες μπορούν να χορεύουν —άπεφάνθη ο άστυνομικός— αλλά, από την άρχη ως το τέλος του νούμερου, που έκτελούν, όφείλουν να μένουν ντυμένες όπως οι μαθήτριες του σχολείου σε μία κυριακάτικη έκδρομή. Αν γδυθούν, θα πάνε στη φυλακή!»

Οι ίμπρεσάριοι διαμαρτυρήθηκαν έναντίον αυτού του δραστηκού μέτρου, που άπειλει να στερήσει τη Νέα Όρλεάνη από τους τουρίστες της και να προκαλέσει σοβαρή οικονομική κρίσι. Απύθυναν, έπίσης έκκλησι προς το δήμαρχο της πόλεως, τον κ. Μόρρισον, αλλά και η δική του έπέμβασι δεν απέδωσε αποτέλεσμα.

Ο Γκρός φυλάκισε ήδη μία από τις διασημότερες πρωταγωνίστριες του «στρίπ-τηζ» στην Μπουρμπόν Στρήτ, τη Λιλίη Κριστίν, τη γυναίκα-γάτα, που θριάμβευε κάθε βράδυ στη «Λέσχη των 500».

Στη Νέα Όρλεάνη, βασιλεύει τώρα μια άτυσφαιρα καθήφειας και άπογοητεύσεως. Τα νυχτερινά κέντρα, άκόμη και εκείνα, που δεν παρουνισιάζαν νούμερα στρίπ-τηζ, είναι άδεια. Η βαρεία σκιά του έναρτέου άστυνομικού έχει πνίξει κάθε κέφι για γλέντι.

Ο πρόεδρος της ένώσεως ιδιοκτητών νυκτερινών κέντρων περιγράφει ως έξης την κατάστασι στην έπιστολή, που άπηύθυνε προς τον δήμαρχο της πόλεως:

«Η Νέα Όρλεάνη είναι νεκρή και οι τουρίστες φεύγουν προς άλλες τις κατεχόμενες σαν κυνηγημένα κοπάδια»!

ΨΟΦΟΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΤΑ ΣΥΓΚΙΝΗΜΕΝΑ λόγια του έβγαιναν με πονεμένο παλμό τα τρεμάμενα χείλη του κι' έτρεχαν τα μάτια του, καθώς άποχαιρετούσε το μακαρίτη στα πρόθυρα της τελευταίας του κατοικίας.

Περιλήμνε «Αλέξανδρε... Κι' όπως σιγοψιχάλιζε κιόλας, μία σταγόνα ήρθε και στάθηκε στην άκρη της μύτης του ρήτορα. Και σκεπτόμουν αν ήταν τάχα σταγόνα βροχής ή μήν ήταν κανένα χοντρό δάκρυ, που κύλησε σαν κόμπος ύδραργύρου και στρογγυλοκάθησε σε κείνη τη μακρουλή μύτη.

... Είς την άκμήν της δράσεώς σου, σύ ο χαλκέντερος, ο σφύζων από ύγεια και όρεξιν διά την ζωήν...

Τι όμορφα λόγια, που εύρισκε ο ρήτορας, για να πη το κατεύδιο στον κύριο... στον πρώην κύριο «Αλέξανδρο, θέλω να πώ, που, αν μπορούσε να τ' άκούση, θα σηκωνόταν ν' άγκαλιάσει μ' ευγνωμοσύνη το φίλο του. Αλλά, εκτός από το μακαρίτη, όλοι οι άλλοι παρόντες, νιώθαμε κατάδασα τις θλιμένες ρητορείες, που έξιμνούνταν τα άχρηστα πια προσόντα του άλλοτε ποτέ κυρίου «Αλέκου, που, ένεκα το έπίσημο της ώρας, έγινε «Αλέξανδρος. Πιο πολύ απ' όλους, καθώς είχε δικαίωμα, είχε συγκινήσει η κυρία Σωσώ, η χήρα. Νέα κι' όμορφη ακόμα και καλοφτιαγμένη, σπαράζε από το κλάμα, μέσα στο μυσό της φόρεμα, που της πήγαινε περίφημα. Την έδρατα και καιγόταν η ψυχή μου. Και η θλίψη έφτασε στη διαπασών, όταν ο ρήτορας άμύλησε τον έπιλογο:

Φεύγουν από τον μάτιον αυτών κόσμον, άλυσμοντες «Αλέξανδρε, άφίνεις μέγα και δυσαναπλήρωτον κενόν. Ναί, δυσαναπλήρωτον κενόν, είς τους φίλους σου, είς την κοινωνίαν και είς την οικογένειάν σου... Γαίαν έχοις έλαφράν.

Έλαφράν, βέβαια, μα και βαρεία αν ήταν η γαία, σε τί θα μπορούσε ν' άνακουφίσει τον «Αλέξανδρο, λίγο άρότερο, σέυγα με το κεφάλι σκυμένο, άφίνοντας τον «Αλέξανδρο να βολεψί στη νέα του κατάστασι, Συλλυπηθήκαμε. Δίπλα από τη χήρα, παραστεκόταν ο κύριος Χαρίλαος, ο ρήτορας. Οικογενειακός φίλος του παλαί ποτέ «Αλέξανδρου και φαίνεται πως τον άγαπούσε, για να βρή τέτοια παθητικά λόγια να τον στολίσαι.

Βγήκα έξω από τα προύλαια κι' άγόρασα τσιγάρα, γιατί μου είχαν σωθή.

Τον ήξερα κι' εγώ τον πρώην κύριο «Αλέξανδρο. Άλλοιώς τί δουλειά είχα στον άποχαιρετισμό του; Ήταν ένας καθώς πρέπει κύριος, γύρω στα 55 χρόνια — μεγάλη διαφορά από τη Σωσώ, που στριφογυρίζε στα 35 το πολύ. Και πρέπει να πώ πως ο χαμός του με λυπησε πολύ. Ο Χαρίλαος δεν είχε υπερβάλει πολύ τα πράγματα στο εγκώμιο του μακαρίτη. Γι' αυτό και ο λόγος του όλο έρχόταν στο νο μου και ξεχωριστά μου έντυπώθηκε η τελευταία φράσι: «Αφίνεις μέγα και δυσαναπλήρωτον κενόν...».

Δεν ήταν η πρώτη φορά, που είχα άκούσει αυτή τη βαρυσήμαντη φράσι. «Αφίνεις μέγα και δυσαναπλήρωτον κενόν...». Μ' αυτή την κατακλείδα τελειώνουν όλοι οι άποχαιρετισμοί, όχι μόνο οι προφορικοί, αλλά και οι τυπωμένοι, που μπαίνουν στις έφημερίδες. Όλοι όσοι μας φεύγουν, άφίνουν αυτό το «δυσαναπλήρωτον κενόν» κι' έχει γίνει τόσο κοινό αυτό το άπόφθεγμα, σαν τα «χρόνια πολλά» στις έορτές. Μα για να το λένε οι ρήτορες, κάτι θα ξέρουν, βέβαια, και κάτι θαξερει και ο κύριος Χαρίλαος, που το άναφέρει δυό φορές μάλιστα, για να το υπογραμμίσαι. Και άφισε και τα κενά: Στους φίλους του, στην κοινωνία και στην οικογένειά του. Που πάει να πη πως σ' αυτά τα πόστα, ο μακαρίτης «Αλέξανδρος άφησε άδειες θέσεις, που κανείς δεν είναι ίκανός να τις πιάσει και θα μέινουν άσυμπλήρωτες. Ή, τουλάχιστον, πως θ' άρήσουν πολύ να βρεθούν οι κατάλληλοι, για ν' αντικαταστήσουν εκείνον που τις είχε.

Σαν τί δυσαναπλήρωτα κενά ν' άφησε τάχα ο πολύκλαυτος «Αλέξανδρος; άναρωτήθηκα ξαφνικά.

Κι' έτσι, ξαφνικά, πέντε μέρες άρότερο, μου ήρθε και η ιδέα:

Δεν πάω να δώ στα πόστα του;

Ο άλλοτε ποτέ «Αλέξανδρος, είχε θέσει διεθυντό σε μία εταιρεία. Χτυπάω την πόρτα του γραφείου του, με την έντύπασι πως δε θα λάβω άπόκρισι από μέσα. Κι' αληθινά,

Δυσαναπλήρωτον

KENON.

κανείς δε μου λέει «έμπρός!». Μα έχω πιάσει το πόμολο — άς την άνοίξω. Το δίχως άλλο, θα δώ το γραφείο έρημο και σκονισμένο, βουτηγμένο σε πένθιμη βουδαμάρα. Κι' η θέσι του διεθυντού κενή, σ'ά να θρηνη τον παλιό της άφεντη.

Μα όχι. Μόλις άνοίγω την πόρτα, βλέπω έναν παχύ κύριο (τόν είχα δει και στην άποχαιρετιστήρια τελετή), που κρατάει το τηλέφωνο και με κάποιον κουβεντιάσει. Ο άνθρωπος έχει τόσο άπορροφηθή στη συνομιλία του, ώστε δεν έχει άκουσει ούτε το χτύπημα της πόρτας, ούτε το τριέμιό της, ούτε τα παπούτσια μου, που δε μπορεί να τ' άκούση, έξ' άλλου, γιατί έχω ληστικές σόλες. Και ούτε μ' έχει δει, γιατί έχει γυρισμένη την πλάτη του με πρόσωπο προς τον τοίχο. Στέκομαι και τόν άκούω:

— Εύχαριστώ, Δημητράκη. Μα αυτή η θέσι ήταν για μένα... Έδώ που τα λέμε, καλός άνθρωπος ο μακαρίτης, αλλά δεν τούκοβε και πολύ. Καταλαβαίνεις, ότι τόφερα βαρέως να είσαι άνώτερος από μένα... Άν δε μ'άς άφινε χρόνους εγκάρως, ποίος ξερει πόσο θα περίμενα ακόμα... Έ, βέβαια, όσκολεψήκα λιγάκι, γιατί τη θέσι που άδειασε, τη διεκδικούσαν και ο Παπαδόπουλος και ο Σκαντζοχορίδης. Αυτούς και δεμένους βάσανε. Τους την πήρα μέσα απ' τα χέρια... Έχουνε λυσάσει από το κακό τους... Ναί, έτσι είναι, Δημητράκη. Άν δε φυχουν μερικοί, πως θ' άδειάσουν μερικές θέσεις;... Εύχαριστώ!...

Απ'όθεν το άκουστικό, γυρίζει, με αντιλαμβάνεται:

— Τι ζητάτε; ρωτάει ξαφνιασμένος.
— Τόν κύριο... τόν κύριο «Αλέξανδρο»
— Άπεβίωσε.
— Τό γνωρίζω.
— Τότε πως τόν ζητάτε; Τι σημαίνει αυτό;

— Τίποτα... τίποτα... με συγχωρείτε. Και συγχαρητήρια!

Με κυττάζει άπορημένος και παραξενεμένος. Έγώ κλείνω την πόρτα και άποσύρομαι.

Όποτε, έτσι, λοιπόν. Το «δυσαναπλήρωτο κενόν» στο γραφείο του τσακίστηκαν τρεις να το γεμίσουν. Καυμένη «Αλέξανδρε... Έδώ τέτοιο πράγμα δεν άφες. Ίσως, όμως, ν' άφες στη «Λέσχη των Συλλογών», όπου πήγαινες τα βράδια κι' έπαιζες μπριτζ. Θυμάμαι, σε είχα συχνά ανταμώνει εκεί μέσα. Ήσαστε το μόνιμο καρτέ, του λόγου σου, ο κύριος Δημοσθένης, ο κύριος Θεοδωράκης και ο κύριος Κοσμάς. Τώρα θάχουν μείνει οι τρεις έπίζησαντες, θ' άνακατευουν μελαγχολικά την τράπουλα και θα λένε καλά λόγια για σένα. Κι' η καρέκλα σου, με τη γκρενά βελουδένια στράσι, που δεν την άλλάξες ποτέ γιατί σου φερεν γούρι, μάταια θα σε περιμένει η άμοιρη.

Μα όχι. Νά οι τρεις συμπαικτες σου, ήρμαι, χωρίς τίποτα να δείχνει στη φυσιογνωμία τους, ότι σε σκεπτονται καν. Και στην καρέκλα σου μία στεγνή υπερήλικη κυρία, με άσπρα μαλλιά, μούρα γυαλιά και κίτρινη πίπα. Παίζουν και οι τέσσερις σόδαμα και φρόνιμα το παιχνίδι, τους, κι' έλα να τους δώ... πολύκλαυτε «Αλέξανδρε. Το κενό που άφες κι' εδω συμπληρώθηκε άμωσως και με τί πρόσωπο, παρακαλώ; Με μία γαία!... Και, καθώς κανω να φύγω, τί άκούω, αλυσμένη «Αλέξανδρος; Άκούω τόν κύριο Δημοσθένη να λή στη γραία κυρία:

— Με σάς, μαντά, εύχαριστούσατε παιχνιδι. Εκείνος ο «Αλέκος, Θεός σχωρέστονε, ήτανε κομπούρα. Όποιος τόν είχε παρτενάρ, ζευγατιότανε.

Τ' άκούω, πολυκλαυστε «Αλέξανδρε; Άμ που να τ' άκούσης!...

Αλλά η προεδρία του Συλλόγου, «Αλέξανδρε, του Συλλόγου τών «Φίλων του Κυματο», όπου πέντε χρόνια συνεχώς, έδιναν πρόσδωρο με μεγάλη πλειοψηφία — μαζευες το 95% των ψήφων, «Αλέξανδρε. Που παει να πη, ότι είχες μοναδικά προεδρικά προσόντα, κι' αυτό παει να πη πως σ' αυτή τη θέσι ήσαν άναντικατάστατοι. Θυμάμαι το σεβασμό, που σου είχαν — στα σέβη μου κύρε πρόεδρος και «δε μπορούσε να κάνουμε τίποτα χωρίς τόν πρόεδρό μας», και άλλα τέτοια, που φανέρωναν βαρεία έκτιμησι. Όχι! Έδώ σίγουρα θαχ πένει βαρεία η όρφάνια κι' όλοι θα συλλογιούνται τί θ' άπογίνουν, που χάσανε τόν προστάτη τους. Έδώ πιά θα είναι όχι το δυσαναπλήρωτο, αλλά το άσυμπλήρωτο κενόν.

Τα φώτα των γραφείων του συλλόγου είναι άναμένα και, καθώς πλησιάζω, άκούω φωνές και όχλοδοή. Κάνω να μπώ στη με-

γάλη αίσθηση, μά ο κλητήρας με σταματάει:

— Άπαγορεύεται.
— Γιατί;
— Συνεδριάζει το διοικητικό συμβούλιο, για να βγάλει το νέο πρόεδρο.

Και είναι μόλις έξη μέρες, που ξεπροδέρμενες, πολύκλαυστε 'Αλέξανδρε. 'Ας περιμένω στο χάλι. Μά τι κακό γίνεται εκεί μέσα; Τί άγριες φωνές, τί βρόντηγμα το κουδούνι, τί σασματάς. Και σε μία στιγμή τεντώνεται η πόρτα και τρέω τα μάτια μου. Οί κ. κ. σύμβουλοι έχουν πιασθή στα χέρια, μοιραζόμενοι σε δύο στρατόπεδα. Μάχονται σκληρά, πετάνε και βλήματα — χαρτοφύλακες, σφραγίδες, ταμπόν, ποτηρία, φυλλάδια. Νά και το προεδρικό κουδούνι, που κάνει πτήσι και καλά που έσκυψε εκείνος ο κύριος με τη φαλάκρα και τη γλύτωση. Μπαίνει και ο κλητήρας, μπαίνει κι' εγώ, για να τους χωρίσουμε. 'Αλλά πού να τους χωρίσης!

— Μούτρα για πρόεδρος! φωνάζει ένας χοντρός, με πληθωρικό μούτρο και δείχνει ένα άλλο μούτρο, μακρόστενο και κοκκαλιάρικο.

— 'Οχι είναι τα δικά σου! απαντά το άλλο μούτρο και σηκώνει μία καρέκλα.

Η μάχη επαναλαμβάνεται — τώρα παίρνουν μέρος και οι καρέκλες. Μαζεύεται κόσμος από-ξω, έρχεται και η αστυνομία — ακριβώς τη στιγμή, που μου έρχόταν κι' έμένα ένα κυρτάλληλο σταχυοδοχείο στο κεφάλι. Ζαλίστηκα.

Όταν συνήλθα, ή συνεδρίαση είχε λήξει. Με περιποιόταν ο κλητήρας.

— Ποιος βγήκε πρόεδρος; τον ρωτάω.

— Κανένας! 'Αποφασίσανε να διαλύσουν το συμβούλιο και να κάνουν γενική συνέλευση για άρχαιρείς, την Κυριακή. 'Εκεί θα γίνει το μεγάλο γλέντι.

— 'Υπάρχει κι' άλλος υποψήφιος πρόεδρος;

— Άλλος; Σαράντα!...

Σαράντα, πολύκλαυστε 'Αλέξανδρε! Σαράντα για τί θέσι, που άφησε και έτοιμοι να βγάλουν και πιστόλι... Τ' άκους, 'Αλέξανδρε;

★

'Απομένει όμως ένα πόστο άκόμα. Το πόστο της οικογενείας σου, όπου, κατά τα λεγόμενα του ρήτορα, άφησε δυσαναπλήρωτο κενόν, άλησμόνητο 'Αλέξανδρε. Βέβαι — δεν είχες μεγάλη οικογένεια. Παιδιά δεν κατάφερες ν' άποκτήσης, δηλ κι' όλη ή οικογένειά σου ήταν ή δύστυχη ή σωσά. Μά όσο μικρότερη είναι ή οικογένεια, τόσο πιο πολύ φαίνεται και ή θέσι που άδειάζει και το δυσαναπλήρωτο κενόν δε μπορεί να το πιάσει άλλος. 'Απ' την οικογένειά σου, 'Αλέξανδρε, χάθηκε το 50% και πολύ περισσότερο. Γιατί ό άντρας είναι ό στύλος

του σπιτιού, τό θεμέλιό του — φεύγει κι' όλα γκρεμίζονται. Και τώσα, ή καυμένη ή σωσά θα βρίσκειται μονάχη στις θλιμένες κάμαρες, βουτηγμένη στη μαυρίλα και στο κλάμα, σαν εκείνη την ήμερα που σε ξεπροβόδιζε. Στεναγμοί κι' άναφυλλήτα θα φέρουν σεισμό στα στήθη της και τα μαντήλια θα βρέχονται τό ένα μετά τό άλλο, από τό συνάχι των ματιών — τα δάκρυα. Και θάχη τη φωτογραφία σου μπροστά της και θα τη βλέπη με συντριβή και θα λέη: «Τί άνθρωπο έχασα! Τί να την κάνω τώρα ή ζωή, μονάχη κι' έρημη!». Χρέος μου είναι να πάω, σα γνωστός της οικογενείας, να την παρηγορήσω και να παρηγορηθώ κι' εγώ, καθώς θα δώ με τα ίδια μου τα μάτια τό κενό που άφησε φεύγοντας...

Είναι βραδάκι. 'Η πόρτα του ρωμαντικού σπιτιού με τόν δλάνιστο κήπο άνοιχτή. Διασχίζω τις άλλες με τις τριανταφυλλίες και τα θαμνοειδή, ανεβαίνω τα σκαλοπάτια της βεράντας — ψυχή δεν άντικρύζω. Καθώς κάνω να γυρτήσω τό κουδούνι, άκούω ψιθυρισμούς και μικροθροβούς. Λίγο πιο πέρα είναι ένα παραθυράκι Ισπανικού τύπου, με σιδεριά τυλιγμένη στα γυαλιά. Πλησιάζω, κρυφουκτιάζω.

— 'Ω! Πολύκλαυστε 'Αλέξανδρε, αν ήσουν από καμμία μεριά να έβλεπες, τί θα έβλεπες! Σε μία βαθεία πολυθρόνα — εκείνη που συνήθιζες να ξαπλώνης — ένας κύριος που κρατάει στοργικά στα γόνατά του τη σωσά. Και τη χαϊδολογάει και τη φιλάει κι' είναι κι' δυό γελαστοί και χαρούμενοι. Ποιος να είναι ο κύριος; Για κάμε έτσι να κόψω φάτσα.

— 'Ω! Πολύκλαυστε 'Αλέξανδρε! Είναι ό ρήτορας! Είναι ό φίλος σου ό Χαρίλαος, αυτός που σ' άποχαίρετσε με τόσο συγκινητικά λόγια και μάς σπάρανε την ψυχή — αυτός που βροντοφώναζε, ότι άφάνιζε «μέγα και δυσαναπλήρωτο κενό!». 'Ας τεντώσουμε λίγο και τ' αούτι.

— Τώρα πιά δεν έχουμε να φοβόμαστε τίποτα, λέει ό ρήτορας.

— Κι' εύτυχώς που δεν είχε ύποψιαστή ό μακαρίτης τρία χρόνια τό παραμικρό, λέει εκείνη. 'Επήγε ήσυχος και σίγουρος για μένα. 'Αν είχε ύποπτευσή για μένα, θα τό είχα βάρος στη συνειδησί μου!...

Ναι, πολύκλαυστε 'Αλέξανδρε! Τό «δυσαναπλήρωτο κενόν» σ' αυτό τό πόστο, τό είχε συμπληρώσει ό ρήτορας τρία χρόνια πριν τ' άφίσης. 'Ω! 'Αν μπορούσες να τ' άκούσης, πτωχέ 'Αλέξανδρε. 'Αλλά δε μπορείς, γιατί κανένας δε μπορεί άπ' όσους φεύγουν, με τη σιγουριά, ότι άφίνουν «δυσαναπλήρωτο κενόν». Κοιμήσου ήσυχα, 'Αλέξανδρε. 'Η ζημιά που έκανες φεύγοντας, δεν ήταν μεγάλη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Τελειώνετε κάθε μέρα τό φαγητό σας μ' ένα ρόφημα ζεστό. Μην έργάζεστε ποτέ μετά τό φαγητό και άφήστε μισή ώρα τό στομάχι σας ήσυχο για να χωνέψη.

★
'Αμα περάσετε την ηλικία των πενήντα έτών, συνήθιζτε να τρώ-τε τις τροφές σας με πολύ λίγο αλάτι. Τό αλάτι, που είναι τόσο θαυμάσιο για την νεότητα, είναι πολύ επιβλαβές για τα κουρασμένα νεφρά.

★
Νεαρές κυρίες, αν ήθετε ότι τό παιδί σας είναι άνδρεγχο, μην ήσυχάζετε λέγοντας: «Δεν είναι τίποτα, έχει τα δονάτια του». Προσέξτε το, για να μη σας βρή τίποτα κατόπιν, που ενώ ήταν εύκολο να προληφθή, θάναι πολύ δύσκολο να θεραπευθή. 'Αλλά και τα δονάτια του να έχη, άποφεύγετε τα λαικά γιατροσόφια.

★
Τό καλό χρώμα του γυναικειού προσώπου έχει πάντα σχέση με τη χώνεψη. Οι πρόγονοί μας, για τό ποικιλικρό μεταχειρίζονταν τό κλύσμα. Μά σήμερα άντικατεστάθη από τα διάφορα καθαρτικά, που τις περισσότερες φορές, δεν είναι τίποσ' άλλο, παρά καταστροφή για τό στομάχι.

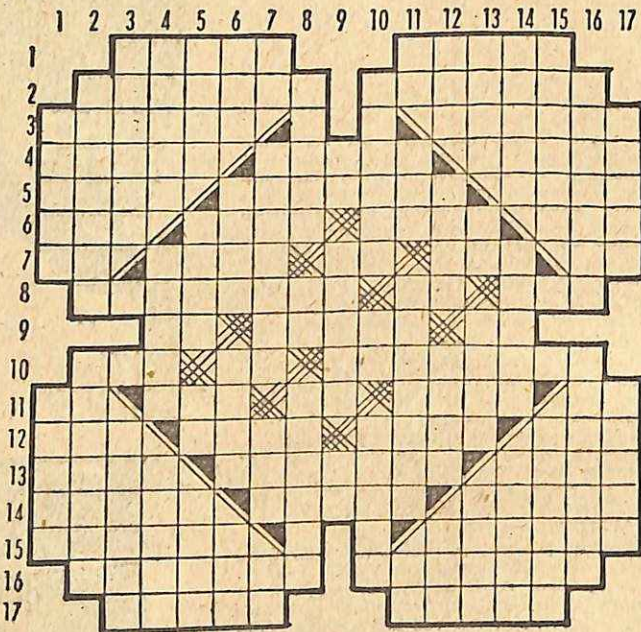
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 711

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Μία τών 'Ηνωμ. Πολιτειών. — Θεατρικός συγγραφέας που ίδρυσε τό 1930 τό «Λαϊκό θέατρο».
- 2 Πόλις και λιμνή της Ν. 'Α. κτης της Σαρδονίας. — 'Εμπορία της θείας χάριτος ή ιερών πραγμάτων.
- 3 Τό τελευταίο φόρεμα (πληθυν.). — Ένας από τους Τέσσερις Σωματοφύλακες.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ποιήτρια της άρχαιότητας. — Χονδρό ύφασμα.
- 2 Πόλις της Ν. Σαρδονίας. — Λατομείο.
- 3 'Οροφή δωματίου. — 'Αδίκως (τουρκ.).
- 4 Μία από τις έννέα Μούσες. — Όμιλία. — 'Εκτίμησι στους ανωτέρους μας.
- 5 Διπλώνει επανάληψη. — 'Εργαλείο χρήσιμο σε πολλές

- 4 Χημικές ενώσεις. — 'Ελληνική πόλις που θα σας θυμίση θεάτρο. — Βοήθησε την 'Ελλάδα μετά την άπελευθέρωσή.

- 5 Ρήμα που κάνει εύτυχισμένο ένα μπικρέ. — Παλαιά όνομασία της Σικελίας. — Πληθ. —

- 6 'Η μεγάλη καθημερινή έγνοια της νοικοκυράς. — Μικρός καρπός (δμ.). — Φορά. — Ποταμός της 'Ελβετίας.

- 7 'Ανεστραμμένο σύμφωνο. — Τα ρούχα αυτά είναι καλοκαιρινά. — Πρωτότυπος — Πρόβ. — Νόμισμα της Κίνας.

- 8 Παρέχει ισοτιμία δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. — Άρχη υποθέσεως. — Κίνποις ύγρου.

- 9 Κανείς μέχρι σήμερα δεν κατάρθρωσε να ξεφύγη την έλξη της. — Προδίδει παρουσία άράχνης. — Άνεστραμμένο άρθρο.

- 10 Νότα. — Κι' άλλη νότα. — Άλλη όνομασία της λίμνης της Καστορίας.

- 11 Όμοια σύμφωνο. — 'Αθικτα. — Σύσδεσμος (υποστασέ φωνήεν). — Μοιράζονται στις εκκλησίες μία φορά τό χρόνο. — Προδίδει πόνο.

- 12 Καλύπτουν τη μισή Σαχάρα. — Της άφιερώνουμε κάθε βδομάδα πολλές σελίδες μας. — Πολεμική κραυγή. — Παραπέμπει.

- 13 'Αποτελείται από πολλά άτομα. — Προορίζονται για ύποβυθια. — Περιήφηση τοίρκου.

- 14 Συμβαδίζουν με την ευτυχία. — Ζωντανό μελανοδοχείο. — Ξαναβιώνει τα μακαρία.

- 15 Κάτοικοι της 'Αφρικής και της 'Ασίας. — Παρουσιάζει κενά.

- 16 'Επινυμιάσθηκαν ή στέγη της Γης. — Δεν γελάει εύκολα.

- 17 Όμαλότης. — Θεραπεία.

δουλειές (καθαρ.). — Μονάς της ηλεκτρολογίας. — Διευ. κλινική τήν Ιππασία.

6 Τροπικό επίρρημα (γαλ.). — Ζωοτροφή. — Πληθος ανθρώπων. — Έδωσε τό όνομά του σε μία διαστροφή.

7 Νότα. — 'Η μεγαλύτερη τιμωρία της είναι: δύο πεθερές. — Ρωτίζει τους άρχαίους. — Άνθη.

8 Είναι πολύ άσθενής. — Άναφορική αντωνυμία (άρκ.). — Άντικει τό δίψα.

9 Όμοια φωνήεντα. — Κάτοικοι μεγάλουπόλεως. — Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν).

10 Εύπρεπής, συνεσταλμένος. — Για τους Γάλλους είναι κάτι πολύτιμο. — Έλλην κονφερανσιέ.

11 110. — ... όρνας: αεροπορική εταιρία. — Άπρεπής συμπεριφορά. — Άρθρο

12 'Αμαγείρευτα. — Άνατολίτικο επίφωνημα. — 'Η γυναικα του 'Αδραμί. — Τό μικρό όνομα μεγάλης σπάρ.

13 Χρονικό επίρρημα. — Άναφορική αντωνυμία (θελ.). — Ποιητική όνομασία ζώνων. — Άλλη όνομασία του ποταμού 'Αρόδου.

14 Ό οίνος της 'Αγίας Μεταλήψεως (δμ.). — 'Ακέραια — Λέγεται κοινώς τοιμπούρι.

15 Γνωστός σε μας τους 'Ελληνες Γερμανός ένκληματίας πολέμου. — 'Ιδιος.

16 Άρχαία πόλις και σημερινό χωριό της 'Αιολίας. — Μακεδόνος και γυναικολόγος της άρχαιότητας.

17 Τό σκάφη και ή κατασκευή ενός πλοίου. — Μεγάλο πρότερημα για μία γυναικα.

Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρής)

'Η λύσις του 710 στη σελ. 100

Οι πλανόδιοι ψαράδες εξαφανίζονται!

Άπαγορεύτηκε με νόμο ή εξα-σκησι του έπαγγελματός τους

ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, νέα ήθη στις άθηναικές γειτονίες. 'Ο άνεμος έκμοντερι-νισμού, που σαρώνει άπ' τις συνοικίες τις γραφικές συνήθειες και τις άγριες τις αλλές άπ' τα σπιδωράια πράγματα, που τους έβιναν χρώμα και ζωή, τις αλλές άπ' τα κα-τια, τις γλάστρες με τα βασιλικά άπ' τα στενά δρομάκια, σάρωσε αυτές λοκαιρινά βράδια, τη λατέρνα άπ' τα στενά δρομάκια, σάρωσε αυτές τις μέρες και μιάν' άλλη γραφικότητα: Τόν πλανόδιο ψαρά.

Τόν έζήτησε όλος ος. Φτωχός, μεροκαματιάς, έμψυχος άπ' τα χαράματα, πολλές φορές την ώρα που πολλοί άλλοι πήγαιναν στα σπινια τους για ύπνο. Προορισμός του ήταν συνήθως ή παραγορά. Μερικοί έφταναν κι' ως τις άκρογιαλίες της Βουλιαγμένης, του φαλήρου και του Σαρωνικού. Στην παραγορά άγόραζαν τό έμπορεύμα σε χονδρική τιμή κι' ύστερα γυρνούσαν στις συνοικίες για τη λιανική πώλησι.

Οι άλλοι, οι μερακλήδες του ψαριού, οι «καλλιτέχνες τών ιχθύων» όπως θα μπορούσε να τους χαρακτηρίση κανείς, προτιμούσαν να διαλέξουν τό έμπορεύμα τους στον τόπο της παραγωγής. Φρέσκα λαχταριστά μπαρμ-πουσία, κεφάλους, φαγκριά, άκόμα και συναγρίδες, όλη την ψαρκή άριστοκρατία του βυθού για τους πλούσιους πελάτες, ή μαρίδα και σαρόελλα για τό «προλεταριάτο».

Ζυγίζαν τό έμπορεύμα, μόλις οι ψαράδες έβγαιναν στην άμμουδιά, καμ-μιά φορά άγόραζαν και «άλλο», δηλαδή χωρίς ζυγι, άλλα έκτιμώντας την ποσότητα με τό μάτι, κι' έπαιρναν τό δρόμο του γυρισμού.

Κάθενας είχε τη διαλεχτή πελατεια του σε κάθε γειτονία.

— Κυρία Τάδε, έχω κάτι υπαίτιμια με μουστάκια σήμερα... Νά τρώη ή μάνα και τό παιδίό να μη δινή.

Κι' ή κυρία Τάδε άγόραζε και τό χρυσόπουλο κι' ευγνωμόνη. Κι' όταν τελειώνε ή έξυπνήτση των καλοφαγά-δων, και ζύγωνε τό μεσημέρι, άρχιζε τό διαλόγημα, ή βόλτα στα δρομάκια με τό πανέοι και τό ξεπούλημα.

— Έδω ό ψαράς. Μαρίδα του Φα-λήρου φρέσκα!...

★
Τώρα αυτές οι συνοικιακές εικόνες άνήκουν στην ιστορία. Άπό μερικές μέ-ρες, οι πλανόδιοι ψαράδες μας τηρούν... σιγήν ιχθύος. Κοινή άπόφασι των ύ-πουργών 'Εμπορίου και Βιομηχανίας, άπαγόρευσε σ' όλόκληρη την επικρά-τεια «την διάθεσι ναπών ιχθύων από τους πλανόδιους πωλητάς».

Η πρωτοβουλία αυτής της ένεργείας δεν άνήκει στα δυό αυτά ύπουργεία, αλλά στο ύπουργείο 'Υγιεινής. Άόγοι δημοσίας υγείας άπαγορεύουν τό μέ-τρον τούτο, δήλωσε ό άρμόδιος ύπουρ-γός. Τα ψάρια των πλανοδίων ιχθυοπω-λών ύφίστανται αλλοιώσεις λόγω κα-κής συντηρήσεως, αλλοιώσεις που μπο-ρεί να γίνουν αίτια συμφορών εις βάρος των καταναλωτών.

Έτσι, τρεις χιλιάδες οικογένειες στην Άθήνα και στον Πειραιά βρέθηκαν χωρίς πόρους. Τόσοι είναι οι πλανόδιοι ψαράδες στις δυό μεγαλύτερες πόλεις του κέντρου.

Έκτός άπ' τους ελόγους υγείας, δ-μως, υπάρχει και μία άλλη αίτια της άποφάσεως αυτής. 'Η προστασία του οργανωμένου έμπορίου και της άλιείας.

★
— Και να λογαριάσετε πώς είμα-στε όλοι πολύτεκνοι, έλεγε προχτές, διαμαρτυρούμενος για την άπόφασι ά-παγορεύσεως της λιανικής πωλήσεως ψαριών, ό πρόεδρος των πλανοδίων ι-χθυοπωλών κ. Κ. Γρηγοριάδης. 'Ετσι όχι μόνο θα μείνουμε άνεργοι 3000 έ-παγγελματίες, αλλά και άλλες 15 χι-λιάδες στόματα θα μείνουν νηστικά.

— Μά τί δουλειά έχουν τα ψάρια με τα... παιδιά; παρατήρησε κάποιος. — 'Εχουν και παρασέχουν! άπάντη-σε μ' έτοιμότητα ό πρόεδρος. Άν δεν πωλήσουμε ψάρια, πώς θα ζήσουν τα παιδιά μας;

Έδω είναι ζήτημα δημοσίας υ-γείας...

Οι πλανόδιοι ψαράδες όμως, έχουν τις άντιρήσεις τους. Βάσιμες ίσως. Μας τις είπαν και τις γράφουμε. 'Ισως βγή σε καλό. Τό πανέρι κάθε λιανοπωλητού χωράει 20, τό πολύ όκείδες ψάρια. Άυ-τή ή ποσότης πουλιέται όλόκληρη, αν κάνει ό ψαράς μία βόλτα στη γει-τονία.

Δεν είναι τόσο μεγάλη, ώστε να περισσέψη, να μείνη μία ή δυό μέ-ρες και να ύποσθι τό ψάρι άλλοίωσι.

Άλλοτε τό πανέρι πρέπει να γυμνήσθι άδριο, για να βγή άλλο μεροκάματο. Άλλοτε μόνο αν ό πλανόδιος ψαράς έκανε δυό και τρεις μέρες να πωλήσει τό πανέρι του.

Τότε τό μεροκάματο θάταν τόσο μικρό, που θα τόν ανάγκασε ν' αλ-λάξη επάγγελμα.

Τό ψάρι παθαίνει αλλοίωσι άπ' την κακή συντήρησι. 'Η συντήρησι όμως γίνεται στα πατραίρια και στα μαγαζιά των μεγαλεμπόρων άπ' όπου άγοράζουν οι λιανοπωλητές τό έμπορεύμα τους.

★
Δέ φταίνε συνεπώς αυτοί, αν τό ψάρι είναι αλλοιωμένο.

★
'Η εξαφάνισι των πλανοδίων ψαράδων άπ' τις γειτονίες, έκτός από την αισθητική και κοινωνική πλευρά του ζητήματος, δημιούργησε κι' άλλο ένα πρόβλημα. Πρόκειται για την άδυναμία της συνοικιακής νοικοκυ-

ρας να διαλέξη μόνη της φρέσκο και καλό ψά-ρι. 'Ηταν μαθημένη ως χτες ν' αγοράζη με κλειστά μάτια, ό,τι της έδινε ό ψαράς. Τόν ήξερε χρόνια, ποτέ δεν την είχε γελάσει και τη γκρίνια του συζύγου την ώρα του φα-γητού.

★
'Ο πλανόδιος ψαράς, την έβγαζε πάντα άσπροπρόσωπο.

— Κολιούς να πάρης σήμερα, κυρα-Κατίνα. Άλγους σου είναι. Είδες που λέει και τό ρητό: «κι' ό κολιός τόν Άλγους»;

★
Τώρα οι νοικοκυρές, που φωνίζουν μόνες τους, πρέπει να μάθουν όλη την ψαρκή εγκυκλοπαίδεια, σχετικά με την υγεία και τις συνήθειες των ψαριών, ζωντανών ή σπλιευμένων.

★
Νά λοιπόν μερικές χρήσιμες συμβουλές, για να ξεχωρίζουν τό φρέ-σκο ψάρι από τό μπαγιατί.

1) Φρέσκο ψάρι, δεν είναι μονάχα αυτό που βγήκε μόλις από τό δίχτυ του ψαρά. Φρέσκο ή και... φρεσκότερο είναι εκείνο, που άλιεύ-τηκε δυό ή τρεις μέρες πριν και συντηρήθηκε καλά μέσα στον πάγο.

★
'Ο πάγος είναι ή μόνη έγγυσι για τη διατήρησι της φρεσκάδας των ψαριών.

★
2) Όποιο ψάρι δεν τό βλέπετε στον πάγο, δε σημαίνει πώς είναι... μπαγιατί.

★
Πώς θα τό καταλάβετε; 'Υπάρχουν πολλά σημάδια, «ένδειξεις», που θα σας βοηθήσουν να ξεχωρίσετε εκείνο, που πρέπει ν' άγοράσετε από κείνο που δεν πρέπει. Τά κυριώτεσα άπ' τα σημάδια αυτά είναι πέντε.

α) 'Η «σκληράδα» του σώματος. Τό «ντούρο» ψάρι, όπως λένε οι ειδικοί εί-ναι τό φρέσκο.

★
Τό μπαγιατί, αντίθετα, είναι πλα-δαρό, λυγίει.

★
'Αλλά και αυτό δεν είναι άπόλυτο. 'Εξαρτάται από τό μέγεθος του ψα-ριού.

★
'Η κατάσταση των κοιλιακών τοιχω-μάτων διαφέρει από ψάρι σε ψάρι. Στα μπαγιατία, ψάρια οι κοιλίες παρου-σιάζουν τραύματα, είναι χαλαρές και τό έντερα βγαίνουν έξω. Και πάλι ό-μως αυτό δεν είναι άπόλυτο.

★
Στα μπαρμπούνια, στις κουτσομοδρες και στα συγγενή με αυτά ψάρια, που έχουν ευαίσθητα κοιλιακά τοιχώματα, δεν ίσχύει αυτή ή ένδειξι. Κά φρέ-σκα αν είναι, μπορεί να έχουν κοιλίες τραυματισμένες ή χαλαρές.

★
β) 'Η ζωράδα του χρώματος απο-τελεί μία άλλη ένδειξι φρεσκάδας. 'Ο-σο πιο ζωηρό λοιπόν είναι τό χρώμα τόσο πιο φρέσκο ή καλά διατηρημένο είναι τό ψάρι. 'Όταν άρχισή τό ψάρι να μπαγιατεύη, τό χρώμα του άτονεί και θαμπώνει.

★
γ) 'Η ζωρότητα του ματιού είναι έ-να τρίτο σημάδι. Καθαρό, διαυγές μά-τι, σημαίνει φρεσκάδα. Αντίθετα τό θα-λό, βαθουλμένο μάτι δείχνει μπαγια-τέμα.

★
δ) Τό κόκκινο χρώμα στα βράγχια δείχνει κι' αυτό τη φρεσκάδα του ψα-ριού.

★
ε) Όσο πιο κόκκινα, πιο αίματωμέ-να είναι τα σπάρια, τόσο πιο φρέσκο είναι τό ψάρι.

★
Ξεσπριμένα σπάρια έχουν μόνο τό ψάρια που... δεν επιτρεπεται να φα-τε.

★
ε) 'Η μυραδιά της θάλασσας φανε-ρώνει ψάρι της ώρας. Αντίθετα, όταν τό ψάρι έχη διασπαστή μυραδιά, μα-κρυνά από αυτό!...

★

★
Οι παραπάνω συμβουλές μοιάζουν κάπως «αν... τεχνολογία για τους πλανοδious ψαράδες μας».

★
Όσο αυτοί άσκησαν τό επάγγελ-μα τους, δεν ύπήρχε λόγος να χρειαστούν οι νοικοκυρές αυτές τις ψαρι-κές γνώσεις.

★
Τις ήξεραν εκείνοι. Κι' αυτό έφτανε. Τώρα όμως:

★
— Τώρα, έμεις γινόμενα άπόστολοι, έλεγε προχτές στα γραφεία του Συδέσμου τους, ένας πλανόδιος ιχθυοπώλης, γέρος, με ρυτιωμένο πρό-σωπο.

★
Μαζεύονται κάθε πρωί 30-50 από τους συμπαθείς αυτούς επαγγελ-ματίες και μιλούν για τό επάγγελμα; για τα στέκια, για τις πελατι-σες, για τις ψαροπούδες, που άράζουν στις γραφικές άκτες της Καστέ-λας, της Βάρκιζας, των Τζιτζιφιών γεμάτες φρέσκο ψάρι που άναζητεί πελάτη.

★
Τους είδαμε και θυμηθήκαμε τον καιρό που μία άλλη τάξι συμπαθών βιοπαλαιστών, γραφική και άσχη, — μία τάξι που άποτελούσε ένα άπ' τα όραιότερα γνωρίσματα της παλιάς 'Αθήνας — έρευνε άπ' τό προσκήνιο της ζωής; οι αματόδες.

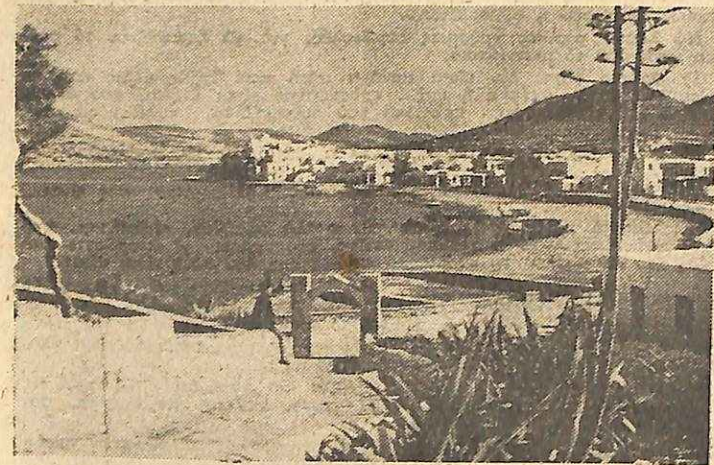
★
Τι να γίνει; 'Ο ένας μετά τόν άλλο, διάφοροι επαγγελματίες φεύγουν άδουρα, για να παραχωρήσουν τη θέσι τους στους νέους θεούς της τα-χύτητας και της μηχανής.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

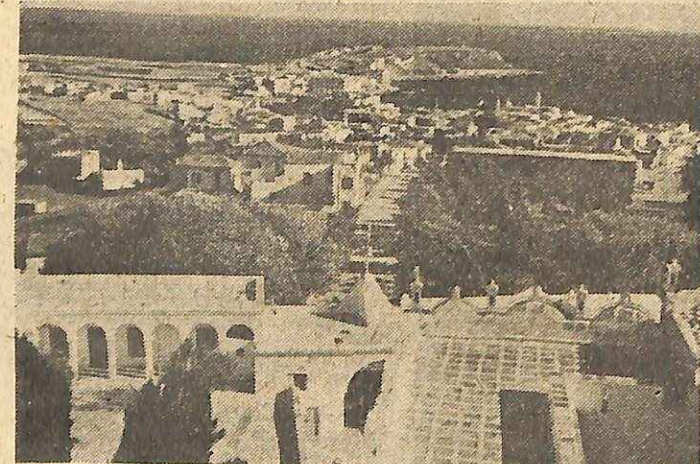
Γι' ος όμορφιές τους

Τί μπορούν να δουν σ' αυτά οι επισκέπτες

ΣΤΟ προηγούμενο τεύχος μας μιλήσαμε για την Κέρκυρα, την Κρήτη, την Ίθρα, τη Ζάκυνθο, την Κεφαλλονιά και τη Μύκονο. Σήμερα συνεχίζουμε την περιόδεμάς μας και σ' άλλα νησιά. Η Πάρος: Έχει τα πιο όμορφα και τα πιο ασφαλή λιμάνια. Μα το πιο φημισμένο είναι ανάμεσα στ' ακρωτήρια Κόρακα και Τούργου. Το αρχαίο όνομα του νησιού ήταν Μινώα ή Μινωίς, γιατί στην Πάρο κατοικούσαν στους προϊστορικούς χρόνους ύπηκοοι του Μίνως. 'Αργότε-

Γραφική άκρογιαλιά της Πάρου

Η Τήνος από το μοναστήρι της Μεγαλόχαρης

Μία άποψη της Μυτιλήνης

ρα κατελήφθη από τους 'Αρκάδες, που αρχηγός τους ήταν ο Πάρος ο Παρσάσιος.

'Από αυτόν λοιπόν ονομάστηκε το νησί Πάρος. 'Επειτα πήγαν εκεί οι 'Ιωνες.

Η Πάρος φημιζόταν για το ναυτικό της και αργότερα για τους καλλιτέχνες της, όπως ήταν ο μαθητής του Φειδία 'Αγορόκριτος, οι ζωγράφοι Νικάνωρ και 'Αρκέσιμος και ο φημισμένος αρχιτέκτων και γλύπτης Σκόπας.

'Από την Πάρο ήταν επίσης ο Ιαμβογράφος 'Αρχιλόχος κι' ο ελεγειακός ποιητής Εύηνος. 'Επειτα, το νησί το πήραν οι Μακεδόνες, οι Πτολεμαίοι, ο Μιθριδάτης, οι Ρωμαίοι.

Το 1200, η Πάρος υπαγόταν στο δουκάτο της Νάξου. Τελευταίος δυνάστης της ήταν ο Βερνάρδος Σαγρέδος, που πάλεψε σκληρά με τον Χαϊρεδίν Μπαρμπαρόσσα, μα νικήθηκε από αυτόν. 'Ετσι οι έξη χιλιάδες κάτοικοι του νησιού πουλήθηκαν ως σκλάβοι.

Η Πάρος, εξ' αιτίας των ασφαλών λιμανιών της, ήταν παλαιότερα, ορμητήριο των πειρατών, που λυμαίνονταν το Αιγαίο. 'Ο φημισμένος ναός της Καταπολιανής, παρ' όλες τις λεηλασίες που έπαθε, διατηρεί ακόμη και σήμερα την όμορφή του.

Η Πάρος, κάθε καλοκαίρι, με την όμορφή της, με την καλωσύνη και την παρομιώδη φιλοξενία των κατοίκων της συγκεντρώνει ένα πλήθος δικών μας και ξένων παραθεριστών.

'Ετσι, εκείνος που την επισκέπτεται, διατηρεί από αυτήν αδέλαστες αναμνήσεις. Ξεκουράζεται πραγματικά και χαίρεται την όμορφή της γαλάζιας θάλασσας και ευχαριστείται με την νοικοκυρώσυνή και τις περιποιήσεις των κατοίκων της.

Η Τήνος: Ποιός δεν την έχει επισκεφθεί σαν προσκυνητής της Μεγαλόχαρης στο ναό της Εύαγγελιστριάς;

Στην αρχαιότητα πίστευαν ότι στην κορυφή του όρους Ταικινιάς βρισκόταν η κατοικία του Αϊόλου, γιατί εκεί πέρα φυσάνε δυνατοί βόρειοι άνεμοι, που βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή των ναυτικών.

Στα παλιά χρόνια η Τήνος λεγόταν 'Υδροσσα, γιατί είχε περισσότερο νερό από άλλα νησιά των Κυκλάδων. Μα λεγόταν επίσης 'Οφιούσσα, γιατί είχε πολλά φίδια και ιδιαίτερα πολλές χιτώνες.

Κοντά στην πόλη της Τήνου ήταν ο ναός του Ποσειδώνα και της 'Αμειρίτης, στη θέση Κιόνια. Στην Τήνο, μάλιστα, ο Ποσειδώνας λατρευόταν ως μεγάλος γιαντός.

Το νησί αυτό καταστράφηκε πολλές φορές από τους 'Αραβες και τους Σαρακηνούς πειρατές.

Σήμερα, η Τήνος είναι δεμένη με την λατρεία της Παναγίας, που η φημισμένη εικόνα του Εύαγγελισμού της γίνεται πάνδημο προσκύνημα.

Η Λέσθος: Είναι το φημισμένο νησί του 'Αλκαίου και της Σαπφούς. Στα Ιαματικά λουτρά της Θερμής συγκεντρώνεται κάθε χρόνο πλήθος κόσμου, καθώς και στις δροσόλουστες εξοχές της και τα μαγευτικά ακρωγιάλια της.

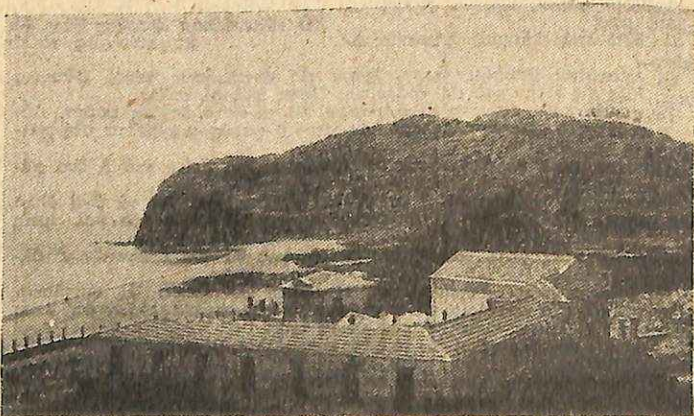
'Εχει και κάτι, που δεν υπάρχει σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου: Τό πασίγνωστα δάσος των απολιθωμένων δέντρων, που είναι μοναδικό στο είδος του και που έρχονται να το θαυμάσουν πλήθος περιηγητές επιστήμονες απ' όλο τον κόσμο.

Η Χίος: 'Οτι και να γράψω κανείς για τη Χίο θα είναι πολύ λίγο. 'Εκεί βρίσκεται η φημισμένη πέτρα του 'Ομήρου κι' εκεί, στα Καρδάμυλα, πριν από εκατό χρόνια, μια οικογένεια θεράπευε τα εγκαύματα και τις πληγές με μία αλοιφή, που είχε ως βάση τη μούχλα, δηλαδή την πενικιλίνη!...

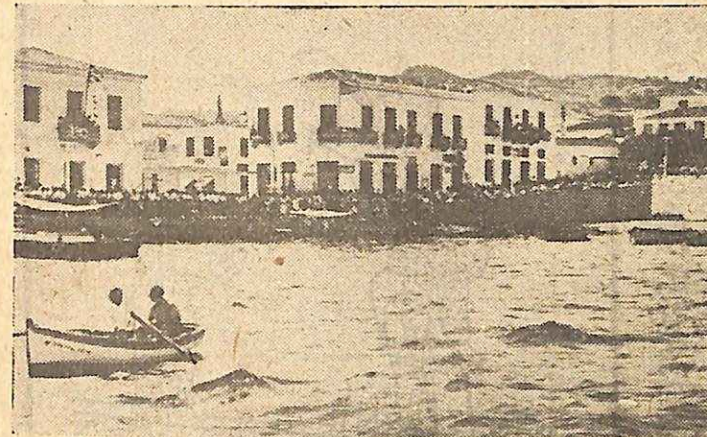
Οι Σπέτσες: Είναι ένα από τα πιο ευχάριστα κέντρα παραθερισμού. Τους παραθεριστές τους τραβάει η... Κόστος της. Κάθε πέτρα, κάθε σπίτι του νησιού έχει την ιστορία του. Κάθε Σπετσιώτης ήταν κι' ένας αγωνιστής.

Στις Σπέτσες σώζονται πολλά σπίτια αγωνιστών, καθώς και το σπίτι της ηρωικής καπετάνισσας Μπουμπουλίνας.

Η 'Υδρα, έγινε πασίγνωστη στον κόσμο με τα ηρωικά κατορθώματα των αγωνιστών της. Τα σπίτια τους σώζονται ακόμη και σήμερα κι' οι απόγονοί τους, στις γιορτές, ανοίγουν αυτά τ' αρχοντικά, για να τα επισκεφθούν οι ξένοι και να καμαρώσουν τα οικογενειακά κειμήλια. 'Εκεί ά-

Η Άγια Μαρκέλλα Βολισσού στη Χίο

Οι Σπέτσες σε ημέρα πανηγυρισμού

ναυαγείται κι' ο ναύαρχος Κουντουριώτης και στη Μητρόπολή της πολλοί αγωνιστές.

'Επίσης, στο άραιο Μουσείο της 'Υδρας, μέσα σε μία λήκυθο φυλάγεται η καρδιά του 'Αντρέα Μιαούλη. Η 'Υδρα είναι επίσης τόπος για τους ζωγράφους, που βρίσκουν εξαιρετικό το φως της και το παιχνίδισμα των ακτίνων του ήλιου στη γαλήνη θάλασσα.

Ο Πόρος: Ποιός δεν τον έχει επισκεφθεί; 'Εκεί στην άκρη του, στον κάδο, υπάρχει το παράδοξο εκκλησάκι της Κρασσπαναγιάς. 'Ενα εκκλησάκι, που είναι χτισμένο με... κρασί!

'Εχει την παράδοση ιστορία της η Κρασσπαναγιά. Περνούσε από τον κάδο ένα καίκι φορτωμένο βαρέλια με κρασί. Βουνά τα κύματα! Κινδύνευε λοιπόν να βουλιάξει το καίκι.

Τότε ο καπετάνιος του παρακάλεσε την Παρθένα: «Παναγιά βοήθα! 'Αν ήσυχάζει η φουρτούνα και γλυτώσουμε, θα σου χτίσω ένα εκκλησάκι μόνο με κρασί!»

Η παράδοση, λοιπόν, λέει ότι ήρθε η θάλασσα κι' ο καπετάνιος ξεπλήρωσε το τάμα του.

'Ανοίξε τα βαρέλια και αντί νερό, έρριξε κρασί στον αόεστη και στην άμμο και χτίστηκε η Κρασσπαναγιά.

Στο Νέορσι πάλι το γραφικό εκκλησάκι έχει μία πολύ περίεργη ιστορία. Ζούσε εκεί πέρα ένας 'Ιταλός ζωγράφος με την άρρωστη κόρη του. 'Ηταν ένα πεντάμορφο κορίτσι, που πέθανε ύστερ' από λίγο. 'Ο πατέρας όμως, δε μπορούσε να το ξεχάσει. Κι' έτσι η μορφή της Παναγίας στο εκκλησάκι αυτό έχει τη μορφή της κόρης του ζωγράφου.

Είναι πολλές οι όμορφιές του Πόρου και γι' αυτό χιλιάδες έκδρομοι, περνάνε σ' αυτόν το Σαββατοκύριακό τους 'Άλλοι μένουν για παραθεριστές στα φιλόξενα σπίτια του, το καλοκαίρι.

Οι Ποριώτες είναι φιλότιμοι κι' εξυπηρετικοί και γι' αυτό η τουριστική κίνηση είναι ζωήρη στον Πόρο.

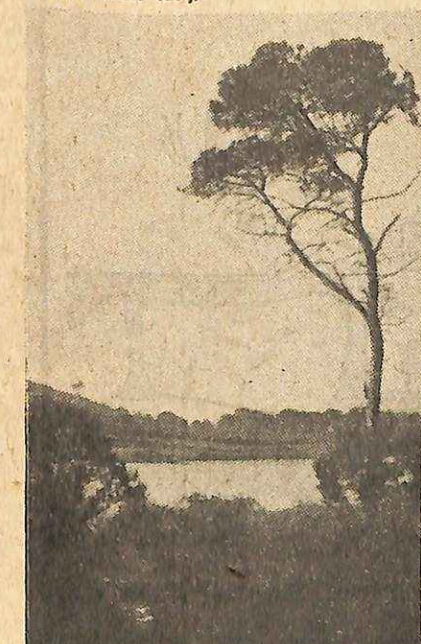
Η Σκιάθος: Είναι το νοσταλγικό νησί του Παπαδιαμάντη, όπου σώζεται το άπλο σπίτι του μεγάλου διηγηματογράφου.

Η Σκιάθος είναι κατάφυτη κι' οι κάτοικοί της αγαπούν και φιλοξενούν. 'Υπάρχει μία απόλυτη γαλήνη στα τοπία της, που τα στολίζουν άβυσσος έλεων, αμπέλια, συκιές και πεύκα.

Η Άνδρος: Στο νησί αυτό συνδυάζονται τα βουνά με τη θάλασσα, γι' αυτό το κλίμα της είναι εξαιρετικό. Τέσσερις όροσειρές, σχεδόν παράλληλες, χωρίζουν κατά πλάτος ολόκληρο το νησί σε πέντε τμήματα, στους 'Αγίους Σαράντα, στο Πέταλο, στην Κουβάρα, στους Γερακίνες και στη Ράχη.

Η Άνδρος είναι κατάφυτη, μα οι περισσότεροι κάτοικοι της είναι ναυτικοί.

Πολλοί έχουν φύγει κι' εγκατασταθή σε διάφορες χώρες του κόσμου. Μα δεν ξεχνούν το νησί τους και τις όμορφιές του, κι' εκεί έχουν χτίσει το πιο όμορφο σπίτι τους.

Η Αίγινα: Το νησί αυτό είναι τόσο κοντά μας, που δεν υπάρχει 'Αθηναίος ή Πειραιώτης που να μην το έχει επισκεφθεί.

Οι ξένοι έρχονται να θαυμάσουν το ναό της 'Αφάιας κι' οι παραθεριστές να χαρούν τη γαλάζια θάλασσα και την όμορφη άμμουδιά της 'Αφίας Μαρίας.

Μαγευτική στ' αλήθεια είναι η Πέρδικα, το χωριό των ψαράδων. Γνωστά επίσης είναι τα Ιαματικά νερά της Σουδάλας.

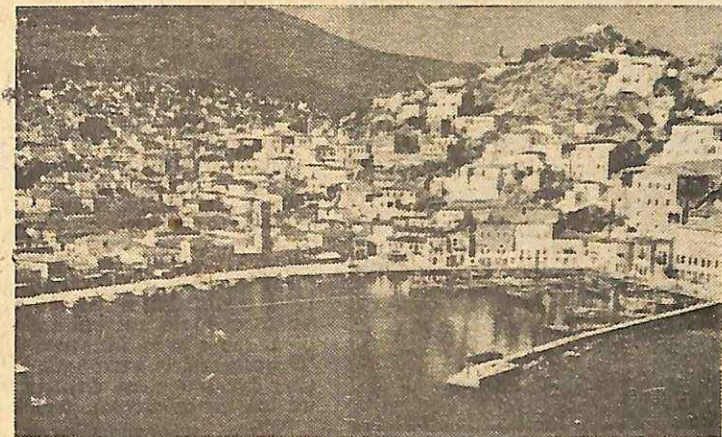
Η Μονή της Παναγίας, γνωστή ως Μοναστήρι, είχε άλλοτε καλή βιβλιοθήκη και αρχείο, πολύτιμο για την ιστορία της Αίγινας, που σκορπίστηκε όμως μετά το θάνατο του σοφού ηγουμένου 'Ανθίμου.

'Επίσης, είναι γνωστή και η Μονή της 'Αφίας Τριάδας, το Γυναικομοναστήρι, στη θέση Ξάντος, ανάμεσα στο δρόμο προς την 'Αφία και την Παλιά Χώρα.

Μα τα νησιά μας έχουν δέκα άπειρες όμορφιές, και φτάνει να ζήσει κανείς λίγο σ' αυτά, για να του μείνουν αέχαστα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Κουκουναριές στη Σκιάθο

Μία πανοραμική άποψη της 'Υδρας

Γραφική συνοικία στην Άνδρο

Η προσκύμια της Αίγινας

Μία άποψη του Πόρου στο βάθος του τοπίου

Η μικρή Άλθρα εγκαταλείπει το νοσοκομείο της Βεγγάζης, γυρίζοντας με το αεροπλάνο στη Ροδεσία.

Το πιό άτυχο ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!..

Η τραγική ιστορία μιας μικρούλας, που ορφάνεψε από... δυο μητέρες

— Είμαι η Άλθρα Λύσετ! Είμαι η Άλθρα Λύσετ!...

Για μέρες και μέρες, από ένα κρεβάτι, στο δημοτικό νοσοκομείο της Βεγγάζης, η φωνούλα ενός μικρού κοριτσιού εξοκολούθησε να επαναλαμβάνει, μέσα σε παραμιλητό, αυτή τη φράση. Οι νοσοκόμες είναι συνηθισμένες να βλέπουν το μεγάλο πόνο και ξέρουν να συγκρατούν τη συγκίνησή τους. Καμιά, όμως, απ' αυτές δεν κατόρθωνε να μείνει αδιάφορη μέσα σ' εκείνο το κατασκευασμένο δωμάτιο, όπου κοιτόταν η μικρούλα Άλθρα με το ένα χέρι στο γύψο και το κορμάκι της γεμάτο έγκαυματα. Γιατί ήξεραν, πως σε ηλικία μόλις τεσσάρων χρόνων, η Άλθρα ήταν το πιό άτυχο παιδάκι του κόσμου. Μέσα σε διάστημα λιγότερο από ένα χρόνο, είχε χάσει δυο μητέρες.

Η μικρούλα αυτή ήταν ένα από τα είκοσιδύο άτομα, που γλύτωσαν όταν ένα μεγάλο αγγλικό αεροπλάνο, στις 8 του περασμένου Αυγούστου, συντρίφτηκε έξω από τη Βεγγάζη, πέφτοντας πάνω σ' ένα λόφο. Οι άλλοι τριαντασέξι επιβάτες του σκοτώθηκαν. Μεσ από τα συντρίμια του αεροσκάφους, έβγαλαν τη μικρή Άλθρα με σπασμένο το μπράτσο και καυμένο σε πολλά σημεία το τρανταχτικό δέμα της. Έβγαλαν επίσης νεκρή δυο αδελφές, και τη Μόρια Λύσετ, τη γυναίκα που είχε υιοθετήσει τη μικρούλα, όταν την εγκατέλειψε η πραγματική της μητέρα.

Η Άλθρα Λύσετ, που παρόμοιούσε στο νοσοκομείο της Βεγγάζης μαζί με δυο άλλα παιδάκια, ως εδώ κι' έντεκα μήνες λεγόταν Μάρτσια Μίλλερ. Ήταν κόρη της νεαρής λαίδης Ντιάνας Μίλλερ, κόμισσας του Γιάμπουργκ, και του πρώην πιλότου της ΡΑΦ Ρόμπερτ Μίλλερ, που κατοικούσαν στην πόλη Σάλτσμπουργκ της Νότιας Ροδεσίας.

Η λαίδη Ντιάνα είναι από τις σπάνιες εκείνες μητέρες, που φαίνεται ότι υπάρχουν μοιχά στην Αγγλία. Άντικει δηλαδή στην κατηγορία των ελαχίστων γυναικών, που δε νοιάζονται την παραμικρή στοργή για τα παιδιά τους. Ο αγγλικός τύπος αναφέρει που και που τέτοιες περιπτώσεις, πράγμα που δε συμβαίνει σε καμιά άλλη χώρα του κόσμου.

Η λαίδη Ντιάνα, λοιπόν, όταν η μικρή Μάρτσια συμπλήρωσε τα δυο χρόνια της, είπε μια μέρα στον άντρα της:

— Δε νοιώθω καμιά αγάπη για

την κόρη μου. Δεν τη θέλω πιά στο σπίτι!...

Κανείς δε θα μπορούσε ποτέ να εξηγήσει τι κακό θα ήταν δυνατό να κάνει ένα νήπιο είκοσιτεσσάρων μηνών στη μητέρα του, ώστε να της γίνει αντιπαθητικό. Και μάλιστα σε τέτοιο σημείο, ώστε να θέλη να το απαρνηθεί και να το αποκληρώσει. Πραγματικά, η λαίδη Ντιάνα είπε κοφτά στον άντρα της ότι δεν ήθελε να φέρει τ' όνομά τους η μικρούλα. Φυσικά, εκείνος προσπάθησε να υπερασπίσει τη γυναίκα του. Άλλα κατά τη διάρκεια μιας τελικής δραματικής σκηνής μεταξύ τους, η λαίδη Ντιάνα κάρφωσε πάνω του τα ψυχρά γαλάζια μάτια της και του έθεσε το δίλημμα: «Η τη Μάρτσια ή εμένα». Ο πρώην αξιωματικός της ΡΑΦ, που είχε αντιμετώπισει άτρωτα τα γεωμανικά καταδωκτικά, υπέκυψε.

Όταν πληροφορήθηκαν αυτό το γεγονός οι γειονόμοι της Μάρτσιας, δηλαδή η μητέρα του πατέρα της κι' η γηραιά δούκισσα του Γιάμπουργκ, προσφέρθηκαν αμέσως να υιοθετήσουν το κοριτσάκι. Άλλα η λαίδη Ντιάνα στάθηκε αμετακίνητη. Ο νόμος της έδινε το δικαίωμα να μη δεχτεί υιοθεσία από συγγενικά πρόσωπα κι' έτσι αντίπατη.

Η μητέρα της τότε έκανε κάτι, που η Ντιάνα δεν το περίμενε. Έστειλε γράμματα σε όλες τις μεγάλες αγγλικές εφημερίδες και γνωστοποιούσε στον κόσμο την άσχημη κατάσταση της. Όλη η Αγγλία αγανάκτησε έναντι της ανάξιας μητέρας κι' αναρίθμητες οικογένειες προσφέρθηκαν να υιοθετήσουν τη Μάρτσια.

Η μικρή υιοθετήθηκε από το ζεύγος Λύσετ, που έμενε επίσης στο Σάλτσμπουργκ, αλλά δε γνώριζε την οικογένεια Μίλλερ. Έτσι, εδώ κι' έντεκα μήνες, η Μάρτσια Μίλλερ, ενώ ζούσαν κι' οι δυο γονείς της, άλλαζε όνομα και σπίτι, αποχωρίζοντας καινούργιους γονείς.

Η λαίδη Ντιάνα δε θέλησε να μάθει τίποτα για το ζεύγος Λύσετ. Της στάθηκε αδιάφορο αν από ένα σπίτι πλούσιο η Μάρτσια θα πήγαινε σ' ένα σπίτι φτωχό, όπως επίσης κι' αν οι θετοί γονείς της ήθελαν άξιο να την αναθρέψουν όπως έπρεπε. Άλλα το κοριτσάκι δεν κατόρθωσε καθόλου. Ο Μίκαελ Λύσετ ήταν πλούσιος γηραιός, με εξαιρετική υπόληψη στην κοινωνία, η δε γυναίκα του Μόρια σωστός άγγελος καλών συνήθων.

Εκτός από το επώνυμο, άλλαξε και το μικρό όνομα του κοριτσιού. Σύμφωνα με το αγγλικό έθιμο σ' αυτές τις περιπτώσεις, Η μικρούλα, αρχίζοντας να μιλά τότε, έμαθε να λέει το καινούργιο της ονοματεπώνυμο, που έπρεπε να το επαναλαμβάνει για μέρες και μέρες στο παραμιλητό της μετά το φοβερό δυστύχημα.

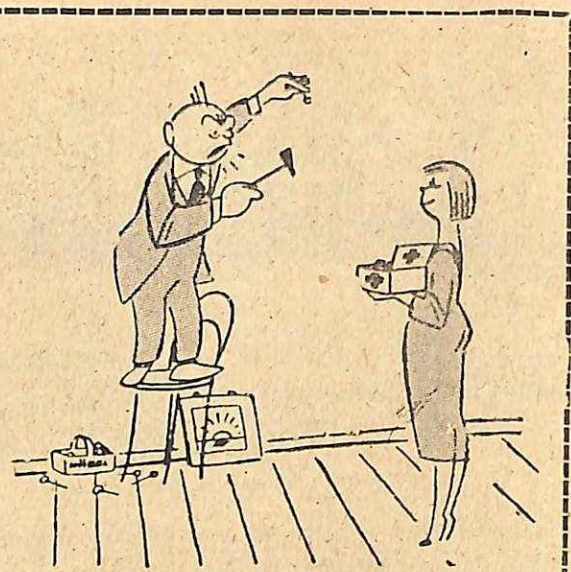
Η πραγματική της μητέρα την εξέχασε ολότελα, αλλά η μικρούλα είχε βρει στη δεύτερη μητέρα της περίσσια αγάπη και στοργή. Ωστόσο, η Άλθρα έπρεπε να νιώθει ένοχη κι' απ' αυτή την τόσο καλή μανούλα. Στο άσποροτικό δυστύχημα, που έγινε έξω από τη Βεγγάζη—μητέρα και κόρη πήγαιναν στην Αγγλία για τις διακοπές—η Μόρια Λύσετ βρήκε το θάνατο.

Ο θετός πατέρας της Άλθρας είδοποιήθηκε κι' ήρθε στη Βεγγάζη. Αναστατωμένος ακόμα από τον τραγικό θάνατο της γυναίκας του, ο καλός αυτός άνθρωπος δεν παρέλειψε ωστόσο να πει:

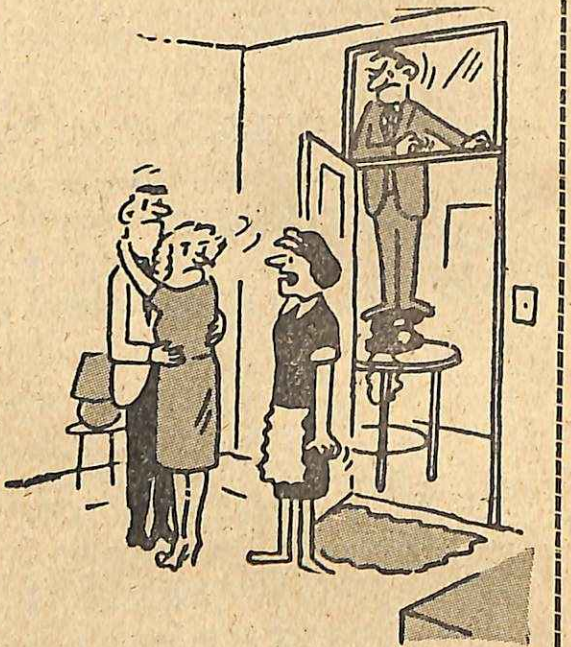
— Ως τώρα η ζωή μου άνιχε στη μητέρα και στην κόρη. Τώρα, που η πρώτη χάθηκε, το πόν για μένα είναι η Άλθρα.

Όσο για την πραγματική μητέρα της μικρούλας, μια αγγλική εφημερίδα αναφέρει, πως όταν πληροφορήθηκε το δυστύχημα, περιωρίστηκε να πη αδιάφορα:

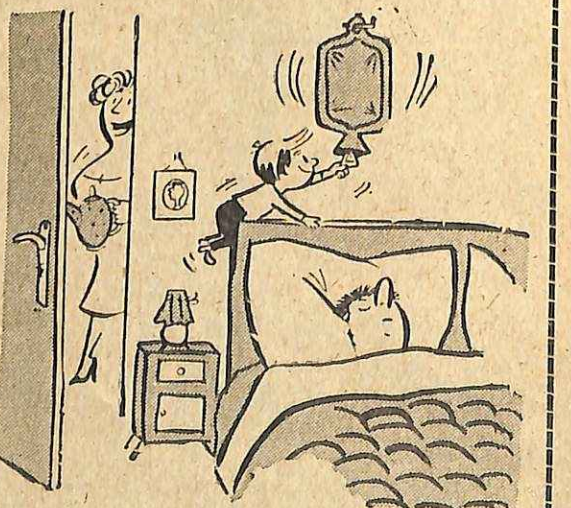
— Είναι μια υπόθεση που δε με αφορά!

— Μη με νευριάζεις, σε παρακαλώ!...

— Ο σύζυγός σας σας ζητεί στο τηλέφωνο!

— Η ώρα είναι έφτά, Πετράνη! Μπορείς να ξυπνήσεις το μπαμπά!

ΜΙΑ νέα μόδα έχει κατακτήσει, τον τελευταίο καιρό, την Αμερική, δημιουργώντας όλοένα και νέα πλήη πιστών: Η μόδα του τροχόσπιτου.

Τριάντισι εκατομμύρια Αμερικανοί, σύμφωνα με έναν πρόσφατο στατιστικό υπολογισμό, κατοικούν σε τροχόσπιτα, που τα περισσότερα βρίσκονται σε ένα από τα 12.000 ειδικά «παρκινγκ», τα σκορπισμένα σ' όλη την απέραντη επικράτεια των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αν τόσο πολλοί αποφάσισαν να αντικαταστήσουν την «ερόδοξη» κατοικία τους με τροχόσπιτο, αυτό δεν οφείλεται ούτε σε εκκεντρισμό, ούτε στην μημνητική διάθεση, που προκαλεί κάθε καινούργια μόδα. Οι λόγοι, που συντείνουν στη διάδοση του «ερόμιλ χόμ» — του κινητού σπιτιού — είναι, καθώς θα δούμε, ουσιαστικότεροι και κάθε άλλο παρά αξιοκαταφρόνητοι.

Οι πρώτοι, που προσχώρησαν στη μόδα, ήταν εκείνοι, που οι επαγγελματικές ανάγκες τους τους έπιδρούσαν τη συχνή μετακίνησή από πόλη σε πόλη: Μηχανικοί, τεχνικοί, περιοδεύοντες αντιπρόσωποι κλπ. Για όλους αυτούς, το τροχόσπιτο στάθηκε η σωτήρια λύση. Τα νοίκια είναι πανάκριβα στην Αμερική, ενώ οι μετακινήσεις στοιχίζουν — όπως παντού, άλλωστε — ένα σε-αστό ποσό. Το τροχόσπιτο, λοιπόν, που μπορούσε να το αγοράσει κανείς και με δόσεις, ήταν μια σοβαρή οικονομία. Ένα σύνολο από πενήντες δαπάνες διαγραφόταν από τον ατομικό ή τον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Έπειτα, υπήρχαν κι' εκείνοι, που ποθούσαν να ξεφύγουν από την ατμόσφαιρα της συνεχούς υπερπεντάσεως, που κυριαρχεί σε κάθε αμερικανική μεγαλουπόλη, από τους θορύβους της και από τον μολυσμένο αέρα της. Το τροχόσπιτο τους πρόσφερε το ανεκτίμητο αγαθό της ησυχίας, που δεν ήταν σε θέση να τους προσφέρει το διαμέρισμα εντός ούρανοχόστου.

Αν, όμως, το «ερόμιλ χόμ» έφτασε στο σημείο να πάρει την τεράστια αυτή διάδοση, αυτό οφείλεται σε δυο άλλους λόγους, ακόμη πιο σοβαρούς.

Ο πρώτος είναι πως τα τροχόσπιτα έχουν απαλλαγεί εντελώς από τη

3.500.000 Αμερικανοί * * *
ΖΟΥΝ ΣΕ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΑ!

Μια καινούργια μόδα, πολύ πρακτική, που έχει κατακτήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες

φορολογία. Για τον Αμερικανό, που η εφορία του παίρνει ένα σημαντικότατο ποσοστό από τα εισοδήματά του, το να μένει σε κατοικία ιδιόκτητη — έστω κι' αν αυτή έχει ρόδες αντί για θεμέλια — χωρίς να πληρώνει φόρο, φαίνεται σαν ένα όνειρο!

Ο δεύτερος λόγος είναι πως το τροχόσπιτο έχει εξελιχθεί τόσο πολύ, ώστε ν' αποτελεί μια από κάθε άποψη σύγχρονη και τέλεια κατοικία. Έχει το σαλονάκι του, την κρεβατοκάμαρά του, την κουζίνα του — ηλεκτρική, ύφαινεται — το μπάνιο του, ακόμη και την απαραίτητη για κάθε Αμερικανό του 1958, συσκευή της τηλεόρασης. Θερμαίνεται ολόκληρο με ηλεκτρισμό, ενώ αρκετά από αυτά είναι εξοπλισμένα και με «αίρι κοντίσιον», την τελευταία, δηλαδή, λέξη των μοντέρνων ανέσεων.

Εξ άλλου, δεν πρέπει κανείς να υποθέσει πως όσοι κατοικούν σ' αυτά, τα «σπίτια» ζουν απομονωμένοι από τον κόσμο και στερημένοι από τις κοινωνικές συναστροφές. Τα ξεμοναχιασμένα τροχόσπιτα είναι πολύ λίγα. Τα περισσότερα, όπως είπαμε και στην αρχή, βρίσκονται σ' έναν από τους χώρους σταθμεύσεως, που έχουν φτάσει σήμερα τον αριθμό των 12 χιλιάδων.

Οι τεράστιοι αυτοί ανοιχτοί χώροι στο υπαίθριο της Αμερικής, που στον καθενα τους είναι εγκατεστημένα αρκετές δεκάδες τροχόσπιτα, αποτελούν σωστές πόλεις, με τη μοναδική διαφορά από τις άλλες, ότι απαρτίζονται από μετακινούμενο πληθυσμό και... μετακινούμενες κατοικίες. Στα «παρκινγκ» αυτά υπάρχουν, επίσης, σχολεία, παιδικά σταθμοί, πάρκα και δικτάς παροχής νερού, ηλεκτρισμού και τηλεφώνου, με τα οποία συνδέεται κάθε τροχόσπιτο λίγες ώρες μόλις μετά την εγκατάστασή του.

Σήμερα, ο ιδιοκτήτης του τροχόσπιτου δε χρειάζεται καν να έχει δικό του αυτοκίνητο, για να μεταφέρει την κινητή κατοικία του. Το έργο αυτό το αναλαμβάνουν τα «παρκινγκ» με τα κολοσσιαία τρακτέρ τους.

Φυσικά, για όλες αυτές τις υπηρεσίες, που του παρέχονται, ο ιδιοκτήτης του τροχόσπιτου πληρώνει ένα νοίκι στον επιχειρηματία του «παρκινγκ», αλλά το νοίκι αυτό είναι εντελώς ασήμαντο, για τον αμερικανικό τιμάρημο. Δεν ξεπερνάει τα 20 ως 25 δολάρια το μήνα — δηλαδή τις 600 ως 750 δραχμές. Κι' ωστόσο, οι έξοδοι «επιζυνευσμένων», που φρόντισαν να εκμεταλλευτούν την καινούργια αυτή μανία των Αμερικανών, ιδρύοντας «παρκινγκ» για τροχόσπιτα σε κατάφωτες τοποθεσίες και όσο το δυνατό πλησιέστερα στα αστικά κέντρα, πραγματοποιούν αξιολογώτατα κέρδη.

Η επιτυχία των ιδιότυπων αυτών «κινητών συνοικισμών», πρέπει να αποδοθεί και σ' έναν ακόμη λόγο, ιδιαίτερα σημαντικό: «Η κοινωνική ζωή έχει οργανωθεί έτσι κατά τρόπο αληθινά άμεμπτο, που θα μπορούσε να σταθεί σαν υπόδειγμα στους καίρους μας. Οι σχέσεις ανάμεσα στους κατοίκους των τροχόσπιτων είναι αξιοθαύμαστα ήμελες και το αστυνομικό δελτίο πολύ σπάνια βρήκε την ευκαιρία να ασχοληθεί με επεισόδια, που συνέβησαν σ' ένα «παρκινγκ».

Ιδιό είναι το μυστικό της τόσο ασυνήθιστης αυτής, για την αμερικανική ζωή, ηρεμίας; Το γεγονός — απαντούν όσοι μελέτησαν αυτό το παρήγορο φαινόμενο — πως λείπουν όλοι οι παράγοντες εκνευρισμού των μεγάλων πόλεων, καθώς και το ότι υπάρχει η «αίσθηση της προσωρινότητας». Ξέροντας πως μπορεί να φύγει οπότε θέλει, κυλώντας πάνω στις ρόδες του σπιτιού του, ο κάτοικος του τροχόσπιτου θεωρεί περιττές τις προστριβές με γείτονες, που θα γίνουν αβριο μακρυνοί ξένοι.

Ωστόσο, ένα μεγάλο ποσοστό των Αμερικανών «νομάδων» δεν αξιοποιεί παρά σε άραια διαστήματα την ευχέρεια των μετακινήσεων, που του παρέχει το τροχόσπιτο. Τα 50% όλων κατοικούν σε «ερόμιλ χόμ» — αναφέρει μια τελευταία στατιστική — μένουν στο ίδιο «παρκινγκ» για διάστημα μεγαλύτερο του ενός χρόνου, τα 25% αλλάζουν διαμονή μια φορά το χρόνο κατά μέσο όρο και μόνο τα υπόλοιπα 25% κάνουν αληθινά νομαδική ζωή.

Τελειά, στην καινούργια μόδα, έχουν προσχωρήσει ακόμη και γνωστοί πολυκατοικηματούχοι, που εγκαταλείψανε την ενεργό ανάμιξη στην οικονομική ζωή, τοποθετώντας την περιουσία τους σε σίγουρες μετοχές και αντι-

στην κουζίνα της, που χρησιμεύει και σαν τραπέζια, η νοικοκυρά του τροχόσπιτου έχει όλες τις μοντέρνες ανέσεις.

«Αραγμένα» σε τεράστιους χώρους σταθμεύσεως τα τροχόσπιτα είναι έτοιμα να μετακινήθουν σ' άλλη περιοχή, μόλις το θελήσει ο κάτοχός τους.

καταστήσανε το γραφείο τους σε μια πολυθρόνη λεωφόρο της Νέας Υόρκης ή του Σικάγου ή σε ένα απλό, άνετο και εύθυμο τροχόσπιτο! Στην ήρεμη, μικρή κοινωνία του «παρκινγκ», βρήκανε όσα δε μπορούσε να τους δώσει η εκθαμβωτική πολυτέλεια των μεγαλουπόλεων. «Αν η διάδοση του τροχόσπιτου συνεχιστεί με τον ίδιο ρυθμό, όπως ως σήμερα — γράφει ένα αμερικανικό περιοδικό — σε δυο ή τρία χρόνια το πολύ, ο αριθμός των Αμερικανών, που θα μένουν σε «ερόμιλ χόμ», θα ξεπεράσει τα 5 εκατομμύρια. Οπότε, όμως, υπάρχει ο κίνδυνος να σκανδαλιστούν οι οικονομικές υπηρεσίες και να παίρνουν ν' αφίνουν αφορολόγητα τα τροχόσπιτα, που εξελίσσονται, άλλωστε, σε πολυτελείς κινητές βίλλες!».

Το σαλονάκι του τροχόσπιτου, που δεν του λείπει ούτε η συσκευή της τηλεόρασης, δε διαφέρει σε τίποτα από εκείνο μιας κομψής βίλλας.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος κι' Εκείνη συνεχίζουνε μια συζήτηση σε ύψος έντονο στο διάλειμμα ενός συνοικιακού σιγμού. Η συζήτηση τους είναι αρκετά ζωντανή, γιατί το θέμα της είναι ολιγοήμερο κι' επικίνδυνο).

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλη): Δε φταίς εσύ... Δε σου αποδίδω ευθύνες... Αυτή σε προκαλέσει, αυτή φταίει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα επί τέλους, τί έκανε ή κοπέλλα...

ΕΚΕΙΝΗ (έξαγριώνεται): Τί έκανε; Μα, για πέες μου, τί άλλο ήθελες να κάνει; Να σε αρπάξει στην αγκαλιά της; Έκανε ό,τι μπορούσε για να σε προκαλέσει! Κι' εσύ, σά γνήσιο άντρικο κτήνος, υπέκυψες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώσει ότι του επιδίδεται να θιγεί): Τώρα αρχίζεις να είσαι πιά πολύ από άπρεπης; Ποδούτη!

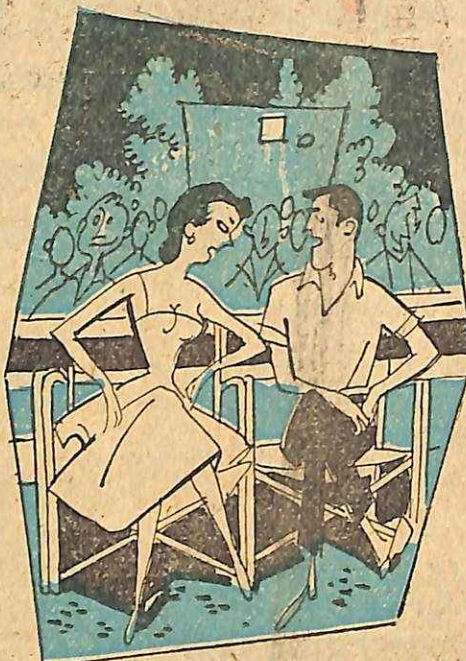
ΕΚΕΙΝΗ: Δε μένει παρά να με βρίσης κι' από πάνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε σε βρίζω, εσύ με βρίζεις. Με είπες γνήσιο αντρικό κτήνος!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί προτιμούσες να σε πώ; Κίβδηλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη προσπαθής να καμουφλάσης τη προστυχιά σου με απόπειρες εύστοχολογίας...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι εύστοχολογία; Είναι πραγματικότητα. Οί άντρες μπορούν να δημιουργήσουν μια περαστική περιπέτεια με την πρώτη γυναίκα που θα τους νυαλίση. Κι' αυτό χωρίς έρωτα, χωρίς ψυχική προ-

Οι γυναίκες που δεν κοκκινίζουν

παρασκευή. Δεν είναι, λοιπόν, λίγο κτηνή; ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια ερώμεια): Ένώ οι γυναίκες:

ΕΚΕΙΝΗ: Οι γυναίκες πρέπει να νοιώσουν κάποιο αίσθημα πριν άψισουν τον έαυτό τους να γλυστρήσουν... Βέβαια, εξαίρουνται οι παστροκίς, οι, σαν αυτή που μιλάμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή φτωχιά! Έγινε και παστροκία... Ένώ δεν είναι παρά μόνο λίγο άφελος.

ΕΚΕΙΝΗ (με σαρκασμό): Το πουλάκι μου. Όλο αφέλεια είναι. (Αγριεύει πάλι): Ξεχνάς τις ματιές που σου έριχνε σήμερα στο υπάνιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ματιές; Έτσι κυττάει ή κοπέλλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι ή κοπέλλα; Πάντα το προστατευτικό ύφος σου την αγκαλιάζει; ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανένα προστατευτικό ύφος, μόνο να, δε μου άρεσε ή αδικία...

ΕΚΕΙΝΗ: Άρνιέσαι ότι σε κύτταζε προκλητικά; Ότι σε έτρωγε με το βλέμμα; ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι κυττάνε τα μάτια της. Τί να τα κάνει; Να τα βγάλη;

ΕΚΕΙΝΗ: Καί να ήτανε μόνο οι ματιές! ΕΚΕΙΝΟΣ: Α! Ήτανε κι' άλλα; ΕΚΕΙΝΗ: Ήτανε και τα λόγια... Μη πως τα ξεχνάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμολογώ...

ΕΚΕΙΝΗ (έπιθετικά): Να στα θυμίσω εγώ; «Δε θα μου γλυτώσης και να το έρως!» Στο είπε, ή δε στο είπες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άστεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Άθωα άσπειακία! Κι' ύστερα, το άλλο; Το ξεχνάς κι' αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που είπε σε μένα, όταν κοπάνισε ένα-δυο ποτηράκια πάρα πάνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για θυμίσέ το μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Να στο θυμίσω, μιά και, φαίνεται, έχεις πάθει άμνησία; «Ο άντρας σου είναι ό τύπος μου... Μοιάζει με τον πρώτο έρωτά μου... Άν δεν ήτανε δικός σου, μπορεί νάκανα την πιά μεγάλη τρέλλα μαζί του!... Άστεια κι' αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αφέλεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς κρατήθηκα και δεν την άρπαξα από τα μαλλιά για να τη βουτήξω στη θάλασσα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήτανε δυνατό να κάνης τέτοιο πράμα; Την καλέσαμε την κοπέλλα για να την πνίξουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, την καλέσαμε για να μās ξευαλίση τον άντρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ δεν ξευαλίζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, έέρω... Είσαι βράχος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (περνάει πίσω από την κρέκλα της το χέρι του): Άγαπάω τη γυναίκα μου, αυτό είναι όλο...

ΕΚΕΙΝΗ (μολακώνει λίγο από τη διαβεβαίωση κι' από το ανγκάλισμα): Μπορεί να την αγαπάς τη γυναίκα σου όταν όμως σε προκαλούνε τόσο πρόστυχα, μπορεί και να ξεγλυστοήσης σε καμιά περαστική περιπέτεια, έστω και χωρίς συνέχεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, άφου δα είναι χωρίς συνέχεια, τί σε πειράζει;

ΕΚΕΙΝΗ (άπομακρύνεται θλιωμένη α-

πό την αγκαλιά του): Τώρα είσαι άναδής το ίδιο σαν κι' αυτήν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άθωα άπρία): Γιατί; ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί λές ότι δε θα με ένοιαζε' μιά περαστική περιπέτεια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έπρεπε να σε νοιάζη... Μόνο μιά μόνιμη έρωτική ιστορία πρέπει να σε πειράξη...

ΕΚΕΙΝΗ: Για να αντιστρέψουμε τα πράματα... Άν είχα εγώ μιά περαστική περιπέτεια, θα την συχωρούσες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στραβομουτσουναίξει): Δεν είναι τ'ό ίδιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να τα ξαναλέμε; Μιά γυναίκα που την άπατάει ο άντρας της είναι δυστυχισμένη και την αγκαλιάζει ή συμπάθεια του κόσμου. Ένας άντρας που τον άπατάει ή γυναίκα του, είναι...———— σου πώ τί είναι!———— και τον πληγώνει ο γενικός σαρκασμός!

ΕΚΕΙΝΗ: Ά, καλά... Αυτά είναι τα έσωτερικά άποτελέσματα της άπάτης, που άς πούμε ότι διαφέρουν, τα έσωτερικά όμως είναι άπολύτως τα ίδια: Ποιάει, πληγώνεται και προσβάλλεται ή άπατημένη γυναίκα, το ίδιο ακριβώς όπως κι' ο άπατημένος άντρας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν ξαναγκαλιάζει): Δε θέλω να πονάς, δεν υποφέρω να πληγώνεσαι, δεν άνέχομαι να προσβάλλεσαι και μάλιστα χωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναμαλακώνει): Έγώ, σου είπα, δεν τα βάζω μαζί σου. Άντρας είσαι, άμα σε προκαλέσουν, μπορεί να κάνης και καμιά βλακεία ή έπιπολαιότητα. Αυτή όμως; Ή γυναίκα, ή φίλη μου; Δε ντράπηκε να ξεχάση ότι είναι γυναίκα; Κι' ότι μιά γυναίκα δεν πρέπει να προκαλή; Ρόλος της δεν είναι ή έπιθεσι, άλλά ή άμυνα... Ό άντρας πρέπει να έπιτίθεται και να βρίσκει υπερόστα του, στην άρχή, τείνος άδισπέραστο, τη γυναίκα άρνησι. Έδω όμως, όχι μόνο δεν άρνείται ή γυναίκα, άλλά προκαλεί ή ίδια. Άναποδογυστήκανε τα πράματα. Μπορεί νάρθη μία μέρα που ή γυναίκα να περιμένει τον άντρα στις έρωτικές γωνίες για να... κλέψη την τιμή του!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελάει): Τα παράλε!

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσα-ίσα που τα λέω πολύ λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμπιστευτικά, στο αυτί της): Όές, λοιπόν, να μάθης κάτι;

ΕΚΕΙΝΗ: Να το μάθω, αν με ενδιαφέρει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ... Μάθε, λοιπόν, ότι ο άντρας, όταν βρεθή μπροστά σε μιά γυναίκα που ξεχνάει τον καθιερωμένο ρόλο της, τον άδρό, διατακτικό ή ντροπαλό, για να τον προκαλέση με κινισμό, δεν τραβιέται, δεν προκαλείται, δε νοιώθει μέσα του έπιτακτικό τον πειρασμό για τη δημιουργία μίας περιπέτειας μαζί της. Άπαθείται, διώχνεται, αν με ένδιαφέρει. ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, έέρω... Είσαι βράχος! ΕΚΕΙΝΟΣ (περνάει πίσω από την κρέκλα της το χέρι του): Άγαπάω τη γυναίκα μου, αυτό είναι όλο...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς κρατήθηκα και δεν την άρπαξα από τα μαλλιά για να τη βουτήξω στη θάλασσα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήτανε δυνατό να κάνης τέτοιο πράμα; Την καλέσαμε την κοπέλλα για να την πνίξουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, την καλέσαμε για να μās ξευαλίση τον άντρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ δεν ξευαλίζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, έέρω... Είσαι βράχος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (περνάει πίσω από την κρέκλα της το χέρι του): Άγαπάω τη γυναίκα μου, αυτό είναι όλο...

ΕΚΕΙΝΗ (μολακώνει λίγο από τη διαβεβαίωση κι' από το ανγκάλισμα): Μπορεί να την αγαπάς τη γυναίκα σου όταν όμως σε προκαλούνε τόσο πρόστυχα, μπορεί και να ξεγλυστοήσης σε καμιά περαστική περιπέτεια, έστω και χωρίς συνέχεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, άφου δα είναι χωρίς συνέχεια, τί σε πειράζει;

ΕΚΕΙΝΗ (άπομακρύνεται θλιωμένη α-

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ζησυχίζει ο τρυγητός

Ά γάλι-γάλι έγινε ή άγοριδα μέλι κι' έμπηξαν οι τρυγητοίς χαρούμενες στ' άμπελι να κόψουν τα πανωριμα τσαμπιά και κρεμαστάρια και να μās εφοδιάσουν με νέα «ματοστάρια»! Κρασί καινούργιο κι' άφθονο μās έτοιμάζουν πάλι, κρασί, που με τη ζάλη του, ξεχνάς την παραζάλη, που μετριάζει τ' άπειρα του βίου σου δεινά και βάλαμο στ' άμετρητα τερτίπια σου... κερνά!

Ο τρυγός ξεφάντωσε παντού αυτόν το μήνα, στα Σάββα, στο Μαρκόπουλο, ού μην και στην Άθήνα,

όπου δεκάδες πλάσματα άδρά και θελκτικά αΰξάνουν και τα κόλλα τους τα... λωποδυτικά! Διαβάτες χαζοφρόνιτες τρυτύνουν, αγκυλιάζουν κι' ενώ αυτοί έξιστάνται ή και γλυκοσαλιάζουν εκείνες άναπτύσσουνε τη μαστορία όλοι τους κι' άπάνω στο άγκάλισμα τρυγούν το πορτοφόλι τους!

Ε τα πάρα και σε' άπόμειρα του Άστεως δασύλλια, παρατηρεί καθένας μας είδων-είδων είδυλλια και νεαρούς άμύητους, που μέσ' στα σκοτεινά τρυγούν, κατά προτίμηση χείλινια τραγανά! Γλυκά φίλινια παίρνουνε, γλυκά φίλινια δίνουν, από χείλινια ρουμπινία γλυκά κρεμμύδια πίνουν και μέσ' στα καταφύγια του Παράκου τ' άφανέρωτα, μεθούν οι περισσότεροι από άγάλη κι' έρωτα!

Ε του σινεμά τις αΰθουσες, θα δή κανείς άκομη έκτός άπ' την άμάλουσα την τέχνη την έβδόμη, και μερικούς έρωτιδείς άσυμμετρητους κι' άναίσις, που δίχως τον πλησίον τους να τον ύπολογίσουν της διπλανής τους έννοου τ' άμπελι να τρυγήσουν. Κι' άλλάτελο το χέρι τους για να μη μείνη ρεστο, ακολουθούν το «μάζενε κι' άς είν' και ρόγες έστω»!

Τρυγούν οι Μεσογειακές τους ώριμες ροδίτες με γέλια και με χαχανα, με υπάλλους και παπάτες, και μερικές παμπόνηρες μοντέρνες Άφροδίτες τρυγούν μέσ' στην πρωτεύουσα τις τσέπες τις λιγάτες! Τα φαλακρά γερόντια πλευρίζουν με άκνισματα, με κουμπομεϊδιάματα και με βρογχολυγίσματα και όντω πως συχοτρυγούν, στα ίσια και απαθάρτα, σταφύλια υπέρωρμα και δή... κολοκυθάτα!

Ε του τρυγητά το φούντωμα και της μουστιάς τη (βροασι, έκτός των άλλων βρίσκονται κι' οι ρογές εν δράσει, άλλά παρα την πόρτα τους και το γλυνό τους ύφος χαράμι πάει ο κόσμος τους και βγαίνει εν τέλει τζιφος! Σε δράσι ληγει... άκααση το ύφος τους το πλάνο κι' άς διπλωρώνουν παμπόλλες, Άλινες, Δέλες, Ρίτες, γιατί συνήθως πέφτουνε σε «συφαιες» έπάνω, ή σε καρδιές, ένιατε, που είναι σιδερώτες!

Υπάρχουν τέλος και πολλοί της εποχής μας νέοι, που μόνον ή πολυφρονη κοπέλλα τους έμπνέει κι' αντί να καταπιάνονται με άφωστες πνιαιρίδες τρυγούν υπάρχεις ώριμες και... μετωμένες προίκες. Με λόγους άλλους, άνηφοδν τ' άπέραντα τα νειάτα και να σιδεϊάσουν προτιμούν σταφύλια «μουνδωνάτα».

Ε ε γάμο καταλήγουνε, λοιπόν, οι πρακτικοί κι' έλπίζουν να περάσουνε ζωή... μεθυστική, μα μπλέκουν, άγνωστές μου, στερεά ό φουκαράδες με νάτι άνυπόφορες βαρλονεθεράδες που μόλις τελειώσουνε του γάμου το ταξίδι άρχίζουν, πιά, το βία τους να τους τον κάνουν ζυδι!

Επισημογραφούσ Ε Σουζάννης Τ.

Η ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Η ΕΥΛΥΓΙΣΙΑ

Η ΑΠΡΟΣΠΟΙΗΤΗ ευλυγισία της μέσης και των μελών που κάνει τις κινήσεις άνετες και χαριτωμένες, τραβά τα αντρικά βλέμματα περισσότερο από την ομορφιά του σχηματισμού τους. Οι κλειδώσεις σας πρέπει να εργάζονται καλά και ανεξάρτητα ή μία από την άλλη. Γι' αυτό, αν έχετε παχύνει και δε βρίσκετε το κουράγιο να κάνετε δίαιτα, μην ξεχνάτε να γυμνάζετε κάθε πρωί, για να τη χάσετε τουλάχιστον και την ευλυγισία σας.

Και μία συμβουλή που θα σας προκαλέσει έκπληξη: να χορεύετε όσο μπορείτε πιο συχνά. Ο χορός θα σας κάνει χαρούμενη, ξεγνοιασιά και επομένως όμορφη. Άλλωστε δε μπορεί να είσατε άσηχημη, όταν χορεύετε ωραία, και κανένας τόν καθαλιόρο σας να νοιώθει ότι κρατά στην άγκαλιά του ένα ζεστό και άπαλό κορμί.

ΦΥΣΙΚΑ ΘΕΛΗΤΡΑ

Όπως κι' αν είναι το προφίλ σας, τα μαλλιά σας και το χρώμα του δέρματός σας, μπορείτε να είσατε όμορφη. Φτάνει να φροντίσετε να βρῆτε και να τονίσετε τα φυσικά σας θέλητρα. Γιατί δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος που να μην έχει επάνω του κάτι άκωστο.

Αν δε μπορούτε να τα βρῆτε μόνη σας, ρωτήστε μία φίλη σας ή καλύτερα ένα φίλο σας. Θα σας πῇ τί είναι εκείνο που χτυπάει ευχάριστα σε σας. Και θα το τονίσετε, χωρίς όμως υπερβολή!

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Οι άντρες έχουν ιδιαίτερη αδυναμία στα μαλλιά. Ανάγκης καθαρά τεχνικές τους ανάγκασαν να κόψουν τα δικά τους κοντά, και γι' αυτό έρριξαν την αγάπη τους στα μαλλιά της γυναίκας. Δεν τους άρσουν τα πολύπλοκα χτενίσματα, γιατί ξέρουν ότι αν απλώσουν το χέρι επάνω τους θ' ακούσουν ένα ξερό: «Προσέχε! Θα με δεχτηνίσες». Προτιμούν τις ελεύθερες, απαλές, μπουκλές που μπορούν να τις χαϊδεύουν ή να τις φιλήσουν αναπνέοντας το άρωμά τους.

Φροντίστε, λοιπόν, περισσότερο ναχετε όμορφα μαλλιά, παρά όμορφο χτενίσμα. Αποφεύγετε τα τοιμπιδάκια, τα μικουτά και τις περμανάντ, αντικαθιστώντας τα με σαμπουάν και με συχνό βούρτσισμα.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τα χτυπητά χρώματα άρσουν στους άντρες. Θαμπώνονται από τα πράσινα βέβαρα, τα κατακόκκινα χείλη και τα λευκορόδινα μάγουλα. Κυττάζουν με κάποιο θαυμασμό τις ξένες μακιγιαρισμένες γυναίκες αλλά... δε φαντάζονται ποτέ ότι η δική τους η γυναίκα θα φορτώνεται με τέτοια φτιασιδιά.

Αν το φιλιί σας άφισσά στα χείλη τους τα αποτυπώματά του, νοιώθουν σά να τους κοροϊδεύετε και να τους δώσατε να φιλήσουν το κραγιόν σας, αντί για το στόμα σας!

Φροντίστε λοιπόν να είσατε όμορφη με τα χρώματα που σας χάρισε η φύσις. Κι' αυτά τα χρώματα θα τα διατηρήσετε, αν κάνετε κανονική ζωή. Προσέξτε την υγεία σας, μην ξεχνάτε, μην κουραζόσαστε πολύ, μην πίνετε οινόπνευματώδη ποτά και προπαντός, μην έρεθίζετε τα νεύρα σας. Ασχολήστε λιγώτερο με τις λοσιόν και τις πούντρες σας και περισσότερο με τη διάρκεια του ύπνου σας και την ισορροπία του νευρικού σας συστήματος.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Μην ξεχνάτε να περιποιήσατε τα δόντια σας. Είναι ένα από τα αποτελεσματικότερα όπλα της γοητείας σας. Τουλάχιστον δυο φορές το χρόνο πρέπει να πγαίνετε στον οδοντογιατρό: Μην παραγνωρίζετε την αξία της οδοντοβουρτσας. Το λευκό χρώμα που χαρίζει στα δόντια σας, δα κάνει το χαμόγελό σας φωτεινό και άκατανίκητο. Χαμόγελο χωρίς ωραία και καθαρά δόντια, καλύτερα να λείπει.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Τίποτα δε γοητεύει περισσότερο τους άντρες από μία επιδερμίδα λεπτή και άπαλη, σά μετάξι, που γλιστράει άπάνω τους το χέρι σαν τη χαϊδεύει.

Το νερό είναι ο καλλίτερος σύμμαχος του δέρματός σας. Το καθαρίζει και το αναζωογονεί. Δεν υπάρχει άραιότερο άρωμα από το άρωμα του φρεσκοπλυμένου κορμιού.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Το ιδεώδες είναι ναχετε χέρια άσπρα και βελούδινα.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΝΤΥΣΙΜΑΤΟΣ

Κάποιοι ψυχολόγος χαρακτήρισε το ντύσιμο της γυναίκας «επιστήμη». Και δεν είπε τίποτα το υπερβολικό. Πραγματική επιστήμη είναι για μία γυναίκα, να ξέρη να ντύεται. Και επιστήμη... επικίνδυνη.

Επικίνδυνο το ντύσιμο; Και βέβαια επικίνδυνο, πρώτα-πρώτα για τους άλλους. Γιατί σας δίνει μια άκατανίκητη γοητεία και γιατί κάθε φόρμα αλλάζει τον τύπο σας. Έτσι έρεσεται σε πολύ περισσότερους άντρες. Μά και για σας είναι επικίνδυνο, γιατί σας αναγκάζει να υποταχτήτε στο σνομπισμό της εκάστοτε μόδας, που απαιτεί να φοράτε όχι ό,τι σας πάει, αλλά ό,τι διατάζει το φηγορίνι.

Όσο για τους άντρες, αυτοί ελάχιστα πράγματα ξέρουν για τη «γραφμή Ντιόρ» για «σάκκουες», «τραπέζ» και άλλες «γραμμές», για το ύψος της τάγας, και άλλες «εντραπές», ξέρουν όμως κάτι πολύ πιο σίγηαινε. Γι' αυτό μη δυσιπτήτε: Τί σας στο τους και μην άδιαφορήτε στο γούλές τους. Μία γυναίκα ντύνεται για ν' άρέσει, δε μπορεί ποτέ να κάνει λάθος πάνω σ' αυτό το θέμα.

Δεν έχετε προσέξει ποτέ ότι οι άντρες άπεχθάνονται κάθε πολύπλοκο φόρμα; Ότι άπομακρύνονται από τις άγκράφες, τις άνέλες και τα σχέδια, ενώ αντιθέτως ένθου-τρέπτε στο σώμα σας να κινῆται και ν' άνα-μέσ του;

Επομένως, χωρίς να γίνετε και ντεμοντέ, φροντίστε να φοράτε πράγματα που κολακεύουν τη σιλουέτα σας. Όταν διαλέγετε ένα σχέδιο στο φηγορίνι, μη διοτάζεστε ένα κανέτε άρισμένες τροποποιήσεις, σύμφωνα με τις αναλογίες σας και με τον τύπο σας. Πρέπει ναχετε το άάρρος να εγκαταλείψετε ένα γοητευτικό σχέδιο, που όμως δεν είναι κατάλληλο για σας. Ένα φόρμα που γαίνει σε μία γυναίκα, μίαν άλλη την κάνει λούα.

Και έχετε ποιά από τα φορέματά σας σας πγαίνει περισσότερο; Αυτό μήπως που σας λένε να φοράτε οι φίλες σας; Όχι. Αυτό που σας υποδεικνύει συχνότερα ο άντρα σας! Μην παραβλέπετε τη σημασία των «άξε-σουάρ». Η τσάντα, τα γάντια, τα παπού-μόνο με το χρώμα, αλλά και με το είδος του φορέματος (σπορ ή τουαλέτας). Αποφεύ-γετε τις άνορθογραφίες. Δεν είναι καθόλου δύσκολο.

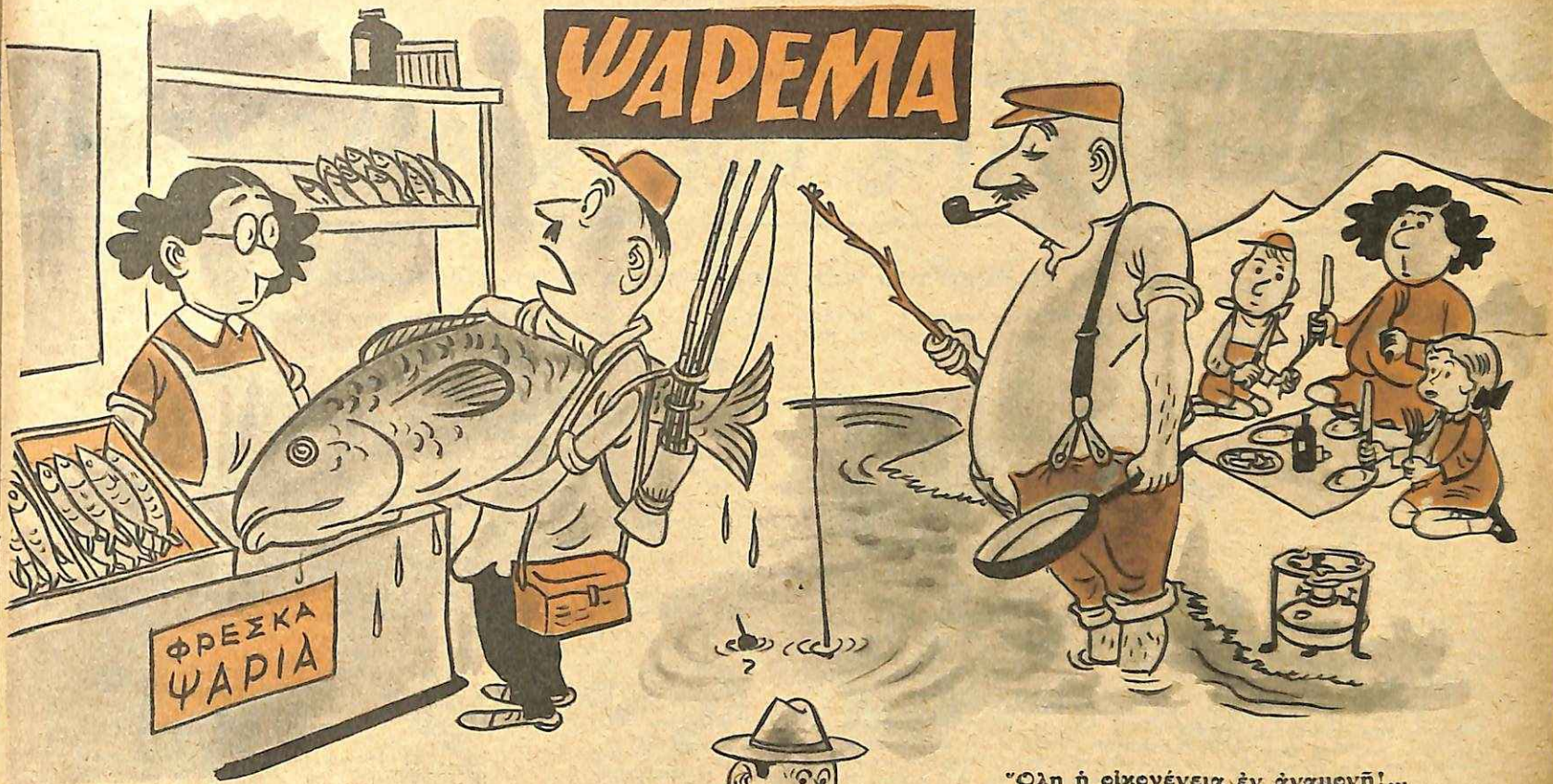
Και κάτι άλλο: Να θυμάστε ότι κάθε πράγ-μα είναι για μία άρισμένη ώρα και για έ-να τόσά με φούσα και πουλόβερ, άπως δε μπορείτε και να πάτε περίπατο στο πάρ-δειχτήτε αξία τους. Φροντίστε να μη σας υποσκελίση η λάμψη τους. Τα μάτια σας πρέπει να είναι λαμπρότερα από τα πετρά-δια του κολλιέ σας. Ελάχιστοι είναι οι άν-τρες που δίνουν προσοχή στα κοσμήματα. Και κάνουν την έντύπωσι νεόπλουτης, που φόρε-σε ό,τι είχε και δεν είχε, για να έπιδειχτή, μισήτρια στο σχολείο της τέχνης του «νά-άρεση». Πρέπει να έπωφεληται από κάθε σχό-λιο, από κάθε κριτική που άκούει για μία άλλη και να ζητά τη γκόμη των φιλενάδων της. Άλλα καλό είναι να μην την πιστεύει πάντα. Και κάποτε να πιστεύη τό... άντι-θετο.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Δώστε προσοχή και στό... έξωτερικό του κεφαλιού σας. Δηλαδή στο καπέλλο. Το καπέλλο πρέπει να είναι συμπλήρωμα του κεφα-λιού και όχι το κεφάλι... εξάρτημα του κα-πέλλου. Τα περισσότερα γυναικεία καπέλλα κάνουν τους άντρες ή να γελούν ή να έκνευ-ρίζονται. Και όχι άδικα. Να είσατε υπο-χωρητική, σ' αυτό το ζήτημα. Αν έχετε δυο καπέλλα, φροντίστε τόνά τουλάχιστον ν' ά-ρέσει στο σύζυγό σας. Έχετε υπ' όψη σας ό-τι ο άντρας που συνοδεύει μία γυναίκα με έξωφρενικό καπέλλο, αίσθάνεται πολύ άση-μα, σαν να γελοιοποιήται ο ίδιος. Γι' αυ-τάλλαγμα, ζητήστε του να μη φοράη το άλ-λο καπέλλο σας για να κάνει τα παιδιά σας να γελάσουν!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι κάλτσες, τα εντεσού, τα νιάτα.

ΨΑΡΕΜΑ

Όλη η οικονένεια έν άναμονή!...

— Βρέ. βρέ! 78 πόντους ψάρι!

— Μου είπαν πως στο μέρος αυτό τσιμπάνε μεγάλα ψάρια!...

— Βρέ, να πάρη ή όρνή!... Όλο ψάρια πιάνω! Χαθίκαν τα παπούτσια!

Βιβλίο της Καλλονής

Προσέξτε καλά τις εικόνες του και ακολουθήστε πιστά τις συμβουλές του

Στο προηγούμενο τεύχος μας το «Εικονογραφημένο Βιβλίο της Καλλονής» αναφέρθηκε στην περιποίηση του δέρματος, στο

σχήμα και το μακιγιάζ του προσώπου. Σήμερα θα σας μιλήσουμε για τα μαλλιά, τα μάτια και τα χέρια.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα λούζετε κάθε βδομάδα και κάνετε μίζ-αν-πλί. 30) Μίζ-αν-πλί.— Πριν αρχίσετε, βεβαιωθείτε, ότι τα μαλλιά σας είναι ελαφρά υγρά ακόμη και τελείως ξεμπλεγμένα. Χτενίζετε μία-μία τούφα τους χωριστά ακολουθώντας το χτένι σ' αυτή την κίνησή του με τα νευρώδη δάχτυλα του άλλου χεριού σας. 31) 'Ακουμπάτε το δείκτη σας στο σημείο, όπου θ' αρχίσει ο κυματισμός της τούφας. Με το χτένι φέρνετε τα μαλλιά προς τα εμπρός κι' ύστερα τα σπρώχνετε προς τα πάνω, προς το δάχτυλό σας, ώστε να διπλωθούν πολύ οι τρίχες εκεί. 32) Πιάνετε γρήγορα το δίπλωμα ανάμεσα σε δυο δάχτυλά σας και το σφίγγετε. Χτενίζετε ύστερα την τούφα παρακάτω και επαναλαμβάνετε την ίδια κίνηση του σχηματισμού μπούκλας. Στερεώνετε τους κυματισμούς με φουρκέτες και τσιμπιδάκια.

36) Μερικά τρύκ.— Τό ρουλώ πάνω απ' το μέτωπο είναι πολύ της μόδας. Για να το φτιάσετε, ξεχωρίζετε μία φαρδιά τούφα μαλλιών, με μία οριζόντια χωρίστρα, παράλληλη προς το μέτωπο, και βαμπακί. Στερεώνετε με φουρκέτες. 37) Τό βουρτσισμα κάνει πολύ καλό στα μαλλιά και σε χαλαρή καθόλου τη μίζ-αν-πλί τους. Άρκει τούφες πάνω απ' το χέρι σας, γυρίζοντας τις άκρες τους ελαφρά προς τα μέσα. Θα πετύχετε έτσι ένα χτένισμα «πάς». 38) Με το νασπώνετε τις μπούκλες απ' το κεφάλι και χτενίζετε τις τρίχες ανάποδα, δηλαδή από την άκρη προς τη βάση τους. Τέλος, χτενίζετε τα υπόλοιπα μαλλιά πάνω απ' το χέρι σας, για να γίνουν πιο απαλά.

απάνω βλεφάρου ως την εξωτερική άκρη του. Στις κάτω βλεφαρίδες βάζετε ρίμελ. Τό ψηλότερο σημείο του φρυδιού πρέπει να βρίσκεται πάνω απ' το κέντρο του ματιού. 42) Πολύ μεγάλη μάτια.— Όταν τα μάτια σας είναι πολύ μεγάλα και στρογγυλά, φαίνεται το άσπρο τους κάτω από την κόρη. Χρειάζεται τότε ένα κατάλληλο μακιγιάζ των φρυδιών και των βλεφαρίδων με σκούρο ρίμελ και κραγιόν. 43) 'Η σκιά που θα φτιάξετε στο μάτι σας, αρχίζει απ' την εσωτερική γωνία του βλεφάρου, σε μία στενή γραμμή, στη μέση του κυρτώνεται προς τα πάνω και σκεπάζει το υπόλοιπο μέρος του, προχωρώντας και πέρ' απ' αυτό, μεταξύ βλεφάρου και φρυδιού. 44) Με Βάζετε άσθρο ρίμελ στις άνω βλεφαρίδες, που πρέπει να γυρίζουν προς τα πάνω στη γωνία του ματιού. Στις κάτω βάζετε πολύ λίγο ρίμελ. Τα φρύδια σας πρέπει να είναι πυκνά και γυαλιστερά.

α βλέφαρα.— Τα προημένα βλέφαρα δειχνουν τα μάτια μικρότερα και σας δίνουν μία όψη νυσταγμένη. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει να καμουφλαρίσετε ή υπερβολική επιφάνεια του βλεφάρου και να πάρετε περισσότερο έμφαση το ίδιο το μάτι. 49) Σκεπάζετε ολόκληρο το βλέφαρο με σκιά, πολύ ελαφρά, φτάνοντας ως το φρύδι. 'Αν χρησιμοποιήσετε μία μέτρια απόχρωση και πουντράρετε από πάνω, δε θα φαίνεται πολύ φουσκωμένο το βλέφαρο, ακόμη και στο φως της ημέρας. 50) Βάζετε δυο καλά στρώματα ρίμελ στις άνω βλεφαρίδες κι' ένα λεπτό στις κάτω. Σκουραίνετε καλά τα φρύδια με το κραγιόν, χωρίς να παραμελήσετε και την κάτω πλευρά τους, για φαίνεται λιγώτερο το βλέφαρο.

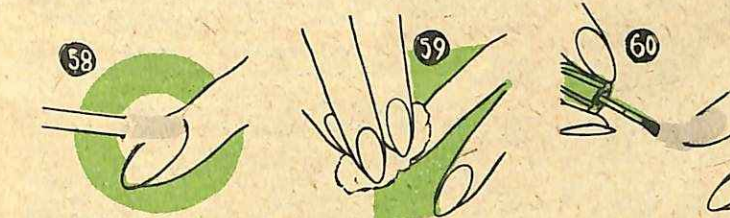
45) Μάτια χωμένα στις κόγχες.— 'Ιδιως αν είναι συγχρόνως και μακρόστενα, χρειάζονται τέτοιο βάψιμο, ώστε να φαίνεται σαν να βρίσκονται πιο έξω, στην κανονική τους θέση. Θα διαλέξετε με προσοχή τα καλλυντικά, που θα μεταχειρισθείτε γι' αυτό. 46) Βάζετε σκιά στο κέντρο του βλεφάρου, δίνοντάς της ένα σχήμα στρογγυλό, και τη «σβένετε» ολόγυρα. Διαλέγετε μία μέτρια απόχρωση. 'Αν ήταν πολύ σκούρα, θα δειχνε τα μάτια μικρότερα και πιο χωμένα στις κόγχες. 47) Προεκτείνετε με το κραγιόν το άνω βλέφαρο προς τα έξω και λίγο προς τα πάνω. Βάζετε δυο στρώματα ρίμελ στις βλεφαρίδες της εξωτερικής άκρης του άνω βλεφάρου. Τα φρύδια σας θα σχηματίζουν γωνία. 48) Μάτια με πρησμέ-

51) Μερικά τρύκ.— Για να σκιάσετε το βλέφαρο προτιμάτε να χρησιμοποιήτε ένα λεπτό βουρτσάκι. Κάνετε έτσι τη δουλειά σας πιο γρήγορα, ακριβέστερα και χωρίς να κακοπάθε το δέρμα. 52) Μαθαίνετε τις πλεονάζουσες τρίχες των φρυδιών απ' την κάτω πλευρά τους μονάχα, τραβώντας τις μ' ένα τσιμπιδάκι προς την κατεύθυνση που φυτρώνουν. 'Ετσι, μεγαλώνει η απόστασι του φρυδιού απ' το μάτι, πράγμα που δείχνει το μάτι φωτεινότερο. 'Αποφεύγετε το μάθημα απ' το άνω μέρος. Μαθαίνετε επίσης τις άτιθασσες και κακοφυτρώμενες τρίχες.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

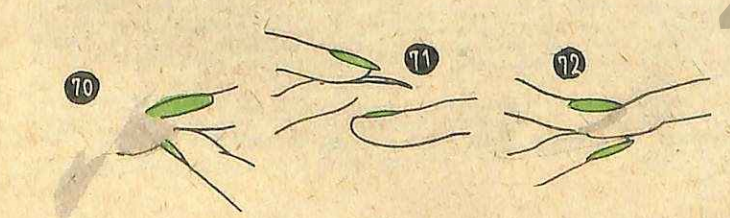
Παίζουν ρόλο εξ ίσου σοβαρό, σαν το πρόσωπο. 'Αξίζουν, λοιπόν, μία καθημερινή περιποίηση, με καλή κρέμα, και μανικιούρ κάθε βδομάδα. Θα βρήτε πιο κάτω όλες τις απαιτούμενες οδηγίες γι' αυτό. 55) Μανικιούρ.— Βρέχετε δυο βαμπακία με ασετόν ή άλλο κατάλληλο διαλυτικό. Τα πιέζετε πάνω σε δυο γειτονικά νύχια και τ' αφινείτε για να μαλακώση το βερνίκι. Τό σκουπίζετε ύστερα, με μία κινήσι μόνο. 'Επαναλαμβάνετε το ίδιο σ' όλα τα νύχια. 56) 'Ενώ τα νύχια είναι στεγνά και σκληρά, τους δίνετε με τη λίμα ένα σχήμα οβάλ. 'Ακουμπάτε σφιχτά το δάχτυλό σας πάνω στο τραπέζι και λιμαίνετε μόνο προς μία κατεύθυνσι, κι' όχι εμπρός-πίσω. 57) Βάζετε μέσα σε μία μικρή γαβάθα λιχάρη σαπουνάδα και βουτάτε μέσα τα χέρια σας επί 5 λεπτά της ώρας, τρίβοντας συγχρόνως τα πετσάκια με τις άκρες των δαχτύλων σας, για να μαλακώσουν και να ξεκολήσουν απ' το νύχι.

61) Όταν στεγνώση το βασικό βερνίκι, αλείφετε με το χρωματιστό, της απόχρωσης που συμφωνεί όχι μόνο με τη μόδα, αλλά και με το γούστο σας και με τον τύπο της όμορφιάς σας. Προτιμάτε να βάζετε πολλά λεπτά στρώματα βερνίκι, παρά ένα παχύ. Κάθε στρώμα πρέπει να στεγνώση τελείως, πριν βάλετε το επόμενο. Μόνον έτσι θα έχετε καλή επιτυχία. 62) Πριν στεγνώση εντελώς το βερνίκι, το σκουπίζετε στο γύρο του νυχιού, σε μία πολύ λεπτή γραμμή. 'Ετσι, διατηρείται περισσότερο καιρό και δεν ξεφτάει στις άκρες. 63) Όταν στεγνώση και το τελευταίο στρώμα του βερνικιού, βάζετε από πάνω ένα άλλο ειδικό βερνίκι, που χρησιμεύει για να το προστατεύει. 'Απ' το ίδιο βάζετε και κάτω απ' την άκρη του νυχιού, που χρειάζεται ιδιαίτερη προστασία.

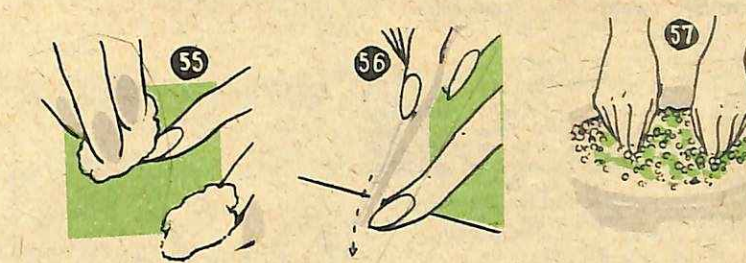
67) 'Υπάρχει ένα ειδικό διαφανές φύλλο από λεπτό άλλ' ανθεκτικό τσιγαρόχαρτο, για το «μπάλωμα» των μισοσκεπασμένων νυχιών. 'Η χρήση του είναι απλή και εύκολη. Τό βρέχετε πρώτα με το ειδικό συγκολλητικό υγρό που το συνοδεύει. 68) Τό βάζετε ύστερα πάνω από το σπασμένο νύχι, αφινόντάς το να προεξέχει απ' την άκρη τόσο, ώστε να φτάνη για να το διπλώσετε κι' από κάτω απ' το νύχι. Τό κολλάτε καλά στη θέση του, πιέζοντάς το δυνατά σ' όλη την επιφάνειά του μ' ένα ελακί. 69) Βερνικάνετε τώρα ολόκληρο το νύχι, τόσο από το πάνω μέρος του, όσο και από το κάτω. Τό βερνίκι συγκρατεί το φύλλο του τσιγαρόχαρτου στη θέση του και το καμουφλάρει έτσι, που να μη διακρίνεται καθόλου.

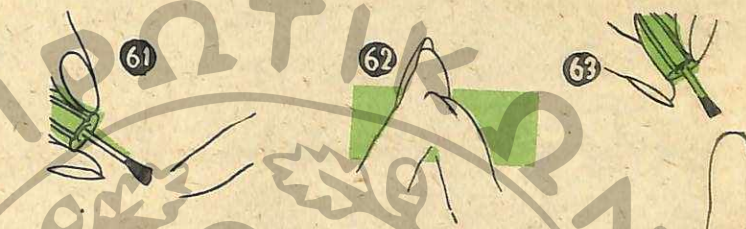
70) 'Υπάρχουν και ψεύτικα νύχια. 'Αποτελούν αμερικανική επινόησι και πουλιούνται στα μεγάλα καταστήματα καλλυντικών. Για να τα εφαρμόσετε στη θέση τους, τα λιμαίνετε πρώτα, δίνοντάς τους ακριβώς το σχήμα και το μέγεθος που θέλετε, ανάλογα προς το σχήμα που έχουν τα δάχτυλά σας. 71) Βάζετε ύστερα τα ψεύτικα νύχια πάνω απ' τα πραγματικά, στερεωνόντάς τα στη θέση τους με μία ειδική συγκολλητική κρέμα. 'Η στρογγυλή άκρη τους πρέπει να εφαρμόζει ακριβώς στη βάση του νυχιού για να μη διακρίνονται. 72) Τα πιέζετε δυνατά και σ' όλη την επιφάνειά τους, για να κολλήσουν καλά στη θέση τους. 'Αν χρειάζεται κατόπιν, τα βάφετε με βερνίκι, όπως με τα άλλα νύχια σας, ώστε να μη ξεχωρίζουν καθόλου.

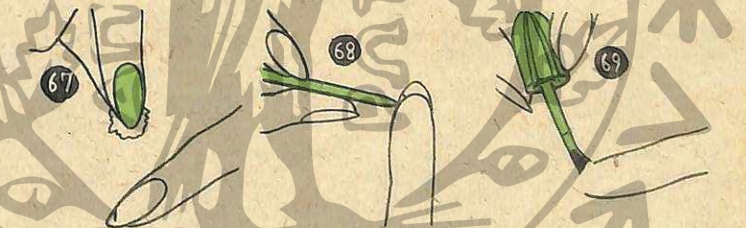
53) Όταν βάζετε ρίμελ με το βουρτσάκι, γυρίζετε προς τα πάνω τις βλεφαρίδες πιάνοντάς τις με προσοχή ανάμεσα στα δυο σας δάχτυλα. 'Ετσι κατασάρνουν με φυσικό τρόπο και φαίνονται μακρύτερες, χαρίζοντας πολύ στην όμορφη του ματιού. 54) Τα πολύ λεπτά φρύδια πρέπει να γίνουν λίγο παχύτερα. Χρειάζονται λοιπόν «γεμίμας» μ' ένα σκούρο κραγιόν, αφού πρώτα σχεδιάσετε προσεκτικά και μ' επιμέλεια μ' ένα γκρίζο το μέρος που πρόκειται να «γεμίσετε».

58) Τυλίγετε λίγο βαμπακί στην άκρη ενός κοτασιού πορτοκαλιάς, το βουτάτε στο υγρό που αφαιρεί τα πετσάκια — το υγρό αυτό θα το βρήτε στα καλά καταστήματα καλλυντικών — και περνάτε τα πετσάκια, για να αφαιρεθούν εύκολα και δίχως κόπο. 59) 'Αφαιρείτε αμέσως τα μαλακωμένα πετσάκια, τρίβοντάς τα δυνατά με υγρό βαμπακί. Κόβετε τις παρωνυχίδες μ' ένα κοφτερό φαλλιδάκι του μανικιούρ. Ποτέ μη τις τραβάτε! Είναι όχι μόνο αντισυμμετρικό, αλλά κι' επικίνδυνο, γιατί μπορεί να μολυνθεί αρκετά άσχημα το λεπτό και ευαίσθητο εκείνο μέρος. Περνάτε πάλι τα νύχια με ασετόν, ώστε να καθαρίσουν τελείως από κάθε ίχνος παλιού βερνικιού. 60) 'Αλείφετε με το βασικό βερνίκι και τ' αφινείτε να στεγνώση τελείως. Τό άρωμα και μισοδιαφανές αυτό βερνίκι είναι απαραίτητο, γιατί σχηματίζει ένα λείο προστατευτικό στρώμα, που βοηθεί στο να απλώνεται κατόπιν ομαλότερα το χρωματιστό βερνίκι.

64) Μερικά τρύκ.— Όταν βάζετε το βερνίκι με το πινελάκι, αρχίζετε το βάψιμο από τη βάση του νυχιού. Μην αφινείτε διόλου νύχι άσφα, αλλά και μη πασαλείβετε με βερνίκι το κρέας που βρίσκεται γύρω απ' το νύχι. 65) 'Υστερα τραβάτε δυο πινελιές κατά μήκος των δυο πλευρών του νυχιού, που αρχίζουν απ' τη βάση και φτάνουν ως την άκρη του. Στα πολύ φαρδιά νύχια, όμως, πρέπει να μείνη άσφα μιά λεπτή λουρίδα, δεξιά κι' αριστερά, ώστε να φαίνονται στενότερα απ' όσο είναι στην πραγματικότητα. 66) Γεμίζετε τέλος το κενό που έχει μείνει στη μέση του νυχιού με μία μόνο πινελιά βερνικιού, απ' τη βάση ως την άκρη του. Μην ξαναβάζετε κατόπιν βερνίκι στο ίδιο μέρος, όσο είναι υγρό ακόμη το προηγούμενο στρώμα του, αλλιώς θα σχηματισθούν ανωμαλίες.

70) 'Υπάρχουν και ψεύτικα νύχια. 'Αποτελούν αμερικανική επινόησι και πουλιούνται στα μεγάλα καταστήματα καλλυντικών. Για να τα εφαρμόσετε στη θέση τους, τα λιμαίνετε πρώτα, δίνοντάς τους ακριβώς το σχήμα και το μέγεθος που θέλετε, ανάλογα προς το σχήμα που έχουν τα δάχτυλά σας. 71) Βάζετε ύστερα τα ψεύτικα νύχια πάνω απ' τα πραγματικά, στερεωνόντάς τα στη θέση τους με μία ειδική συγκολλητική κρέμα. 'Η στρογγυλή άκρη τους πρέπει να εφαρμόζει ακριβώς στη βάση του νυχιού για να μη διακρίνονται. 72) Τα πιέζετε δυνατά και σ' όλη την επιφάνειά τους, για να κολλήσουν καλά στη θέση τους. 'Αν χρειάζεται κατόπιν, τα βάφετε με βερνίκι, όπως με τα άλλα νύχια σας, ώστε να μη ξεχωρίζουν καθόλου.

70) 'Υπάρχουν και ψεύτικα νύχια. 'Αποτελούν αμερικανική επινόησι και πουλιούνται στα μεγάλα καταστήματα καλλυντικών. Για να τα εφαρμόσετε στη θέση τους, τα λιμαίνετε πρώτα, δίνοντάς τους ακριβώς το σχήμα και το μέγεθος που θέλετε, ανάλογα προς το σχήμα που έχουν τα δάχτυλά σας. 71) Βάζετε ύστερα τα ψεύτικα νύχια πάνω απ' τα πραγματικά, στερεωνόντάς τα στη θέση τους με μία ειδική συγκολλητική κρέμα. 'Η στρογγυλή άκρη τους πρέπει να εφαρμόζει ακριβώς στη βάση του νυχιού για να μη διακρίνονται. 72) Τα πιέζετε δυνατά και σ' όλη την επιφάνειά τους, για να κολλήσουν καλά στη θέση τους. 'Αν χρειάζεται κατόπιν, τα βάφετε με βερνίκι, όπως με τα άλλα νύχια σας, ώστε να μη ξεχωρίζουν καθόλου.

Το όρεο και καλο-
κάγαθο πρόσωπο
του αδθα Μορέ
εμφανίστηκε στην
διερη του διαδρόμου. Ο
νοσοκόμος τής υπηρέ-
τας έτρεξε άμέσως κοντά
του.

—Ο λεγεωνάριος Έστι
νέθ ζήτησε να σάς δι,
του είπε σιγά. Βρίσκε-
ται στα τελευταία του...
Είναι ζήτημα αν θα την
βγάλει την άποψινή νύ-
χια... Έχει μία σφαίρα στη βάσι του κρανίου. Οι γιατροί δε
μπόρεσαν να του τη βγάλουν.

Ο αδθας έσπρωξε την πόρτα του δωματίου και μπήκε. Ο
Έστινέθ φαινόταν βυθισμένος σε λήθαργο. Άλλα άκούγοντας
τό θόρυβο τής πόρτας, μισάνοιξε τά μάτια του.

—Πάτερ μου, τραυλίσ με οδυμένη φωνή.
Ο αδθας κάθισε πλάι στο προσκέφαλό του κι' έσκυψε πάνω του.
—Μίλσε μου για τά πιο σημαντικά πράγματα, του είπε. Δεν
πρέπει να κουράζεσαι, παιδί μου.

—Ο έτοιμοθάνατος έκαμε μία προσπάθεια για να μιλήσει.
—Είμαι ένας δολοφόνος, είπε έπειτα από μερικές στιγμές.
Ο αδθας θέλησε να τον γλυτώσει από τον κόπο να του κάμει
μία λεπτομερή άφηγηση.

—Σκότωσες από χίλια, από μίσο, από πλεονεξία ή πάνω σε
στιγμή όργης; τον ρώτησε.

—Από άγνη, άπάντησε ο έτοιμοθάνατος. Την άγαπούσα πολύ
τή Μιλένα...

—Και τή σκότωσες;

—Δε σκότωσα τή Μιλένα, αλλά τον άνθρωπο πού μου την πη-
ρε... Ήταν ο λοχαγός μου... Μία μέρα, γυρίζαμε από μακρινή

περιπολία και πέσαμε σε ενέδρα. Οι Μυροκίνοι μās ρίχνανε από
παντού. Σηκώσα τότε τό όπλο μου.

—Και πυροβόλησες τό λοχαγό
σου;

—Ή σφαίρα τον βρήκε στο κε-
φάλι και τον άφησε στον τόπο...
Κανέναν δε με υπηπτεύθηκε...

Πήρε μία βαθεία άναπνοή κι' έ-
πειτα συνέχισε:

—Είχα φύγει ένα βράδυ από τό
λόχο για να πάω στη Μιλένα.
Πάει ένας χρόνος από τότε... Ή
Μιλένα ήταν χορεύτρια. Έκείνη
την έποχή, δούλευε στο (Χρυσό
φεγγάρι). Την περίμενα να τε-

—Είδα τό λοχαγό μου, πού
είχε προσφέρει τό μπράσο του
στη Μιλένα...

Λείωση τό νούμερό της κι' έπειτα φύγαμε μαζί. Άλλά, στην πόρ-
τα, πέσαμε πάνω στο λοχαγό μου... Στραβομουτσούνισαε μόλις
με είδε. («Έχεις άδεια, Έστινέθ;» με ρώτησε.—«Όχι, κύριε λο-
χαγέ), άπάντησα.—(Πήγαινε στο λόχο σου κι' αύριο τό πρωί να
παρουσιάστης στην άναφορά), μου είπε. Τόν χαϊρέτσα κι' έτοι-
μάστικα να φύγω. (Έστινέθ, μου φώναξε, ξεχάσες να με πα-
ρουσιάσεις στην κυρία). Τού τή σύστησα. Ο λοχαγός κύταξε τό
ρολόγι του. (Ή ώρα είναι δέκα και τέταρτο, μου είπε. Στις έντε-
κα παρά τέταρτο πρέπει να είσαι στο στρατώνι. Μισή ώρα σου
φτάνει με τό παραπάνω... Πήγαινε τώρα). Έβρασα από τό κακό
μου, αλλά δεν είπα τίποτα κι' απομακρύνθηκα. Όταν έφτασα
στη γυνία όμως, γύρισα τό κεφάλι μου. Είδα τότε τό λοχαγό
μου, πού είχε προσφέρει τό μπράσο του στη Μιλένα και την
ξανθοθύοισε στο κέντρο.

—Μή κουράζεσαι, παιδί μου, του είπε ο αδθας. Τά καταλα-
θαίνω όλα...

—Όχι, πάτερ μου, άπάντησε ο έτοιμοθάνατος. Δε μπορείτε
να καταλάβετε... Τό άλλο πρωί, παρουσιάστικα στο λοχαγό. Με

#έξομολόγησι

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κληρούς μίνες ο λοχαγός μου δε μ' άφησε να ξεμυτίσω από
τό στρατώνι. Και μου φόρτωσε όλες τις άγγαρείες! Κάπου-κά-
που, με φώναζε και μούλεγε: (Πρέπει, μία μέρα, να πās να
ευχαριστήσεις τή Μιλένα... θαινεται πως σ' αγαπάει πολύ...).
Ένοιωθα τότε τό αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι μου, άλλα δεν
έλεγα τίποτα. Μία μέρα, τέλος, μου έδωσε άδεια να βγω. (Πήγα-
νε να δής τή Μιλένα, μου είπε ειρωνικά. Νομίζω πως κάτι θέλει
να σου πη...)

Πάτερ μου, συνέχισε με κόπο ο έτοιμοθάνατος, φέρθηκα πο-
λύ άσχημα εκείνη την ημέρα στη Μιλένα. Τί έσταινε ή δυστυ-
χημένη; Τό δικό της μαρτύριο ήταν πολύ μεγαλύτερο από τό
δικό μου... Ο λοχαγός μου, όλο αυτό τον καιρό πού με κρα-
τούσε κλεισμένο στο στρατώνι, δεν την άφηνε να μ' άουκάσει.

Στην άρχή, προσπάθησε να την κάμει φίλη του με γλυκόλογα.
Όταν είδε όμως την άρνησή της, πέρασε στις άπειλές. Άλλά
και πάλι δεν κατάφερε τίποτα. Σκηνοθέτησε τότε μία δόνηση
δική μου... Κάθε βράδυ, πήγαινε να την δει και τής έλεγε πο-
λύ καλά με δικάζαν... Μία μέρα, τέλος, τής είπε: «Ποιός
στρατοδίκης είχαν όρίσει τή δική και πως μόνο ένας άνθρωπος
μπορούσε να με σώσει από τό έκτελεστικό άπόσπασμα; Αυτός,
ο λοχαγός μου Ή δυστυχισμένη Μιλένα τότε
υποχώρησε... Καταλαβαίνετε τί θα πη αυτό,

πάτερ μου;

—Ήούχασε, τέκνον μου, του είπε ο αδθας
Μορέ, καίδευόντάς του τό μέτωπο, πού ήταν
μουσκεμένο στον ιδρώτα.

—Από κεινη την ημέρα, πέρα την άπόφαση
να σκότώσω τό λοχαγό μου, συνέχισε ο Έστι-
νέθ. Πέστε μου, πάτερ μου, με καταδικάζετε
για τό έγκλημά μου;

—Δεν έχω τό δικαίωμα να σε κρίνω, τέκνον
μου, άπάντησε ο Μορέ. Ή δική μου άποστο-
λή είναι να σε συχωρέσω, στο όνομα του
παντοδυνάμου Θεού, πού άκουσε την έξομο-
λόγησή σου.

Ο Έστινέθ φαινόταν πιο ήρεμος, έπειτα
από την άφει άμαρτιών, πού του έδωσε ο
αδθας.

—Θέλω άκόμη να σε ζητήσω μία χάρι πά-
τερ μου, του είπε. Μπορείτε να δώτε τή Μι-
λένα;

—Θά προσπαθώ, τέκνον μου.

—Να τής πώτε, πάτερ μου, ότι δεν έπαφα
ποτέ να την αγαπάω κι' ότι για την άγάπη
της έγινα δολοφόνος... Είναι αλήθεια πως τής
μίλησα άλλοτε σκληρά, δεν τής κράτσα, ό-
μως, κακία. Γιατί ξέρω πως, αν υπόκυψε στον
έκθισμο του λοχαγού μου, ήταν για να με
σώσει...

Τά λόγια, πού είχε πη τον είχαν
κουράσει πολύ και σε λίγο ξαναθυ-
θίστηκε σε λήθαργο.

Ο αδθας ψιθύρισε μερικές προ-
σευκές πάνω από τό κεφάλι του κι'
έπειτα έφυγε.

Ο Έστινέθ, ώστόσο, δεν πέθανε.
Γιά καλή του τύχη, ένας άνώτερος
στρατιωτικός γιατρός έφτασε την
άλλη μέρα από τό Παρίσι. Ο για-
τρός αυτός, πού είχε ειδικευθί στις
έγχειρήσεις του κρανίου, κατάφερε
να του βγάλει τή σφαίρα από τό κε-
φάλι. Από τότε, ή κατάστασή του
άρχισε να καλύτερευη σταθερά.

Άλλά τώρα ένας φόβος άπλωνό-
ταν σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή του.
Τό έγκλημά του δεν ήταν πιά δικό
του μυστικό. Κάποιος άλλος τό ή-
ξερε...

Μία μέρα, ο νοσοκόμος του άνάγ-
γειλε την επίσκεψη του αδθα Μορέ.

—Πάτερ μου, του είπε ο Έστινέθ,
νομίζετε πως πρέπει να φανερώσω
τό έγκλημά μου;

Ο αδθας έμεινε κάμποσες στιγ-
μές συλλογισμένος.

—Οι άνθρωποι δεν έχουν δικαίω-
μα να κρίνουν μία πράξη, πού ο Θε-
ός τή συχωρέσε. Ο δολοφόνος Έ-
στινέθ δεν υπάρχει πιά. Στη θέση
του βρίσκεται ένας καινούργιος άν-
θρωπος πού ξαναγύρισε άγνός και
αμόλυντος στη ζωή.

—Πάτερ μου...

—Ήρθα να σου μιλήσω για τή
Μιλένα συνέχισε ο αδθας. Είναι έ-
ξω και περιμένει να σε ιδεί.

★

Μερικούς μίνες άργότερα, συμ-
πληρώθηκαν τά πέντε χρόνια της
θπείας του Έστινέθ. Άλλά δεν την
πληρώσαν οι συνάδελφοί του, δούγον-
τας από τό στρατώνι, όπου δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά, βρήκε
τή Μιλένα πού τον περίμενε άπ' έξω. Έτρεξαν τότε να βρουν
τον αδθα Μορέ, πού τους ένωσε για πάντα στη χαρά και τή
λύπη, στην ευτυχία και τή συμφορά.

Ύστερα από τό γάμο τους, ο Έστινέθ κι' ή Μιλένα έφυγαν
για τή Γαλλία. Ένας άντρας και μία γυναίκα, πού ή άγάπη ό-
δηγούσε τά βήματά τους κι' ή έλπίδα θερμαίνε τις ψυχές τους,
ξεκινούσαν για να βρουν την ευτυχία.

MARCELA POMIE

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

μουσεία

Συλλογές από ιστορικά πανταλόνια, μικρόδια,
νερά ποταμών, κλπ.

Η ΛΕΞΙ μουσείο μάς φέρνει στο μυαλό ένα
μεγάλο κτίριο, όπου είναι συγκεντρωμένα
έργα τέχνης, ενθύμια μιας έποχής ή ενός
προσώπου, χαρακτηριστικά δείγματα της
άνθρωπινης δραστηριότητας σ' αυτόν ή εκείνον
τον τομέα κλπ. Έκτός άπ' αυτά, όμως, υπάρχουν
και μερικά άλλα, πού, αν και λιγώτερο γνωστά,
παρουσιάζουν, ώστόσο, ζωηρό ενδιαφέρον για την
πρωτοτυπία ή την ιδιορρυθμία τους. Νά μερικά
από τά μουσεία αυτού του είδους:

Τό μουσείο των παντελονιών στο Λονδίνο, περι-
λαμβάνει παντελόνια όλων των έπιφανών Άγ-
γλων, πού διακρίθηκαν στην πολιτική, στα γραμ-
ματα, τις έπιστήμες, τις τέχνες κλπ. Άνάμεσα σ'
αυτά βρίσκεται και τό παντελόνι, πού φορούσε ο
Ουέλλινγκτον στη μάχη του Βατερλώ.

Τό μουσείο των άπατών στην Ουάσιγκτων πε-
ριλαμβάνει έγγραφα σχετικά με διάφορες μεγά-
λες άπάτες, τεκμήρια κλπ. Άνάμεσα σ' αυτά βρί-
σκεται τό συμβόλαιο πωλήσεως ενός τράμ σ' έ-
ναν άφελή κάικο της Καλιφορνίας, πού ήθελε
να τό μεταφέρει στο «ράντσο» του, για να έπι-
θεωρή τά κτημάτά του! Έπίσης μία «μηχανή
της τσέπης», πού επέτρεπε στον κάτοχό της να
φτιάχνει άτομικές βόμβες! Ο άπατεών, προτού
συλληφθεί, είχε πουλήσει μερικές εκατοντάδες
παρόμοιες μηχανές σε άφελείς!

Τό «ζωντανό μουσείο» του Γκουντμπράντσαλ,
στη Νορβηγία έχει άναπαραστάσεις σε φυσικό
μέγεθος παλιών σπιτιών και δρόμων της Νορβη-
γίας. Σ' ώρισμένες ώρες, άνθρωποι με κοστού-
μια παλαιότερων εποχών κυκλοφορούν σ' αυτούς
τους δρόμους, εργάζονται ή συζητούν, κάτω ά-
πό την έπίβλεψη έπαλλήλων, πού φορούν έπίσης
στολές του παρελθόντος. Έτσι, ο επισκέπτης
ζη πραγματικά τό παρελθόν.

Τό μουσείο των όμπρελλών στο Γκινιέζι (Λάν-
κο Ματζόρε) περιλαμβάνει όμπρέλλες του βασι-
λιά Λουδοβίκου Φιλίππου, του Μαντίνι, του Σα-
τωμπριάν κλπ. Στα άρχεία του μουσείου ύπά-
ρχει μία έπιστολή του Τσαμπερlain, πού άρνείται
να χάριση σ' αυτό την ιστορική όμπρέλλα του.

Στό μουσείο των κλειδαριών στην Τεργέστη,
βρίσκονται 20.000 κλειδαριές.

Τό μουσείο της φιλαρμονικής στο Λίβερπουλ
περιέχει καλλοντικά είδη και σύνεργα από τό
2000 π.Χ. ως σήμερα. Πολλά άπ' αυτά βρέθηκαν
μέσα σε αιγυπτιακές σαρκοφάγους.

Τό μουσείο του καπνού στο Μπουντε της Γερ-
μανίας, περιλαμβάνει σιγαροθήκες, πίπες, τσιμ-
πούκια κλπ. από την έποχή πού πρωτοεμφανί-
στηκε ο καπνός στην Εύρώπη. Άνάμεσα σ' αυτά
βρίσκεται μία από τις πολλές ταμπακιέρες του
Ναπολέοντος. Έπίσης τό πούρο Γουλιέλμος
2ος, πού μία γερμανική καπνοβιομηχανία πα-
ρουσίασε στη διεθνή έκθεση του Παρισιού του
1912. Είχε μήκος 2 μέτρων και ζυγίζε μισό καν-
τάρι (28 περίπου κιλά).

Τό Έντομοτροφείο (Ινσεκτάριουμ) του Άμ-
στερνταμ, περιλαμβάνει 25.000 έντομα όλων των
ειδών μέσα σε γυάλινα κλουδιά, πού άναπαρι-
στούν τις συνθήκες διαβιώσεως του καθενός (δά-
σος, θάμνοι, άμμος, βράχοι με λειχήνες κλπ.).

Στό μουσείο Κολιντέιλ του Λονδίνου, βρίσκον-
ται σε ζωντανές καλλιέργειες όλα τά μικρόδια,
πού ξέρομε ως σήμερα!

Τό μουσείο των κουμπιών της Γάνδης περιλαμ-
βάνει 15.000 κουμπιά. Άνάμεσα σ' αυτά βρίσκε-
ται ένα κουμπι του Καρλομάγνου, καθώς και πολ-
λά κουμπιά βυζαντινής προελεύσεως, σκαλισμέ-
να με μεγάλη τέχνη πάνω σε έύλο.

Τό μουσείο των υποδημάτων του Βερολίνου,
περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τις μπότες του Βάλ-
λενστάιν και τις παντοφλές του Βολταίρου.

Τό μουσείο των άγγειων της νύχτας στην Πα-
σατένα, περιλαμβάνει αθηντικά σκεύη αυτού
του είδους από την έποχή των Σταυροφόρων!

Τό μουσείο των «παράξενων πατατών» της
Βαρσοβίας, περιλάμβανε 3000 πατάτες, πού διε-
τηροτούν με ειδικά χημικά μέσα και πού κάθε
μία άπ' αυτές άπεικονίζει ένα ιστορικό πρόσωπο,
από τον Δάντη ως τό στρατάρχη Πίλσούντσκι.
(Οι περισσότερες άπ' αυτές τις πατάτες κατα-
στράφηκαν κατά τον πόλεμο).

Τό μουσείο των ποταμών της Βουδαπέστης,
περιλάμβανε νερά από όλους τους ποταμούς της
γής μέσα σε μποτιλλίες με έτικέτες, πού άνέφε-
ραν την προέλευση του καθενός.

Ο ΠΙΟ ΥΨΗΛΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο περιηγότερος δρόμος των
Άλπεων είναι ο αυστρια-
κός του Γκρόβ Γκλόκνερ, πού
άδηγει στους περιηγίμους ό-
μιώνιμους παγετώνες. Ο δρό-
μος αυτός, πού κατασκευάστη-
κε τό 1935, είναι ο μοναδικός
της Εύρώπης πού περνάει έ-
πί όλόκληρη χιλιόμετρα σε
ύψόμετρο 2000 ως 2200 μέ-
τρα. Για τό λόγο αυτό δεν
είναι άνοιχτός στον τουρισμό,
παρά μόνο έκαστο μέρες τό
χρόνο. Μέσα στις έκαστο μέ-
ρες έπισκευάζεται και
διευρύνεται για να μπορεί
να εξυπηρετήσει την τεραστιά
κίνηση, πού αυξάνει χρόνο
με τό χρόνο. Κατά τό καλο-
καίρι του 1957 πέρασαν ά-
πό τό δρόμο αυτό 180.000
αυτοκίνητα, ενώ έφέτος μέ-
χρι τις 30 Ιουλίου είχαν ή-
δη πέρασει 240.000 αυτοκι-
νητα!...

ΕΝΑΣ ΕΥΛΙΣΘΗΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ

Η φωτογραφία αυτή πέρθη-
κε πρό ήμερών σ' ένα
δρόμο της Νέας Υόρκης και
είναι λιγώτερο τραγική άπ'
ό,τι φαίνεται εκ πρώτης όψε-
ως. Ο νέος πού είναι σο-
ριασμένος καταγής με την
πλάτη στηριγμένη πάνω στο
αυτοκίνητο, είναι ένας κακο-
ποιός, όνόματι Λεόν Βιντάλ,
τον όποιο ο αστυφύλακας
«Όττιγκερ» είχε συλλάβει και
άδηνούσε στο τμήμα. Σε μία
στιγμή, ο Βιντάλ ξέφυγε και
θέλησε να τό σκάσει. Ο α-
στυφύλακας τότε, για να τον
έμποδισή πυροβόλησε «ραυ-
ματιζόντάς τον» στα πόδια.
Για τον «Όττιγκερ», πού είναι
23 χρόνων, ή συλληψή αυ-
τή ήταν ή πρώτη και γι' αυ-
τό μόλις είδε τό Βιντάλ να
σφριάζεται καταγής τραυμα-
τισμένος, ταράχτηκε τόσο,
ώστε λιποθύμησε!...

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΟ ΜΕΣΟΝ

Τό πλοίοριο αυτό της φω-
τογραφίας μας είναι τό
μόνο μεταφορικό μέσον της
σημερινής Γερμανίας, πού
δεν είναι άκόμα μηχανοκί-
νητο. Τό μικρό σκάφος έκτε-
λει έδώ και έκαστο χρόνο τή
συγκοινωνία μεταξύ των δύο
γερμανικών χωριών Ορίκεν-
χαουζεν και Όξενφορντ, πού
βρίσκονται τό ένα άπέναντι
από τό άλλο, στις όχθες του
ποταμού Μάιν. Από την έπο-
χή της έμφανίσεως του πρώ-
του σκάφους, ή διακυβέρνη-
σή του παράδίδεται κληρονο-
μικά από πατέρα σε γιοί,
γιατί άπαιτεί όχι μόνο ώρι-
σμένες ικανότητες, αλλά και
γνώση των διαμορφώσεων του
βυθού. Ο κυβερνήτης πρέπει
έπίσης να ξέρη ν' αντιμετω-
πίζει τό ρεύμα, πού αλλάζει
άνάλογα με τον καιρό και
την έποχή.

ΣΤΙΣ ΒΙΛΛΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΒΕΡΛΥ ΧΙΛΣ

Εκατόν είκοσι χιλιάδες βολ-
λάρια στοιχίσε στο καλλι-
τεχνικό ζευγάρι Σπύααρτ
Γκρέυντζερ — Τζην Σίμμονς,
ή ωραία βίλλα πού έχτισαν
στο Μπέβερλυ Χίλς, τό πιο ά-
ριστοκρατικό προάστιο του
Λος Άντζελες. Η βίλλα έ-
χει μεταξύ άλλων και μία
τεραστιά πισίνα, στην όποια
τά νερά φτάνουν, άφού πέ-
σουν από ένα άρακάτο τε-
χνητό καταρράκτη. Τό περί-
εργο είναι ότι οι εργάσιες
του ζεύγους τό υπογράφουν
να περνά τον περισσότερο
καιρό του μακριά από την
ώραία αυτή έπαυλη κι' έτσι
τις άνέσεις και την πολυτέ-
λεια τις άπολαμβάνουν οι φί-
λοι τους, στους όποιους την
παράχωρυν κατά την άπου-
σία τους. Στή φωτογραφία
μας ένα μέρος της πισίνας.

Οι Λάπωνες βρήκαν το κλειδί της ετυχίας

ΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ είναι μια πολύ παλιά φυλή. Κι' εκείνο που κάνει άμεσα έντυπωσι στον ξένο που θα επισκεφτεί τη χώρα τους — στα βόρεια της Σκανδιναβικής χερσονήσου — είναι η φυσική τους αξιοπρέπεια, η σοβαρότης κι' η αυτοπεποίθησή τους.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι μικρού άνασθηματος. Έχουν μαύρα μάτια και μαλλιά, μάγουλα λίγο πεταχτά, σαν του μογγολικού φυλετικού τύπου, χέρια και πόδια μικρά και καλοφτιαγμένα.

Έχουν ακόμη εξαιρετικά ανεπτυγμένη νοημοσύνη. Παρ' όλες δε τις έπιστημονικές προόδους της εποχής μας, αυτοί διατηρούν ακόμα τα πρωτεία της άντοχής στις σκληρές συνθήκες της ζωής στον Άρκτικό.

Ο περιηγητής Άλλαρ Κάλλας, που έπισκέφτηκε προ μηνών την παγωμένη αυτή χώρα και παραερέθηκε σ' ένα λαπωνικό γάμο, να πώς τον περιγράφει, στις ταξιδιωτικές έντυπώσεις του:

«Ήταν Δευτέρα του Πάσχα και μία τυπική άνοιξιάντικη μέρα για τον Άρκτικό. Ο ήλιος είχε ανατείλει από τις 4 το πρωί κι' ελαμπε στον ολόκαδρο ουρανό επί δεκαεπτά ώρες συνέχεια. (Τον άλλο μήνα, θ' άρχιζε να μένει διαρκώς πάνω απ' τον όριζοντα, μέρα και νύχτα, επί δεκά βδομάδες).

Ήλιοσσο, το χιόνι σκέπαζε άκόμα το έδαφος, και τα παγοκρύσταλλα γαλιζάνε στον ήλιο σαν μυριάδες άστέρια.

Είχα ταξιδέψει 2 χιλιόμετρα μέσα δίχως διακοπή, με τράνι, πλοίο, αεροπλάνο κι' αυτοκίνητο, απ' το Λονδίνο ως το Ροβανιέμι, την πρωτεύουσα της φινλανδικής Λαπωνίας, κι' ύστερα άλλα 200 μίλια με λεωφορείο βόρεια απ' τον Άρκτικό Κύκλο.

Χτές, είχα οδηγήσει για πρώτη φορά στη ζωή μου ένα έλκυθρο με τάρανδους, παρακολουθώντας όσο καλλίτερα μπορούσα το Λάπωνα οδηγό μου ανάμεσα σε δάση και σε «τόυντρες» (πεδιάδες) όπου δεν υπήρχε ούτε ίχνος μονοπατιού...

Μά τώρα είχα πιά ξεκουραστή, κι' ήμουν προσκαλεσμένος στο μεγαλύτερο γάμο που έγινε ποτέ στη Λαπωνία από την εποχή του δεύτερου πολέμου. Πάντρευε την κόρη του ο Άσλακ Γιουούσο, ο πλουσιώτερος απ' τους νομάδες Λάπωνες της Φινλανδίας, που είχε ένα κοπάδι από 2.000 τάρανδους.

Οι καλεσμένοι στο γάμο περνούσαν τους 300. Οι πιά πολλοί ήταν Λάπωνες απ' τη Φινλανδία και τη Σουηδία, αλλά και μερικά απ' τη Νορβηγία, απ' όπου είχαν ταξιδέψει δυο μέρες με το έλκυθρο. Έπιπλέον, ο γερο-Άσλακ είχε καλέσει στο γάμο τους κατοίκους του γειτονικού χωριού, τους εργάτες του, το γιατρό του τόπου και το δικηγόρο.

Πήγαμε πρώτα όλοι στο σχολείο του χωριού, όπου ο παπάς έκανε μία λειτουργία για τους καλεσμένους, πριν απ' την τελετή του γάμου. Οι Λάπωνες είναι Χριστιανοί κι' ακολουθούν το λουθηρανικό θρήσκευμα, όπως όλοι σχεδόν οι Σκανδιναβοί.

Μετά τη λειτουργία, κάναμε μισό μίλι δρόμο, ως τη χειμωνιάτικη κατοικία της οικογένειας Γιουούσο, ένα μονώροφο σπίτι από χοντρούς κορμούς δέντρων, με τρία μεγάλα δωμάτια. Οι έξωτερικοί τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι με δέρματα τάρανδων, και πάνω στη σκεπή του ξεραίνονταν στον ήλιο μεγάλα κομμάτια κρέας τάρανδου, έλαφρα καπνισμένα κι' αλάτισμένα και προφυλαγμένα μέσα σε δίχτυα.

Ο οικοδεσπότης κι' η γυναίκα του Ίνκα στέκονταν στο κατώφλι και καλωσώριζαν τους φιλοξενομένους τους. Οι Λάπωνες σ' αυτά τα μέρη δε χαιρετιούνται με χειραψία, άλλ' άκούμπανε για ένα λεπτό το χέρι τους ο ένας στον ώμο του άλλου.

Ή Μαρία, η νύφη, ήταν το μόνο άνιπαντρο άκόμη απ' τα έννια παιδιά του Άσλακ. Ο γαμπρός, Πέρ Καλτόπάα, ήταν ένας βοσκός, δίχως δικούς του τάρανδους. Ο,τι τούλειπε όμως σε ύλικά αγαθά, το είχε με το παραπάνω σε νεϊάτα και λεβεντιά.

Όλα ήταν έτοιμα τώρα για το γάμο. Ο παπάς δήλωσε πως θα γινόταν ο γάμος έξω στο ύπαιθρο, γιατί δε χωρούσε τόσος κόσμος μέσα στο σπίτι.

Ή τελετή ήταν άπλη και σύντομη.

Ο Πέρ φόρεσε στο δάχτυλο της Μαρίας ένα χρυσό δαχτυλίδι...

Ερωσ και γάμος στις εξοτικές χορες

μη. Ύστερα από λίγα λεπτά, ο Πέρ φόρεσε στο δάχτυλο της Μαρίας ένα χρυσό δαχτυλίδι, κι' όλοι έπευσημάμε τους νεόνυφους και τους εύχθηκαμε να ζήσουν πάντα εύτυχισμένοι.

Στο μεταξύ, οι γυναίκες του σπιτιού είχαν έτοιμάσει, ό,τι χρειαζότανε, για το συμπόσιο. Στριμωχτήκαμε όλοι σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, όπου μας περίμεναν όλοκληρα βουνά από φαγητά, πάνω σε μακριά τραπέζια: Ήταν έντροδες και ψητά από κρέας τάρανδου, τεράστιες φέτες χοιρομέρι, βραστές πατάτες και ψωμί από σίκαλι.

Τα καταβροχθίσαμε με όρεξη, συνοδευόντάς τα με ένα είδος μπύρας, με πιοτά φτιαγμένα από βατόμουρα και με φινλανδικό «έσπορο κρασί» — δηλαδή... με γελαδινό γάλα, που το πίνουν όλοι οι Σκανδιναβοί σε κάθε ευκαιρία!

Το γεύμα τελείωσε με κομπόσες. Ύστερα περάσαμε στη διπλανή κάμαρα, για τον καφέ και το «γλύκισμα του γάμου» (ένα είδος γλυκού ψωμιού).

Μια φυσαρμόνικα άρχισε να παίζει παλιά βάλς, ταγκό και πόλκες. Σε μία γωνία, η νεολαία τσουλκρίζε τα ποτήρια της...

γαμέτα με κάτι ουνατώτερο απ' το γάλα! Χόρεψα με τις κοπέλλες. Άσκετες απ' αυτές ήταν εξαιρετικά όμορφες.

Καθώς χορεύαμε, πρόσεξα σε μία γωνιά ένα σωρό από ελαπιντούκους, τα φαρδιά δηλαδή μαχαίρια με την πέτισην ήθη, που είναι άπαραίτητα για κάθε Λάπωνα για να σκοτώνει και να γδέρνει τους τάρανδους του, για να κόβει ξύλα και για να τρώει άκόμη. Τα είχαν άρσιει εκεί οι καλεσμένοι, από διακριτικότητα, όταν μπήκαν στο σπίτι. Μ' αυτό το έθιμο ήθελαν ν' άποδείξουν τις ειρηνικές διαθέσεις τους. Ήταν ώστόσο τελείως περιττό, γιατί οι Λάπωνες είναι οι πιο φιλήσυχτοι άνθρωποι του κόσμου. Άκόμη κι' όταν μεθάνε, δε μαλώνουν και δε χτυπιούνται ποτέ με τα μαχαίρια τους.

Ήταν πιά περασμένα μεσάνυχτα. Η συγκέντρωση διαλυότανε. Άκόμη και τα σκυλιά που κυκλοφορούσαν κάτω απ' τα πόδια μας, γιορτάζοντας κι' αυτά με τα ύπολείμματα του φαγητού μας, κοιμόνταν τώρα στις γωνίες.

Δεν είναι πιά σάν άλλοτε οι Λάπωνες! γκρίνιαζε ο γερο-Άσλακ. Στα νεϊάτα μου, οι γάμοι κρατούσανε τρία μερώνυχτα, δίχως να κουράζεται κανείς!

Σε μία κάμαρα, οι γυναίκες έτοιμάζαν τα στρώματα και τα σκεπάσματα για τα παιδιά τους και τους άντρες τους. Αυτή τη νύχτα μονάχα — την πρώτη νύχτα του γάμου — οι νεόνυφτοι θα είχαν το δικό τους δωμάτιο. Ύστερα, θα κοιμόνταν πιά μαζί μ' όλη την υπόλοιπη οικογένεια.

Πώς θα περάσουνε το μήνα του μέλιτος; ρώτησα τον οικοδεσπότη.

Μαζί μας, στο Μεγάλο Λειβάδι. Οι περισσότεροι απ' τους τάρανδους μου είναι κι' όλος στο δρόμο για τις καλοκαιρινές βοσκές τους, στα βουνά κοντά στον Άρκτικό Όγκαν. Θα τους ακολουθήσουμε κι' έμεις σε λίγες μέρες. Θα ταξιδεύουμε πέντε μέρες, ώπου να φτάσουμε στον προορισμό μας.

Έτσι περνάνε τη ζωή τους οι Λάπωνες. Και φαίνεται πως βρήκαμε το κλειδί της ετυχίας, που τόχουμε χάσει έμεις οι άλλοι που ζούμε σε ήπιώτερα κλίματα».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή αλήθεια για τους τσιγγάνους.

Οι Σκωτσέζοι και το γαϊδουράκι

Οι Σκωτσέζοι έχουν από αιώνας για έθνικό τους έμβλημα το γαϊδουράκι. Σύμφωνα με το θρύλο, ένας στρατός από Δανούς προχωρούσε μία νύχτα για να κυριέψει αφημεριστικά ένα σκωτσέζικο στρατόπεδο. Για να μην κάνουν θόρυβο, οι Δανοί ήταν όλοι έμπόλητοι. Ξαφνικά όμως, μέσα στη σιωπή της νύχτας, άκούστηκε ένα οβριλιαστικό πόνου. Κάποιος Δανός είχε πατήσει ένα γαϊδουράκι! Οι φωνές του έσπλησαν τους Σκωτσέζους, που μπήκαν ν' άποκρούσουν τον έχθρο. Για να τιμήσουν λοιπόν το φυτό που τους είχε σώσει, οι Σκωτσέζοι το κάνανε έθνικό τους σύμβολο.

Συναρπαστικό έλληνικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΜΙΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άμπούλ Χασσάν, μετά τη συντριβή του Νάζντα στη Σαμπίχα, άφηνει τον Άμπεϊντ να προχωρήσει προς το Χαλέπι, ενώ ο ίδιος τρέχει προς το Γκάρλαχ, για ν' άπελευθερώσει τη Ζωή. Για τη Σουμπία, που περιμένει από στιγμή σε στιγμή το άγγελμα της νίκης, η εμφάνιση του Άμπούλ Χασσάν είναι μία δυσάρεστη έκπληξη. Της είναι άδύνατον να καταλάβει πως ο έμιρης βρίσκεται μπροστά στο Γκάρλαχ και κάνει τη σκέψη ότι πρέπει να νικήθηκε από το Νάζντα κι' ότι μετά την ήττα του, έτρεξε στο παλιό φρούριο, για να μπει μέσα ως όσον την αγαπημένη του. Στο μεταξύ, οι στρατιώτες του Άμπούλ Χασσάν κόβουν μεγάλους κορμούς δένδρων και τους ρίχνουν πάνω σ' ένα βάραθρο, για να μπει μέσα να φτάσουν στα τείχη. Η εργασία προχωρεί γρήγορα κι' η Σουμπία φοβάται πως, από τη μία στιγμή στην άλλη, ο Άμπούλ Χασσάν μπορεί να περναίει τότε από το μυαλό της. Για να τον άναγκάσει, στέλνει το Χουσεϊν, που ήταν φρουράρχος του Γκάρλαχ, για να πη στον έμιρη ότι, αν δεν έφευγε ως το βράδυ, θα παρέδιδε την αγαπημένη του Ζωή στους ακάθους της, όπως κι' αυτός είχε σκεφτεί να κάνει άλλοτε για την ίδια. Ο Χουσεϊν, που είχε προδώσει τον Άμπούλ Χασσάν, για να πάει με το Νάζντα, έκπληκτως, με άνοιξε την άποστολή του. Άλλ' όταν βλέπει τη συντριβή του έμιρη κι' όταν τον άκούει να τον παρακαλά ν' άποτελειώσει το έργο του, βυθίζοντας το ξίφος του μέσα στο στήθος του, κυριεύεται από έμφανική μετένοια και πέφτει στα πόδια του, φωνάζοντας πως είναι προδότης και ζητώντας από τον Άμπούλ Χασσάν να τον συγχωρήσει όπως του άξιζει. Ο έμιρης, όμως, του δίνει τη συγγνώμη του και προστάζει τους ανθρώπους του να του φερθούν σαν σε φίλο. Ο Χουσεϊν φεύγει σε λίγο, για να ξαναγυρίσει στο κάστρο, αφού υπόσχεται στον έμιρη ότι θα φυγάδεύσει τη Ζωή και θα την παραδώσει στα χέρια του.

4ον

Ο Άμπούλ-Χασσάν προσπαθούσε να φαίνεται ήρεμος. Κι' ώστόσο, έννοιζε την αγωνία και το θάνατο στην ψυχή. Ήταν βέβαιος πως ο Χουσεϊν θα 'πρνούσε την ύπνωση, που του είχε δώσει. Άλλ' άραγε θα 'πετύχαινε;

Με τα μάτια σπληνμένα στο μεσαίο πυργίσκο της ανατολικής πλευράς, ο έμιρης περίμενε από τη μία στιγμή στην άλλη να δει το σύνθημα που ο Χουσεϊν του είχε υποσχεθεί. Άν έκρινε πως ήταν προτιμότερο να φυγάδεύσει τη νύχτα την πριγκίπισσα, θα σήκωνε ένα λευκό πανί. Άν, τολμώντων, κατάφερνε να κερδίσει τους συντρόφους του με το μέρος του, θα σήκωνε ένα κόκκινο πανί. Αυτό θα σήμαινε πως ο Άμπούλ-Χασσάν έπρεπε να έπιτεθεί και πως οι άνθρωποι του κάστρου θα τον υποδέχονταν σαν άρχηγό τους και θα του άνοιγαν τις πόλες.

Κόντευε τώρα μεσημέρι και τίποτα άκόμη δεν είχε φανεί από το μεσαίο πυργίσκο. Οι εργασίες για την κατασκευή της ζυλινής γέφυρας πάνω από το βάραθρο, συνεχίζονταν πάντα. Ο Άμπούλ-Χασσάν είχε άπλωσει δύο ή τρεις φορές το χέρι του, σά νάθελε να διατάξει τους ανθρώπους του να σταματήσουν. Άλλά δε βρήκε τη δύναμη να το κάνει.

Η σιωπή του Χουσεϊν συνεχίστηκε και το άπομνησμένο. Κι' αυτή η σιωπή φαίνονταν τόσο άνεστη, που η άμφιβολία άρχισε να χώνεται σιγά-σιγά μέσα στην ψυχή του έμιρη. Μήπως, λοιπόν, ο Χουσεϊν τον είχε προδώσει και δεύτερη φορά; Δεν ήταν, σ' αλήθεια, περίεργο πως είχε μετανοιώσει από τη μία στιγμή στην άλλη; Αυτή, λοιπόν, η θεαματική μεταμέλεια του ήταν ένα τέχνασμα για να τον παρασύρει σε κάποια καινούργια παγίδα;

Ο ήλιος γλίστρηση άργα πίσω από το άντικρυ βουνά. Ένας από τους υπαρχηγούς του πήγε έκείνη τη στιγμή κοντά στον έμιρη. Άφέντη, του είπε, οι άνθρωποι μας δεν ξεκουράστη ν καθόλου από τότε που φύγαμε από τη Σαμπίχα. Έχουν δυο ήμέρες να κλείουν μάτι και σήμερα δουλεύουν από το

πρωί, χωρίς να σταματήσουν ούτε στιγμή. Ο έμιρης δε φάνηκε πως κατάλαβε τί του έλεγε.

Άν είναι με την άδεια σου, να τους άφίσουμε να φάνε κάτι και να ξεκουραστούν, συνέχισε ο αξιωματικός.

Κι' η γέφυρα; ρώτησε ο Άμπούλ-Χασσάν.

Θ' άρχίσουμε τη δουλειά από τα χαράματα και πριν από το μεσημέρι θα είναι έτοιμη.

Τα μάτια του Άμπούλ Χασσάν άστραψαν από θυμό.

Και τώρα δεν είναι έτοιμη; ρώτησε.

Σκεπάσαμε το άριστερο μέρος του βάραθρου.

Πόσοι άνθρωποι μπορούν να περάσουν;

Όχι παραπάνω από τρεις, ο ένας πλάι στον άλλο.

Ταύεμ! είπε ο έμιρης.

Άφέντη, τόλμησε να παρατήρηση ο αξιωματικός, αυτή η γέφυρα δεν είναι σίγουρη... Οι κορμοί των δέντρων μπορεί να γλυστρήσουν από τη θέσι τους, γιατί δεν καταφέραμε άκόμη να τους στηρίξουμε από κάτω...

Είπες, ότι μπορούν να περάσουν τρεις άνθρωποι; ξαναρώτησε ο έμιρης.

Ναι...

Και ν' άνεθούν στο τείχος;

Δε θα είναι δύσκολο ν' άνεθούν, αλλά πρέπει πρώτα να περάσουν.

Ο έμιρης έριξε μία τελευταία ματιά στον πυργίσκο της ανατολικής πλευράς. Πάντοτε τίποτα.

Φώναξε τότε τους στρατιώτες του.

Ποιοι από σας έθελαν να μ' ακολουθήσουν; τούς ρώτησε.

Όλοι! του άπάντησαν με μία φωνή.

Μου είναι άρκετοί μόνο πενήντα, είπε ο

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Χαρς ευαγγέλια

Όλοι πιστοί του ταβερνιού και πότες άνεγνωρισμένοι, πάλι το κίδιο του Δαφνίου στην έκδοσή του μας προομένει. Να την τιμήσουμε άπαιτεί με τη δική μας παρουσία και ν' άπολαύσουμε έκλεκτη κι' έξοχική κρασοποιία!

Όλοι, έπομένως, στο Δαφνί πρέπει να πάμε παραοχήμα και στην πευκία του την πυκνή κρσσο ν' αλλάζουμε και κλίμα... Κι' όσον καιρό θα διαρκή η κρασοέκδοσι έκείνη, πού σματίζουμε μας έκει ν... κατασκηνώσι να γίνη!

Πλάι στην κάβα, πά' να πη νάχουμε το κλινσώρημα μας, και να τραβάμε απ' το στυπλι το πρώτο το ροφήμα μας. Κι' όταν η κάβα θα σφαλά

κι' άλλη ρετσίνα δε (θα δινή πάλι η νυχτιά μας (θα κυλά πάλι στον πευκν (το... ρετσίνα!

Ήγουν θ' άόηση έ- (ποχή τέτοιο οπουδίο κα- (νιγύρι, που συνδυάζει έξο- (πεύκο, ραχάτι και (ποτήρι... Κι' άς πούμε, πότη (άκραφνή, ντόμπος, στοράτα (και οτά ίσα, πάντα να δινή το... (Δαφνί τέτοια θεοτόρελλα (μεθύσια!

ΜΙΛΙΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πρωί, χωρίς να σταματήσουν ούτε στιγμή. Ο έμιρης δε φάνηκε πως κατάλαβε τί του έλεγε.

έμιρης. Άλλά κείνοι που θάρβουν μαζί μου πρέπει να ξέρουν πως μπορεί να τους οδηγήσω στο θάνατο.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν τσακισμένοι από την κούραση, νηστικοί και μωσκεμένοι στον ήρωα. Άλλά τα λόγια του έμιρη τούς είχαν ήλεκτρίσει. Σφίγγονταν τώρα γύρω του, προσπαθώντας με τις φωνές ή τις χειρονομίες τους να προκαλέσουν την προσοχή του. Κανείς τους δεν ήθελε να στερηθεί από την τιμή να τον ακολουθήσει.

Ο έμιρης χαμογέλασε ευχαριστημένος. Βλέποντας τον ένθουσιασμό των ανθρώπων του, ξανάδρασε τη γαλήνη και την ψυχραιμία του. Δεν είχε τώρα παρά να διαλέξει... Κι' άρχισε να φωνάζει όνόματα.

Λίγη ώρα άργότερα, σφίγγοντας το τρομερό χαντζάρι του, στο χέρι, ώρμησε πάνω στη στενή ζυλινή γέφυρα. Οι πενήντα άνθρωποι που είχε διαλέξει, τον άκολουθούσαν.

Το πέρασμά τους έκανε τους κορμούς των δέντρων να τρίβουν. Ένας απ' αυτούς έφαγε ένα κομμάτι από το βράχο και ύποπώρησε πάνω από ένα μέτρο. Άλλά κανένας δεν έφυγε ούτε προς τα δεξιά ούτε προς τα άριστερά.

Μ' ένα τρομερό πήδημα, ο έμιρης βρέθηκε πάνω στο τείχος. Κι' έτοιμάστηκε να κατεβάσει το χαντζάρι του... Άλλά δεν είδε κανένα όλογυρα.

Οι άνθρωποι του ανέβαιναν ένας-ένας. Το τείχος σκαρφάλωνε πάνω στο ίδιο το βουνό, άκολουθώντας τις πτυχώσεις του έδαφους. Κάτω από την κορυφή του, σε βάθος έναμιση περίπου μέτρου, κυλούσε από το έσωτερικό μέρος ένας κυκλικός δρόμος, που συνεχίζονταν από όλες τις πλευρές του κάστρου. Έκει παρατάσσονταν οι πολεμικές, για ν' άποκρούσουν τις έχθρικές επιθέσεις. Προστατευμένοι από το τείχος, σματίζαν μ' όλη τους την άνεια τους έχθρους από τις τρύπες, που άνοίγονταν πάνω σ' αυτό κι' έστελναν προς το μέρος τους βροχή από βέλη.

Άλλά τώρα ο δρόμος αυτός ήταν όλοτελα έρημος. Ο Άμπούλ-Χασσάν, όσο κι' αν έψαξε με το μάτι του, δεν είδε πυζένα κανένα στρατιώτη. Το ίδιο έρημοι ήταν κι' οι πυργίσκοι, που σφαιρόνταν κάθε τριάντα ή πενήντα μέτρα.

Ο Άμπούλ-Χασσάν άρχισε να κατεβαίνει μία μικρή σκάλα, που ήταν σκαμμένη πάνω στον ίδιο το β' άξο, άκολουθούμενος από τους άνθρώπους του.

Έφτασαν σε λίγο στη μεγάλη αυλή του κάστρου. Κι' άντίκρυσαν τότε ένα άνατριχαστικό θέαμα. Οκτώ ή δεκά πτώματα, με κομμένα τα κεφάλια τους, βροσκονταν πάνω στις πλάκες. Τα όμα που είχε τρέξει από τις πληγές του, είχε πηξει όλογυρα.

Λίγο πιο πέρα, ένα πτώμα κρεμόταν από τα κλαδιά ενός δέντρου, με το κεφάλι προς τα κάτω. Το πρόσωπο αυτού του ανθρώπου ήταν μελανισμένο και τα προσημένα χείλη του παραμόρφωναν τη χαρακτηριστικά του. Τα χέρια του ήταν κομμένα από τους άγκνες.

Ο Άμπούλ-Χασσάν άναγνώρισε, ώστόσο, σ' αυτό τον άνθρωπο, το Χουσεϊν. Είχε τώρα την έξηγησι του μυστηρίου, που τον άπασχολούσε από τόσες ώρες.

Ξεπράστε τον! πρόσταξε τους ανθρώπους του.

Έτρεξε κατόπιν προς το μεγάλο τετράγωνο οικοδόμημα, που ύψωνόταν στη μέση της αυλής.

Όταν ξαναγύρισε κοντά στους ανθρώπους του, ήταν κατακτίνιστος σά νεκρός.

Δεν υπάσχει κανείς! ψιθύρισε.

Ή Σουμπία είχε φύγει, παρώντας μαζί της και τη Ζωή.

Ο έρωτευμένος βεδουίνος

Ο Χουσεϊν, ξαναγυρίζοντας στο Κάστρο, προσπαθούσε να καθυπακούσει τη Σουμπία. — Θα φύγη της, είπε. — Σου το υποσχεθήκα; — Δεν το έφηρα; να μου δώση καμιά ύποσχεσι... Για ποιο λόγο; — Πώς ξέρεις, λοιπόν, ότι θα φύγη;

πολεμιστή και σὸν ἄνθρωπο, ποὺ μισεῖ τον πόλεμο καὶ ποὺ θέλει νὰ ζήσει εἰρηνικά, καλ-
λιερώντας τὴ γῆ ἢ βόσκοντας τὰ κοπάδια του.

— Δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τὸν Ἀμποῦλ-
Χασάν, συνεχίσει ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή ὁ
Γκεζίμ. Ἀν θέλῃ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ, θὰ πρέ-
πει νὰ πάρῃ μετὰ τὸ πόδι τὸ δρόμο ποὺ θ'
ἀκολουθοῦμε... Ἀλλὰ, βασιλίσσα, σκέψου
τοὺς κινδύνους!

— Πῶς κιόλας τὴν ἀπόφασί μου, καλὲ
μου Γκεζίμ, ἀπάντησε ἡ Σοῦμπια.

Ἡ ἀναχώρησι ἔγινε σὲ λίγο. Ἡ Σοῦμπια
δὲν ἤθελε ν' ἀφίση κανένα μέσα στὸ κάστρο.
Ἐτοί, ὁ Ἀμποῦλ-Χασάν δὲ θάβρισκε κανέ-
να γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς ἔργων καὶ ν' ἀκο-
λουθῇ τὰ ἴχνη τους. Οἱ παρατηρήσεις τοῦ
Γκεζίμ, ὅτι τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ
φιδιού θὰ μπορούσε νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ σὲ
πολλοὺς ἀπὸ τοὺς γέροντας καὶ τὶς γυναῖκες,
δὲν τὴν ἔκαναν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Πρῶτος ἔφυγε ὁ παλιὸς τοσπάνης, μαζὶ
μὲ ὅλους τοὺς σκιάδους. Κάθε τόσο ἄφηνε
κι' ἀπὸ ἕνα, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ σὰν ὁδηγὸς
σ' ἐκείνους ποὺ θάρχονταν κατόπιν.

Ἐκίνησε κατόπιν ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ
στρατιώτες, ποὺ συνώδευαν τὶς ὑπηρετίες τῆς
Σοῦμπια. Τοὺς εἶχαν κλείσει τὰ μάτια μ' ἕνα
παπὶ καὶ τὶς εἶχαν δέσει μ' ἕνα σκοινί, ποὺ
τὸ κρατοῦσαν ἕνας στρατιώτης μπροστὰ κι'
ἄλλος πίσω. Οἱ δυστυχισμένες γυναῖκες στὴ
ράχη τους τὰ πράγματα τῆς κυρᾶς τους. Ἡ
Σοῦμπια εἶχε δώσει τὴ διαταγὴ νὰ τὶς στρώ-
ξουν στὸ βάρσορο ἢ νὰ τὶς σκοτώσουν μὲ
μια μαχαίρι, ἀν ἔβγαζαν καὶ τὴν παραμικρὴ
κραυγὴ ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἀκολουθῶσαν ὕστερα δυὸ ἄλλα τμήματα
ἀπὸ στρατιώτες. Τὸ δεύτερο αὐτὰ συνώ-
δευε τὴ Σοῦμπια, ποὺ εἶχε πάρει μαζὶ τῆς
καὶ τὴ ζωὴ. Ἐχε σκεπτῇ τὴν ἀρχή, νὰ τῆς
δῶσιν τὰ μάτια, ὅπως εἶχε κάνει καὶ στὶς
σκλάβες τῆς. Ἀλλ' ἤθελε νὰ χαρῇ τὸν τρό-
μο τῆς καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἔθελε νὰ περπα-
τῇ μπροστὰ τῆς μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια.

Τελευταῖος ἀπ' ὅλους ἔφυγε ὁ Ζαμπάλα,
μαζὶ μὲ τοὺς στρατιώτες του.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ἥλιος μόλις ἄρχιζε νὰ
γέρνῃ πρὸς τὴ δύσι. Ὅταν ὁ Ἀμποῦλ-Χασ-
άν μπήκε στὸ Γκάρλαχ, οἱ πρῶτοι ἴσκιοι
τοῦ σούρουπου ἀπλώνονταν στὴ γῆ.

Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας

Ὁ ἐμίρης ἀκούγε συλλογισμένους ἕναν ἀπὸ
τοὺς ἀξιωματικούς του, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς
ἐντολές του, εἶχε ψάξῃ προσεκτικὰ σ' ὁλό-
κληρο τὸ φρούριό.

— Ὅλες οἱ πύλες εἶναι κλειστὲς ἀπὸ μέ-
σα, πράγμα ποὺ δείχνει πὼς ὁ ἄνθρωπος
ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ δὴ δὲ χρησιμοποίησαν καμ-
μιὰ ἀπ' αὐτές. Κι' ἄλλωστε, ἀν τὸ ἔκαναν,
θὰ τοὺς βλέπαμε... Πρέπει, λοιπόν, νὰ κατέ-
βηκαν ἀπὸ τὸ τεῖχος ἢ καλύτερα νὰ γλιστρή-
σαν ἀπ' αὐτὸ στοὺς βράχους ποὺ ὑψώνονται
ὀλόγυρα.

Ὁ ἐμίρης θυμήθηκε πὼς εἶχε ἀκούσει ἄλ-
λοτε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ μονοπάτι τοῦ
φιδιού. Καί, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του,
σκέφτηκε πὼς ἕνας τοσπάνης θὰ μπορούσε
νὰ τοῦ ἦταν χρήσιμος. Ἀν, τουλάχιστον, ἦ-
ταν ἡμέρα, θὰ ἐπιχειροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ μὲ-
νος τοῦ αὐτοῦ τὸ μονοπάτι. Ἀλλὰ τώρα τὸ
σκοτάδι εἶχε ἀπλώσῃ πυκνὸ ὀλόγυρα καὶ δὲ
μπορούσε πιά νὰ κάμῃ τίποτα.

Ἡ Σοῦμπια μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς θὰ
πρέπει νὰ εἶναι κιόλας μακριὰ, συνέχισε ὁ
γκόμ. Ἡ κατάσταση, ποὺ βρίσκονταν τὰ
πτόματα, ὅταν ἤρθαν ἐδῶ, δείχνει πὼς δὲ
θάρπρεπε νὰ τοὺς ἔκοψαν τὰ κεφάλια πολλὴ
ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι... Ἐτοί, δὲ
μποροῦμε νὰ τοὺς κυνηγήσουμε... ἀπόψε τοῦ-
λάχιστον...

Ὁ ἐμίρης ἔβγαλε ἕνα ἄγριο μουγκρητό.
Γιατί, λοιπόν, τοῦ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγ-
ματα ποὺ τὰ ἔλεγε; Τὸ ὅτι εἶχε κυριεύσει τὸ
Γκάρλαχ, δὲν τοῦ εἶχε χρησιμεύσει σὲ τίπο-
τα. Καθόταν τώρα μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια,

Γνωτικὰ

* Οἱ εὐχάριστες συμβόλεις σπάνια
βγαίνουν ὀφέλιμες.

Μασιγιὸν
* Ὁ τέλειος καὶ σοφὸς ἄνθρωπος
κρατᾷ πάντα τὴν ἴδια ψυχραὴν στάσι
στὴν εὐτυχία καὶ στὴ δυστυχία.

Ὁράτιος
* Πάντα κολακεύεται κανεὶς νὰ πί-
στευῇ ὅτι ἡ κάθε τρέλλα του θάναί κι' ἡ
τελευταία.

Σερμπουλιέ
* Ἡ βλακεία τοῦ ἡλιθίου χρησιμεύει
πάντα γιὰ ἀκὴν τοῦ πνεύματος τοῦ ἐ-
ξυπνοῦ.

Σαίξπηρ
* Τὸ παιδί κυθερνάει τὴ μάνα, ἡ ὁ-
ποία κυθερνάει τὸ αὐτίγιο, ὁ ὁποῖος κυ-
θερνάει τὸ σπῖτι. Αὐτὸ εἶναι ἡ οἰκογέ-
νεια.

Ι. Τουαίν
* Ὁ σοφὸς ρωτᾷ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ, ὁ
μωρὸς τοὺς ἄλλους.

Λαβουαί
* Ἡ καρδιά τῶν μεγάλων ἀνθρώπων θά-
πρεπε νὰ βρίσκεται στὸ κεφάλι τους.

Μ. Ναπολεὼν
* Τὸ πᾶν εἶναι ἡ μελέτη.

Κλεόβουλος
* Ὅταν κἀθωμαι, δουλεύω περισσό-
τερο, γιατί τότε δημιουργεῖ τὸ μυαλό
μου.

Σ. Κιπλιν

ἐνὸς κάθε στιγμῇ ποὺ περνοῦσε, ἡ ἀγαπημένη
τοῦ Ζωὴ ἀπομακρυνόταν ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ.
Προσπάθησε, ὥστόσο, νὰ πνίξῃ τὴ λύπη
του, γιὰ νὰ μὴ μπόρῃ νὰ σκεπτῇ.

— Πόθεν εἶναι τὸ σχέδιο τῆς Σοῦμπια; ψι-
θύρισε. Γιατί προτίμησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ
Γκάρλαχ, χωρὶς ν' ἀντισταθῇ; Πού μπορεῖ νὰ
πγαίνει;

Καί, ἔσθινά, νόμισε πὼς τὸ μάντεψε.

— Κατάρτα! βουήθηκε. Τὸ σχέδιο τῆς
Σοῦμπια εἶναι νὰ βρῇ προστασία κοντὰ στοὺς
Κούρδους... Διευθύνεται σίγουρα πρὸς τὸ
Τζεμπέλ... Δὲ μπορᾷ, λοιπόν, νὰ τὴν προλά-
βῃ προτοῦ φτάσῃ ἐκεῖ.

Τὸ μυαλό του ἐτρέξε στὸ Ντερμπέκ.

— Γρήγορα, τ' ἀλόγο μου! φώναξε.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἔφθανε μαζὶ μὲ κάμ-
ποσους ἀπὸ τοὺς συντροφούς του.

Τὸ Ντερμπέκ ἦταν ἕνα μικρὸ χωριὸ πάνω
στὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσαν στοὺς πρόποδες
τῶν βουνῶν τοῦ Κουρδιστάν, κατέβαινε πρὸς
τὴ Συρία.

Κόντευαν μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Ἀμποῦλ-Χασ-
άν ἔφτασε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

Χωρίστηκαν ἀμέσως σὲ μικρὲς ὁμάδες, ποὺ
κρυφτήκαν καδεμιά πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους
ἢ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἀλλ' ἡ ἀναμονὴ τους ἦταν μάταιη. Ὡς
τὸ ἄλλο μεσημέρι, δὲ φάνηκε κανεὶς.

— Ἀκολουθῶσαν τὸ δρόμο τῶν βουνῶν,
ψιθύρισε ὁ ἐμίρης μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα ἀπὸ
ἀπελπισία καὶ λύπη.

Ἦξερε καλὰ πὼς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο
νὰ τοὺς κυνηγήσῃ πάνω στὰ βουνά, ὅπου δὲν
ὑπῆρχαν δρόμοι κι' ὅπου θὰ κινδύνευε, ἀπὸ
τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη, νὰ πέσῃ σὲ ἐνέ-
δρα τῶν ἀσπονδῶν ἐχθρῶν του, τῶν Κούρδων.

Δὲ μπορούσε, ἀλλοίμονο, νὰ κάμῃ τίποτα
ἄλλο.

Ξαναπῆρε σὲ λίγο μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους
τοῦ τὸ δρόμο τοῦ Γκάρλαχ.

Μιά σκέψι ὠρίμασε σιγά-σιγά μέσα στὸ
μυαλό του. Εἶχε φερθῇ ὡς τότε σκληρὰ στοὺς
Κούρδους. Τοὺς εἶχε κυνηγήσει ἀπὸ παντοῦ
καὶ τοὺς εἶχε περιορίσει στὰ βουνά τους.
Ἀλλὰ τώρα θὰ προσπαθοῦσε νὰ συμφιλιωθῇ
μαζὶ τους. Θὰ τοὺς πρόσφερε πλοῦσια ἀν-
ταλλάγματα, χρυσάφι, ἐλευθερία νὰ διασχί-

ζουν ἀνενόχλητοι ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Συ-
ρίας, προνόμια γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουν ἐμ-
πορικά καταστήματα ἢ ἀποθήκες στὸ Χαλέ-
πι. Θὰ τοὺς χάριζε ἀκόμη ὀλοκληρὲς ἐπαρ-
χίες ἀν ἤθελαν. Ἐνα μόνο θὰ τοὺς ζητοῦ-
σε: νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴν ἀγαπημένη του
Ζωὴ. Καμμιὰ θυσία δὲν τοῦ φαινόταν μεγα-
λὴ, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντὰ
τοῦ. Ἀν ἦταν ἀνάγκη, θ' ἄφηνε τὸ θρόνο
τοῦ καὶ θὰ ξαναγυρᾷ στὴν ἐρημί... Ἀὐριο
κιόλας, θάστελνε τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ
φέρουν τὶς προτάσεις του στοὺς ἀρχηγούς
τῶν ἐχθρῶν του...

Ὅταν γύρισαν στὸ Γκάρλαχ, ἕνας ἀπὸ
τοὺς γκούμ του πήγε κοντὰ καὶ τοῦ ψι-
θύρισε μερικὲς λέξεις.

— Ὁδὴγῇσέ με ἐκεῖ, εἶπε ὁ ἐμίρης.

Εἶχε νυχτώσει πιά.

Ὁ γκούμ πήρε στὸ χέρι του ἕνα φανάρι
καὶ προπορεύτηκε.

Ἐφτασαν σὲ λίγο σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἦ-
ταν χωμένο μέσα στὴ γῆ καὶ ποὺ μεγάλη
κομμάτια βράχων σχημάτιζαν τὶς δυὸ ἀπὸ
τὶς πλευρές του. Οἱ δυὸ ἄλλες ἦταν χτισμέ-
νες μὲ ἀκατόνιστες πέτρες, ποὺ ἔφθιναν πολ-
λὰ κενὰ ἀνάμεσά τους. Τὸ φῶς ἔμπαινε ἀπὸ
ἕνα μικροσκοπικὸ φεγγίτη, ποὺ προστατεῖ-
ταν μὲ σιδερένια κάγκελλα. Τὸ χῶμα κάτω
ἦταν ὑγρὸ καὶ λασπερὸ. Ὁ ἀέρας ἐκεῖ μέσα
εἶχε μιά βαρεῖα ὀσμή μούχλας.

Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ δωματίου, ποὺ ἔ-
μοιαζε περισσότερο μὲ ἀντρί, βρίσκονταν ἕνα
ἐυλοκρέβατο ἢ καλύτερα μερικὲς σανίδες, ποὺ
στηρίζονταν πάνω σὲ χοντρά δοκάρια. Μερι-
κά γυναικεῖα ρούχα ἦταν πεταμένα ἐδῶ κι'
ἐκεῖ.

— Πού εἶναι; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ
ἐμίρης.

Ὁ γκούμ ἔσκυψε ἀμέσως κι' ἀνασήκωσε τὸ
ἐξέλιον ἀχυρόστρωμα, ποὺ βρίσκονταν πάνω
στὸ κρεβάτι. Ἀποτραβήχτηκε ἔπειτα μὲ ὄσο ἀ-
νῆσυχον καὶ τρομαγμένο.

Πάνω στὶς σανίδες ἔλαμπε τώρα ἕνα μι-
κρὸ μετάλλιο ἀντικείμενο. Ἦταν μιά πλά-
κα ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι, σὲ σχῆμα αὐγοῦ. Πά-
νω σ' αὐτὴν, ἕνας ἐπίδεξις τεχνίτης, εἶχε
χαράξῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, μὲ τὸ μι-
κρὸ Χριστὸ στὴν ἀγκυλιά της. Μικρὰ δια-
μάντια κι' ἄλλα πολυτίμητα πετράδια τὴ στο-
λίζαν ὀλόγυρα.

Ὁ Ἀμποῦλ-Χασάν ἀναγνώρισε ἀμέσως αὐ-
τὴ τὴν εἰκόνα, ποὺ τὴν εἶχε δὴ ἄλλοτε σὰ
χέρια τῆς Ζωῆς.

Ὁ γκούμ ἔσπερε παράμερα, σαστισμένος.
Μ' ἕνα νεῦμα, ὁ ἐμίρης τὸν ἔκαμε νὰ κατα-
λάβῃ πὼς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος. Ἐσκυψε ἔ-
πειτα, πήρε τὴ μικρὴ εἰκόνα στὰ χέρια του
καὶ τὴν ἔφερε στὰ χεῖλη του, ἐνὸς δυὸ δακ-
κρυὰ κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ σκέψι πὼς αὐτὴ ἡ χρυσὴ πλάκα ἦταν
μιά χριστιανικὴ εἰκόνα, δὲν πέρασε καθόλου
ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κι' ἄλλωστε, τί σημασία
εἶχε; Ὁ Ἀμποῦλ-Χασάν ἔδωκε σ' αὐτὴν ἕνα
ἀντικείμενο ποὺ εἶχε πάνω του κατὰ ἀπὸ τὴν
ἀγαπημένη του. Πόσες φορές δὲν εἶχε δὴ τὴ
Ζωὴ νὰ σφίγγῃ αὐτὴ τὴν εἰκόνα πάνω στὸ
στήθος τῆς, ἐνὸς τὴ χεῖλή της ψιθύριζαν
κάποια προσευχή!

Ὁ ἐμίρης ἔμεινε κάμποση ὥρα, βυθισμέ-
νος σὲ μιά γλυκεῖα ὀνειροπόλησι. Ἀρχισε ἔ-
πειτα νὰ περπατᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερά καὶ
νὰ ψάχνῃ τὰ ρούχα καὶ τὰ διάφορα ἀντικεί-
μενα, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ δωμάτιο.

Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν
ἀπαίσια φυλακή, ἡ καταραμένη Σοῦμπια εἶχε
κλείσει τὴν ἀγαπημένη του Ζωὴ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ ἐμίρης Ἀμποῦλ-Χασ-
άν δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.
Παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸ λιτὸ δει-
πνο του κι' ἔπειτα πλῆγισε πάνω στὸ ἀ-
χυρόστρωμα, ποὺ ἦταν ζεστὸ ἀκόμη ἀπὸ τὸ
κορμὶ τῆς ἀγαπημένης του. Τσακισμένος, ὅ-
πως ἦταν ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἀγρυπνίας ἀπὸ

τόσες νύχτες, ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως σχεδόν.

Τὸ βουνὸ τοῦ Σατανᾶ

Στὸ μονοπάτι τοῦ φιδιού, τρεῖς ἢ τέσσε-
ρες ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς Σοῦμπια, βρῆκαν
τὸ θάνατο μέσα στὰ τρομερὰ βράθρα κι'
ἄλλες τόσες χάθηκαν μέσα στὴ χαράδρα. Ἀπὸ
τοὺς ἄντρες, μόνο δυὸ γέροι ὑπῆρτες ἀνή-
σθηκαν νὰ προχωρήσουν. Ἡ Σοῦμπια πρόστα-
ξε νὰ τοὺς σκοτώσουν ἀμέσως. Ὅλοι οἱ ἐλ-
λοὶ βγήκαν σῶσι ἀπὸ τὴν τρομερὴ δοκιμασία.
Ἡ Ζωὴ δὲ λιποψύχησε οὔτε μιά στιγμή σ'
ὅλη αὐτὴ τὴ θλίβερη πορεία. Τοῦ κακοῦ, ἡ
Σοῦμπια περίμενε ν' ἀκούσῃ κάποια τρομαγ-
μένη φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἢ νὰ τὴ διὰ νὰ
διστάξῃ νὰ προχωρήσῃ. Ἡ Βυζαντινὴ πριγ-
κίτισσα ἀκολουθοῦσε τοὺς ἄλλους, ποὺ προ-
πορεύονταν ἀπ' αὐτὴ, μὲ μιά ἐγκαρτέρησι,
ποὺ ἦταν ἀληθινὰ ἐξιοθαύμαστη.

Λίγη ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, τὴν
εἶχαν πέρασι βιαστικὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς,
χωρὶς νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ πάρῃ οὔτε τὰ πράγ-
ματά της καὶ τὴν εἶχαν ὀδηγήσει στὴ βορειο-
ανατολικὴ πλευρὰ τοῦ κάστρου. Ἐκεῖ τὴν πε-
ρίμενε ἡ Σοῦμπια, ποὺ τὴν ἐσπρώδε μπορο-
στὰ, λέγοντάς της ν' ἀκολουθῇ τοὺς στρα-
τιώτες ποὺ προπορεύονταν. Ἡ Ζωὴ κατάλα-
βε ἀμέσως πὼς ἦταν μάταιο ν' ἀρνηθῇ ἢ νὰ
προσπαθῇ ν' ἀντισταθῇ καὶ συμμορφώθη-
κε μὲ τὴ διαταγὴ τῆς.

Ἡ μικρὴ φάλαγγα περπάτησε ἐλὴ τὴ νύ-
χτα καὶ κατὰ τὰς ἡμερᾶς ἐξοικονομήθηκε
γιὰ λίγο κοντὰ σὲ μιά μικρὴ πηγή. Συνέχισε
ἔπειτα τὴν πορεία τῆς.

Ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τῆς χαράδρας, τὸ
μονοπάτι, ποὺ ἀκολουθοῦσαν, σκορφάλωνε ὀ-
λοένα καὶ πιὸ ψηλὰ πάνω στὰ βουνά. Ἦταν
τόσο στενὸ, ποὺ ἀναγκάζονταν νὰ περπατοῦν
ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Εἶχαν ἀφίσει
τώρα ἐλευθερὲς τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς εἶχαν
βγάλει τὰ παπιά ἀπὸ τὰ μάτια, γιατί αὐτὴ
ἡ προφύλαξι ἦταν πιά περιττή.

Περπάτησαν ἔτσι ἕνα μεγάλο μέρος τῆς
ἡμέρας κι' ἔφτασαν ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι
μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ ὄρεδιον, ποὺ προστα-
τεῖτο ἀνὸς ἀπὸ ἀπόκρημνους βράχους.

— Θὰ κουραστούμε ν' ἀνεβούμε, ἀλλὰ θὰ
εἴμαστε ἥσυχον πάνω στὸ βουνὸ τοῦ Σεϊτάν
(Σατανᾶ), εἶπε ὁ Γκεζίμ στὴ Σοῦμπια. Ἀν
εἴμαστε τυχεροί, θὰ συναντήσουμε ἴσως κά-
ποια φυλὴ Γεσιτῶν, ποὺ θὰ μᾶς φιλοξενή-
σουν πρὸς θύμην.

— Τί εἶναι οἱ Γεσιτῆς; ρώτησε ἡ Σοῦμ-
πια.

— Οἱ ἄνθρωποι ποὺ λατρεύουν τὸ Σα-
τανᾶ.

— Κι' εἶπες, ὅτι θὰ μᾶς φιλοξενήσουν
πρὸς θύμην;

— Οἱ Γεσιτῆς εἶναι μιά ἀπὸ τὶς πιὸ ἀ-
γριεὲς φυλές, ποὺ μένουν σ' αὐτὰ τὰ μέρη.
Ἀλλὰ δὲν περνοῦν παρὰ μόνον ἐκείνους ποὺ
τοὺς κάνουν κακὸ. Εἶναι πολὺ φιλόξενοι καὶ
δὲ ρωτᾶνε ποτὲ τὸν ἄνθρωπον, ποὺ δέχονται
κάτω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τους, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρ-
χεται, οὔτε ποῦ πάει.

— Εἶναι μουσουλμάνοι;

— Ὁχι.

— Χριστιανοὶ τότε;

— Οὔτε.

— Ἀλλὰ τί εἶναι, λοιπόν;

— Ἐχουν σὲ μεγάλῃ ἐκτίμησι τὸ Θεὸ τῶν
χριστιανῶν καὶ βαπτίζονται σ' ὄνομα του,
προσεύχονται γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς
Μέκκας καὶ φωνάζουν δυνατὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Μωαμέθ, ἀλλ' ὁ δικὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Σεϊ-
τάν, ὁ κύριος τοῦ κόσμου. Σύμφωνα μὲ τὰ
ἱερὰ τους βιβλία, ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ
τὸν ἐξοργισμένον Σεϊτάν, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ
τοὺς ἀγγέλους του καὶ ποὺ εἶχε ἐπαναστα-
τήσῃ ἐναντίον του, τοῦ χάρισε, γιὰ δέκα γι-
λιάδες χρόνια, τὴ βασιλεία τοῦ κόσμου. Νὰ
γιατί πιστεύουν στὸ Σεϊτάν. Ὁ Θεός λένε
βρίσκεται πολὺ μακριὰ κι' ὅπως εἶναι πανά-
γαθος, δὲν κάνει ποτὲ κακὸ σὲ κανένα. Ὁ

Παραομιλίες

* Ὅποιος γελάει πολὺ, γρήγορα θὰ
κλάψῃ.

(Γαλλικὴ)
* Ὁ κακὸς γιατρός εἶναι ἀφρόσυνα
στὴν ἀφρόσυνα.

(Ἰταλικὴ)
* Τυφλὸς τυφλὸν ὠδήγαγε κι' ἦρθαν
κι' οἱ δυὸ σὲ τὸ λάκκο.

* Ὅποιος τρώγει ξένο δικίον, τρώγει
τὰ ποδάρια του.

* Ἄλλος σπέρνει καὶ τρυφεύει κι' ἄλ-
λος πίνει καὶ μεθάει.

* Ὅποιος δὲ μιλάει, ζωντανὸν τὸν θά-
βουνη.

* Κάλιο θλίψι παρὰ τύφιν.

(Ἑλληνικὴς)
* Ὅ,τι ξέρεις δὲ σοῦ βραίνει τὶς
πλάτες.

* Τὰ παιδιά εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ φτω-
χοῦ.

* Πατρίδα σου εἶναι τὸ σπῖτι σου.

* Πότερο μαθαίνει κανεὶς μὲ τὰ ἔρ-
γα, παρὰ μὲ τὰ λόγια.

* Κάθε χρειάζομενον εἶναι κι' ὁμορφ.

* Κάλιο νὰ πλαγιάξῃς νηστικός, πα-
ρὰ νὰ σηκώσῃς χρεωμένους.

* Τὸ λάδι κι' ἡ ἀλήθεια, ὅσο κι' ἂν
μπερδεύονται, θὰ βγοῦν στὸ τέλος στὸν
ἀφρό.

Σεϊτάν, ὅμως, βρίσκεται ἀνάμεσά μας καὶ
πρέπει νὰ τὸν καλοπιάνομε ὀλοένα καὶ νὰ
τοῦ ἐκδηλώνομε ἀδιακόπως τὴν πίστι καὶ τὸ
σεβασμὸν μας, γιατί, ἀν τὸν ἐξοργίσουμε, μπο-
ρεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ.

— Ἀλλ' εἶπες, ὅτι βαπτίζονται σ' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ τῶν χριστιανῶν κι' ὅτι προσεύχον-
ται γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Μέκκας,
φωνάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Μωαμέθ.

— Naί, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε χριστιανοί,
οὔτε μουσουλμάνοι. Στὴ θρησκεία τους, ὁ-
μως, ἔχουν ἀνακατέψει πολλὰ πράγματα ἀπὸ
τὸ χριστιανισμὸ καὶ τὸν Ἰσλαμισμό.

— Εἶναι φίλοι τῶν Κούρδων;

Το θράμμα της Κασπαρίνας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

μιας κουράσις πολύ! είπε η Κατερίνα.

Στο μεταξύ είχε ντυθεί κι' άνοιξε την πόρτα του δωματίου για να φύγει. Στο χώλ συνάντησε το συνθέτη, Πενητάρη, λίγο κυρτωμένος, αλλά σβέλτος, γελαστός, αγκάλιασε αμέσως τη μικρή χορεύτρια.

— Έ, πώς πάμε; της είπε τουφερά.

— Πολύ καλά! κύριε Χούγκ.

— Σε θέλω! Αύριο στη παράσταση βάλε τα δυνατά σου!

Της γαίωσε με πατρική στοργή το μάγουλο κι' έπειτα γυρίζοντας στην κυρία Ίρμα, που στεκόταν με σεβασμό πιο πέρα, της είπε:

— Θα φτάσει πολύ ψηλά αυτή η μικρή!

Η κυρία Ίρμα, όχι μόνο το είχε καταλάβει αυτό, αλλά και το έδειχνε στη μαθήτριά της ξεχωρίζοντάς τη απ' όλες τις κοπέλλες, που είχε στην τάξη της. Εκείνη την ώρα όμως, που ο Χούγκ Μπουλανζέ, ο εξακουστός συνθέτης με τα γκριζα μαλλιά, αποκαυστάλλωσε τη σκέψη της, αισθάνθηκε κάτι σαν ζήλια να της κεντάει την καρδιά.

— Ναι, αποκρίθηκε νευριασμένη. Θα πάει πολύ ψηλά, αν δεν πάρει τον κακό δρόμο...

Η κυρία Ίρμα δεν είπε τα λόγια αυτά στην τύχη. Όλες οι υπαλλήσινες και μαζί τους κι' η καθηγήτριά τους, είχαν προσέξει το νεαρό, που έρχόταν έπειτα από κάθε παράσταση στα καμαρίνια, για να σφίξει το νέο της Κατερίνας, και να της έκφραση το θαυμασμό του. Θαυμασμό πλατωνικό, δίχως συνέχεια...

Ο Χούγκ Μπουλανζέ την κίτταξε εφονιασμένος.

Αυτή να πάρει τον κακό δρόμο; Μά η Κατερίνα έχει μια θεία φλόγα μέσα της. Θα το δίκε και θα με θυμηθείτε!

— Θα δούμε, ψιθύρισε η κυρία Ίρμα, κουνώντας το κεφάλι της.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΑΛΑΤΙ

ΟΤΑΝ το άλλο βράδυ, μετά την παράσταση του «Σαμφών» η Κατερίνα μπήκε στο καμαρίνι της, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει δυνατά. Κι' αυτή δεν ήξερε γιατί. Βέβαια, είχε λαχναίσει από το χορό, είχε συγκινηθεί από την αποθέσει που της είχε κάνει το κοινό, μα δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαιναν αυτά. Ήξερε ότι χόρευε, όπως ποτέ άλλοτε, κι' ένοιωσε ότι τα φτερά στα πόδια της τα είχε δώσει ο άγνωστος θαυμαστής. Γι' αυτόν χόρευε με τόση ψυχή, γι' αυτόν φάνεωε τόσο ερωτικά όλες τις γάρες του λαστινιένιου κοριτσιού της.

Δέ γελάστηκε. Σε λίγο χτύπησε η πόρτα. Όταν άνοιξε η Κατερίνα, τόν είδε μ' ένα μπουκέτο στο χέρι. Στεκόταν εκεί ψηλός, κομψός, με το κατσακινόσυνο φράκο του, και την κίτταξε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο γοητεία.

— Δεσποίνις, μας μαγέψατε περισσότερο από κάθε φορά! της είπε και της πρόσφερε τα λουλούδια του.

Επειτα κάθισαν στο καμαρίνι, και άρχισε να της μιλάει για τις έντυποιές του από το χορό της.

Της έλεγε, ότι τον μετέφερε σ' ένα κόσμο παραμυθένιο, ότι από την ημέρα που την είδε χόρευε με την εικόνα της. Την είπε νεορίδα, συλφίδα και μάγισσα!

Η Κατερίνα πετούσε στα σύννεφα. Ποτέ κανείς δεν της είχε μιλήσει έτσι. Ο πατέρας της, αυστηρός, με πατριωτικές αρετές, της είχε επιτρέψει, με μεγάλες αντιρρήσεις ν' ακολουθήσει το έργο πανγελίας της υπαλλήσινας, με τον όρο όμως ότι θα έμενε άνη και ότι ποτέ της δε θα παραστορούσε.

Όλα αυτά η Κατερίνα τα υποσχέθηκε με την καρδιά της και πίστευε ότι ήταν το ευκολότερο πράγμα του κόσμου να τα κρατήσει. Και όμως μέσα στον ένθουσιασμό της επιτυχίας της τίς μορφές που άνηχούσαν στ' αυτιά της τα λόγια του θαυμαστού της!

Ο συνθέτης τους πλησίασε και διάκωψε τη συζήτη τους.

— Κατερίνα, μικρή μου Κατερίνα, χόρευες σαν θεά! της είπε. Τα μάτια του ήταν βουρκωμένα από τη συγκίνηση.

Η Κατερίνα ήταν ίσως η τελευταία, που κατάλαβε ότι ήσαν δλοι μέσα στην Όπερα, από τον διευθυντή ως τον τελευταίο κλητήρα, ότι ο ηλικιωμένος συνθέτης ήταν λιγάκι έρωτευμένος με την δεκαεπτάχρονη χορεύτρια. Πολλοί μάλιστα τη μακάριζαν, αν και αυεβάλλαν για την ικανότητά της να τον ξελογιάσει ως το τέλος.

Επειτα, ο μουσικός γυρίζοντας στο νέο, που στεκόταν παρμένα, του έδωσε στενοχωρημένος:

— Με συγχωρείτε, που σας διέκοψα. Είμαι ο συνθέτης Χούγκ Μπουλανζέ...

— Ποιος δεν σας γνωρίζει! του είπε ο νέος. Έγώ πρέπει να συστηθώ. Με λένε 'Υ6 Μπρινιέ...

— Είσαστε καλλιτέχνης;

— Όχι, δυστυχώς! Εμπνευόμενος και φιλόδοξος...

Άνοιξε τ' αυτιά της η Κατερίνα, για ν' ακούσει αυτά τα λόγια

του. 'Επί τέλους, καιρός ήταν να μάθη τ' όνομά του. Τα συγκαρτήρια του συνθέτη δεν την ενδιαφέραν καθόλου, και του γύρισε σχεδόν την πλάτη. Τί αξία είχαν τώρα τα φιλοφρονήματα του Χούγκ Μπουλανζέ και η ανάπη του άκουη, μπροστά στα τουφερά λόγια του 'Υ6;

Ο Χούγκ θαύμαζε τη τέχνη της, ο 'Υ6 την ύπαρξή της, την ψυχή της. Τα νιάτα δίδανε για νιάτα!

Όλα της τα καλλιτεχνικά όνειρα γκρεμίστηκαν εκείνη τη στιγμή, σαν χαρτίνα παλάτια, κι' ορθώθηκε στη θέση τους ένα όλο-νύσο παλάτι, που έφτασε ως τον ούρανό. Το παλάτι του έρωτα!

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

ΣΤΟ δάσος της Βουλώνης η Κατερίνα έδωσε στον αγαπημένο της, μετά λίγες μέρες, το πρώτο της φιλί. Της γοηίστηκε άκοητη διπλωματία για να πείσει τον πατέρα της, ότι η κυρία Ίρμα είχε «φούριες» και ότι ξεχάστηκε στις πρόδες... Η ώρα πέρασε... Τα κορίτσια δεν τόλμησαν να παραπονεθούν για την καθυστέρηση... Όλα αυτά τα είπε απλά, αν και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, γιατί ήταν η πρώτη φορά που έλεγε ψευστά στον πατέρα της.

Κάθε μέρα η μικρή χορεύτρια εύρισκε κάποια καινούργια πρόσφασι για να μείνι λίγη ώρα με τον αγαπημένο της. Εκείνος, γοητευτικός πάντα, την περιέμενε λίγο πιο μακριά από την Όπερα, και την πήγαινε με τ' αμάξι του στην έξοχη.

Λόγια φλογερά λόγια αγάπης, τύλιγαν την ψυχή της πρωτό-δγαλτης κοπέλλας, τη μεθούσαν και της παέλυαν κάθε σκεψη και κάθε λογική. Τα φιλά του ήταν γλυκά και τα μάτια του την κίττασαν με λατρεία.

— Σ' αγαπώ!... της ψιθύριζε κάθε τόσο, με τη μελωδική του φωνή.

Κι' η Κατερίνα χωνόταν στην αγκαλιά του σαν να ζητούσε προστασία. Το μυαλό της δε λειτουργούσε εάστερα κι' έτσι ποτέ δεν κατάφερε να του κάνει την ερώτηση:

— Πότε θα παντρευτούμε;

Την ερώτησι αυτή δεν του την έκανε, ούτε τη μοιραία νύχτα, που έδρευε από το σπίτι της, με την δικαιολογία ότι θα νόρευαν εκείνο το βράδυ σε κάποιο προάστιο και βρέθηκε μαζί του σ' ένα πανδοχείο στα προχωρά του Παρισιού. Εκεί θυσίσε την ανυότητά της στο βωμό του έρωτα...

Δεν μετάνοιωσε γι' αυτό. Όταν έτυπνε το άλλο πρωί δεν ήταν σίγουρη για ό,τι συνέβη. Και όμως, ο 'Υ6 κοιμόταν στο πλάι της με το χαμόγελο του κατακτητή στα χείλη. Η Κατερίνα τον κίτταξε με λατρεία, γιατί ένοιωσε πως ήταν εύχισμένη.

— Άς γίνη ότι γίνη αλληλόστηκε. Έτσι είναι τα νιάτα!... Γέλασε τόσο δυνατά που έφυγε ο 'Υ6.

— Ήμερώσε αγάπη μου, του είπε. Πρέπει να βρισκωμαι χωρίς στις πρόδες.

— Τι να κάνουμε; Πρέπει να σώσουμε τα προσχήματα!

Κάθισαν ακόμα λίγη ώρα αγκαλιασμένοι, για να σκεφτούν, που και πως θα μπορούσαν να ξεπερνάει χωρίς φόβο. Και όμως, γίλιες δυσκολίες ορθώνονταν μπροστά τους. Τόσες μάλιστα, που η Κατερίνα τρούαζε.

— Πότε θα μπορούσαμε να φανέουμε σ' όλο τον κόσμο την αγάπη μας; Πότε δε θα κρυβόμαστε πίσω από την Όπερα;

— Ναι, έχεις δίκιο, όσο παει γίνεται π' ο πολυπλοκή η ζωή μας... αποκρίθηκε εκείνος με κάποια πικρία.

Αμυαλή έρωτευμένη! Δεν κατάλαβε ότι ήταν πια πολύ αργά κι' ότι μια μόνη λύσι υπήρχε: ο γάμος.

Στο Παρίσι, την άλλη μέρα, άρχισε η ρουτίνα. Οι πρόδες, οι παραστάσεις, οι κομφές συναρτήσεις. Αλλά όχι πια με τον ίδιο ένθουσιασμό από μέρου του 'Υ6, γιατί όπως έλεγε, δεν πρέπει να κινώσουμε τις υποψίες.

Ούτε και το βράδυ πήγαινε στις παραστάσεις της Όπερας, αλλά κι' αν πήγαινε, έμενε κρυμένος, για να μη τον βλέπουν...

ΤΡΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΚΑΠΟΙΑ μέρα ο 'Υ6 της είπε:

— Θέλεις να πάμε κάπου, να περάσουμε δύο-τρεις μέρες μαζί, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα του κόσμου;

— Όλω, αλλά τί θα πώ στην κυρία Ίρμα; Τι θα πώ στους γονείς μου; τον ρήτησε στενοχωρημένη η Κατερίνα.

— Θα ζητήσης άδεια μιας ημέρας και κατοπίν θα την παρατείνομε χωρίς άλλη ειδοποίηση!

Για την Κατερίνα, τα λόγια του 'Υ6 ήταν νόμος! Άλλωστε κι' αυτή θα ήθελε να ζήσει τρεις μέρες μόνο με τον αγαπημένο της, να τον νοιώθη όλοτελο δικό της. Μ' όλα αυτά, δίστασε για μια στιγμή. Πώς θ' αντιμετώπιζε το θέμα της κυρίας Ίρμας;

— Άς θυμάνε! Στην αγκαλιά του 'Υ6, η Κατερίνα θα τα ξεκούσε όλα! Πιο δύσκολα όμως θα ήταν τα πράγματα με τους γονείς

της. 'Η υπτέρα θα κλαιγε, ο πατέρας θα φώναζε. Για μία μέρα δεν ήταν δύσκολο να βοηθήσει, αλλά για τρεις:

«Τώρα δε μπορεί να σκεφτώ τίποτα, είπα με το νου της. 'Αλλά στην ησυχία της έσοχης, θα πλάσω ένα ωραίο παραμύθι, αριστοτεχνικό, γεμάτο κινδύνους, που από αυτούς θα γλυτώσω ως εκ θαύματος. 'Η υπτέρα μου συγκινημένη, θα δοξάζει το Θεό, για τη σωτηρία μου, ενώ ο πατέρας μου, που θα κάνει το δυσπίστο, κρυφά θα σκουπίζει ένα δάκρυ... Στο τέλος θ' αγκαλιάστούν και θα φιληθούν όλοι.

Με τη σκέψη αυτή ησύχασε, κι' άφησε τη φαντασία της να τραβήξει μακριά και να χαρή την ερωτική εύχρησά που την περίμενε.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Τι γρήγορα πού πέρασαν οι παραμυθενές αυτές ημέρες για την Κατερίνα! 'Ο 'Υβ, αν και ήταν πάντα φιλογέρων, την τρίτη μέρα άρχισε κίχλας να βαρύνεται. Κίτταξε αδιάκοπα το ρολόι του, και προσπαθούσε με κόπο να κρύψει την ανία του. 'Επί τέλους, την άρισμένη μέρα, το ζευγάρι γύρισε στο Παρίσι.

Η συνάντησι της Κατερίνας, με τους γονείς της ήταν δραματική.

—'Από πού έρχεσαι; Τρελλαθήκαμε από αγωνία! της είπε η υπτέρα της με δάκρυα στα μάτια.

Μ' όλα αυτά, ήταν έτοιμη να την αγκαλιάσει! Νά η καταλλήλη στιγμή, για να ξεφουρνιστεί η Κατερίνα το ωραίο παραμύθι. Θα το ρουφούσε αχόρταγα η υπτέρα της. 'Ο πατέρας όμως μπήκε στη μέση. Την κίτταξε μία στιγμή με σκοτεινό βλέμμα κι' έπειτα της είπε:

—'Ξέρω πού ήσουν! Τάμαθα όλα! Είσαι μιά αδιάνοχη!

—'Ενας δυνατός υπάστος έβαψε κόκκινο τ' άγρο της μάγουλο.

—'Επειτα ο πατέρας της πρόσθεσε:

—'Τώρα πηγαίνε να κοιμηθείς! 'Αν αύριο σε δώσουν από τη σχολή, να μη ξαναπατήσης στο σπίτι! Θα βρής την πόρτα κλειστή!

Φοικτά ήταν τα λόγια του πατέρα της! Κι' η καταδικαστική απόφασι του αμετάκλητη! Πόνεσε η Κατερίνα. Πόνεσε πιο πολύ στη καρδιά, παρά στο μάγουλο. Το ωραίο παραμύθι, που είχε ετοιμάσει τόσο αριστοτεχνικά στον αέρα της έσοχης, διαλύθηκε μπροστά στην αυστηρή ματιά του πατέρα της. Χωρίς να ξέρη τι ακριβώς είχαν μπει για τη διαγωγή της και πώς το είχαν μάθει, στεκόταν μπροστά στους γονείς της υπόδικη, ένοχη.

Την άλλη μέρα το απόγεμα η Κατερίνα πήγε στη σχολή. 'Η κυρία 'Ιουα την κίτταξε με μάτια που έδρασαν φωτιές.

—'Τι ήρθες να κάνεις εδώ; της είπε.

—'Μά... να εργαστώ...

—'Ορίστε θάσας! Δεν ξέρεις ότι κάθε αδικαιολόγητη άπουσία συνεπάγεται αμέσως απόλυσι;

—'Λοιπόν, με δίνω... ψιθύρισε η Κατερίνα.

—'Εσύ έδωδες από εδώ τον έαυτό σου! Πήγαμε στο ταμείο να πάρης τα λεπτά σου.

—'Εφυγε έπαναστατημένη η Κατερίνα. Τι σκληροί που είναι οι άνθρωποι! 'Όλα της έφταιγαν. Και οι γονείς της και η δασκάλα

Μυστή Ιστορία

Σπουδαίο μυστήριο!

Θούρισε στο σπίτι της κυρίας Θρόσας: Μοδίστρες, απορρορυκούδες, καπελλούδες, Μονακόρη την είχε την Πιπίτσα της η κυρία Θρόσας και μία που βρέθηκε ένα καλό παιδί, θα έδωσε όλες τις οικονομίες της για να γίνει ο γέμος όπως της άρεζε.

Όλα, λοιπόν, ήταν έτοιμα και έλειπαν μονάχα οι τελευταίες απαραίτητες συμβουλές της έμπειρης υπτέρας προς την μελλοντική:

—'Ακουσε, κόρη μου, άρχισε να της λέει, αύριο παντρεύεσαι και, φυσικά, θα έχεις μυστικά από τον άντρα σου. Κι' όμως, πρόσεξε καλά! Και στις πιο τρυφερές στιγμές, φρόντισε κατ' ανάγκη απ' αυτόν Ποτέ μην του αποκαλύψεις ολόκληρο τον έαυτό σου. Οι άντρες ξετρελαίνονται για το μυστήριο.

—'Η Πιπίτσα, λοιπόν, υποσχέθηκε στη μαμά της πως θα ακολουθούσε τη συμβουλή της, κι' ο γάμος έγινε ύστερα από δυο μέρες.

Οι νεόνυμφοι έφυγαν άμέσως για το ταξίδι του μέλιτος κι' όταν γύρισαν, ο γαμπρός άνησυχος έσπευσε να συναντήσει την πεθερά του.

—'Με συγχωρείς, υπτέρα, άρχισε να της λέει, δειλά, μά, ξέρεις... Μήπως είχατε ποτέ καμμία παραξενιά στην οικογένειά σας;

—'Γιατί, παιδί μου; ρώτησε ξαφνιασμένη η κυρία Θρόσας.

—'Πώς να σάς το πώ... 'Η Πιπίτσα... Και κόμπιασε πάλι ο γαμπρός.

—'Λέγε, παιδί μου, μη ντρέπεσαι! Είμαι υπτέρα σου! Τι έκανε η Πιπίτσα;

—'Νά, δεν ξέρω κι' εγώ γιατί, κάθε βράδυ που πέφτουμε στο κρεβάτι, η Πιπίτσα επιμένει να φοράν το... καπέλο της!...

της! 'Επί τέλους, είναι τόσο κακό ν' αγαπήσεις κανείς; 'Ετσι ο έρωτας φέρνει δυστυχία σ' όλο τον κόσμο!

—'Εκείνη τη στιγμή η Κατερίνα ήταν αληθινά δυστυχισμένη. Τώρα καταλάβαινε πόσο λάτρευε την τέχνη της.

—'Όταν πρωτογνώρισε τον 'Υβ, δεν πόνεσε που γκρέμισε σαν χάρτινα παλάτια τα καλλιτεχνικά της όνειρα.

Τώρα όμως πόσο μετανόωνε! Γύρισε και κίτταξε το μεγαλόπρεπο οικοδόμημα της 'Όπερας, με μάτια βουρκωμένα.

Ποιν από τρεις μέρες έμπαινε εκεί μέσα σαν στο σπίτι της. Τώρα δεν θα τολμούσε ούτε από το πεζοδρόμιο να περάσει! 'Η πόρτα αυτής της ευτυχίας έκλεισε για πάντα.

—'Αλλ' αν έκλεισε αυτή, θ' άνοιγε άσφαλώς μία άλλη. Το όλοχρυσο παλάτι του έρωτα, πουφτανε ως τον ουρανό, δεν το είχε χτίσει η ίδια πέτρα-πέτρα, με τόσες θυσίες; 'Η πόρτα του ορανοποιή τη περίμενε. 'Ο 'Υβ, μόλις μάθαινε το πάθημά της, θα την έπαιρνε κοντά του. Θα την παντρευόταν; 'Ισως. Πάντως θα την προστάτευε, θα την αγαπούσε ακόμα περισσότερο.

Πήγε, λοιπόν, και τον βρήκε. 'Ο 'Υβ

καθόταν στο γραφείο του καλοντυμένος, έξωγος. Του εξιστόρησε την κατάστασή της. Αυτός την άκουγε σοβαρός, κι' ένα ανεπαίσθητο ερωτικό χαμόγελο στά χείλη. 'Η φωνή του κατόπιν άκούστηκε σκληρή, στεγνή:

—'Και τώρα, τί σκέπτεσαι να κάνεις; Τα λόγια του την πάγωσαν. Είχε την έντύπωσι ότι από τη μία μέρα στην άλλη, του είχε γίνει τελείως ξένη!

Βρήκε το θάρρος ώστόσο να του άπαντήσει όσο πιο μαλακά μπορούσε:

—'Είμαι δική σου, 'Υβ! Δεν έχω πια σπίτι, ούτε δουλειά. 'Ο πατέρας μου θα μου κλείσει τη πόρτα, όταν μάθι ότι μ' έδιωξαν από την 'Όπερα. Λυπήσου με!

—'Ο 'Υβ την κίτταξε δυσαρεστημένος. —'Επειτα της είπε:

—'Γύρισε στο σπίτι σου. Μη μου λές ότι ο πατέρας σου σ' έδιωξε. Γίνονται αυτά τα πράγματα;

—'Δεν τ'όχι ξέρεις τον πατέρα μου. Είναι πεισματάρης! Θα μου κλείσει την πόρτα!

—'Και τότε, πού θα μείνεις; Τον κίτταξε με μάτια γεμάτα ίκεσία.

Δε μπόρεσε όμως να συναντήσει το βλέμμα του. Τσίπιασε το χέρι. Και με φωνή κομμένη του είπε:

—'Αγάπη μου, μη μ' έγκαταλείψεις!...

Δε σ' έγκαταλείψει, με τον όρο όμως, ότι δε θα κάνεις καμμία τρέλλα!

—'Τι άλλη τρέλλα να κάνω η δύστυχη; Είναι πια πολύ άσχα... Τι έκανα όλες μαζευμένες και θυσίας τα πέντα; Τη τιμή μου, το μέλλον μου, την οικογένειά μου!

Πώς ένοχλούσε τον 'Υβ, αυτή η συνομιλία τους. Κίτταξε το ρολόι του και σπκώθηκε άπότομα να φύγει. 'Η Κατερίνα τον άκολουθούσε. 'Όταν έφτασε στο αυτοκίνητό του, κοινοστάθηκε. —'Επειτα, γυρίζοντας προς την Κατερίνα που τον κίτταξε με άπόνωσι, της είπε:

—'Είσαι πολύ έκνευρισμένη αυτή τη στιγμή. Άσε με τώρα, άλλη ώρα τα ξαναλέμε.

Χωρίς να της δώσει το χέρι του, χώθηκε στο αμάκι κι' εξαφανίστηκε.

ΕΝΑ ΣΤΟΡΓΙΚΟ ΧΕΡΙ

Τι να κάνει τώρα; Πού να πάη; Νά γυρίσει πίσω στο σπίτι της, να πέσει στα πόδια του πατέρα της και να του ζητήσει συγγνώμη; Νά πέσει στην αγκαλιά της υπτέρας της και να κλάψει, ώπου να πεθάνη; Και τί μ' αυτό; Το μέλλον της ήταν χαμένο, η υπόληψή της τ'όσο.

Η Κατερίνα, το φρόνιμο κορίτσι, που έμπαινε στην 'Όπερα με το κεφάλι ψηλά, δεν ύπηρεζε πια.

Ποτάμι έτρεχαν τα δάκρυά της. Τα πόδια της προχωρούσαν μηχανικά, ενώ οι διαθέτες την κίτταξαν με συμπόνια.

Πώς έτσι αβήνιδα άλλαξε η ζωή της; Ποιν από τρεις μέρες άκούη ήταν μιά καλλιτέχινιδα, που την ανέφεραν με σεβασμό στη σχολή, με ζήλεια τα κορίτσια, με λατρεία οι γονείς της. Και τώρα τι ήταν; 'Ενα σκυληύκι, που το κλώτσησε ο πρώτος τυχόν γόης και το παραμέρισε για να περάσει. Καλύτερα να χαθή ολόκληρα. Τι χρειάζονται τα σκυληύκια στη ζωή!

Με τις σκέψεις αυτές έφτασε σε μιά γέφυρα του Σηκουάνα. Κάθισε σ' ένα πάγκο. Σιγά-σιγά, άρχισε να ησυχάζει, γιατί είχε πάρει την απόφασή της. Μ' ένα πηδύμα στο νερό όλα θα τελειώναν. Της ήταν πια άδύνατο να ζήσει.

—'Άρχισε όμως να την βασανίζει μιά άλλη σκέψη. Πώς μπορούσε να κάνει το πηδύμα αυτό του θανάτου, χωρίς να τη δούν, και πώς θα πνιγόταν, αφού ήταν καλή κολυμβήτρια;

Σηκώθηκε σχεδόν εύχαριστημένη από τον πάγκο, γιατί είχε βρή και γι' αυτά τη λύσι. Μέτρησε τα λεπτά της. Είχε αρκετά εκατοστάρικά στη τσάντα της. Με βήμα ζωηρό μπήκε σ' ένα μεγάλο εστιατόριο.

—'Ενα καλό γεύμα, σκέφτηκε, και πολύ κρασί, ήταν ό,τι χρειαζόταν για να της εξασφαλίση σύντομο και σχετικά άνόδυνο βάνατο. Συγχρόνως, η ώρα θα περνούσε και θα μπορούσε χωρίς κόπο να εκτελέσει στο σκοτάδι το μακάβριο σχέδιό της.

—'Όσο που να της φέρουν το όρεκτικό, σκέφτηκε άλλη μία φορά τα πρόσωπα που θ' άφηνε πίσω της. 'Αλήθεια, δεν έπρεπε να κάνει αυτό το κακό στους γονείς της. Στη μητέρα της κυρίως. 'Αλλ', ο πατέρας της γιατί να της φερθή τόσο σκληρά; Του χρειαζόταν ένα καλό μάθημα. —'Επειτα σκέφτηκε την κυρία 'Ιριμα.

Φλόγες θα πετούσαν τα μάτια της, όταν

θα άναγγελλε σ' άλλα κορίτσια την αυτοκτονία της μικρής Κατερίνας.

—'Όλους τους σκέφτηκε η μελλοθάνη η μάλλον νόμιζε, ότι κανείς δεν ξέφυγε από το μυαλό της. Και όμως... 'Ενα χέρι μαλακό, σχεδόν γυναικείο, της χάιδεσε τα μαλλιά.

—'Η κοπέλλα γύρισε εξαφνισμένη. 'Ο συνθέτης Χούγκ, στεκόταν πίσω της. Τ' αγαπά το μάτι της την κίτταξαν περίεργα, ενώ τα χείλη του, που πάντα χαμογελούσαν, ήταν σφουφωμένα, πεισματωμένα.

—'Μόλις τον αντίκρισε η Κατερίνα, άρχισε να κλαίει.

—'Κύριε Χούγκ, του είπε, είμαι δυστυχισμένη! Δεν έχω κανέναν άλλον στον κόσμο εκτός από σάς, τώρα πια.

—'Επειτα με φωνή που μόλις άκουγόταν, ψιθύρισε:

—'Αλλά και σάς δε σάς χρειάζομαι. Το μόνο που θέλω τώρα είναι να ησυχάσω, να πεθάνω. Τη νύχτα θα πέσω στο ποτάμι να λυτρωθώ...

—'Μου φαίνεται, ότι εγώ πρέπει να πέσω πρώτος! της άποκρίθηκε εκείνος μελαγχολικά. Καταστρέφουν τη μουσική μου και δε βρίσκω πρώτη χορεύτρια, για το καινούργιο μου χορόδραμα. Αυτή που έχω, χορεύει σαν άρκούδα! Μά για πές μου, είσαι έλευθερη; 'Αλλά τί ρωτάω, αφού τα ξέρω όλα. 'Ο Θεός σ' έστειλε μπροστά μου. Μά για στάσου, εξήγησέ μου πρώτα τί είπες. Θα πέσης στο ποτάμι;

—'Ναί, δηλαδή... είχα σκοπό. *Ηταν μιά στιγμή τρέλλας... άποκρίθηκε ντροπισμένη η Κατερίνα.

Οι έλπίδες της πήραν καινούργια σφερά. —'Επειτα πάλι θυμήθηκε την κατάστασή της.

—'Δεν έχω υπτέρα, δεν έχω πατέρα, δεν έχω δουλειά. Μ' έδιωξαν από το σπίτι μου, μ' έδιωξαν από τη δουλειά μου! του είπε σπαρακτικά.

Τα μάτια της βούρκωσαν πάλι κι' ο μουσικός την κίτταξε συγκινημένος.

—'Αυτή τη στιγμή, της είπε επίσημα, σε προσλαμβάνω για «πρίμα μπαλλarina».

Σε τέσσερες μέρες έχετε την «πρεμιέρα». Με σένα δε φοβάμαι. Θα είσαι έτοιμη και θα χορεύεις σαν θεά, όπως πάντα!...

—'Αντί για άλλη άπάντησι, η μικρή άναυλη έσκυψε και του φίλησε το χέρι.

—'Μά για πές μου, της είπε ο Χούγκ πατρικά, πού θα κοιμηθείς άπώες;

—'Δεν ξέρω...

—'Καλά, άπώες θα σου βρώ εγώ στέγη, κι' αύριο θα πάω στους γονείς σου. να τα κανονίσω όλα!

—'Αδικός ο κόπος... του είπε εκείνη μελαγχολικά.

—'Τ' άσπρα μου μαλλιά κι' ένα ωραίο συμβόλαιο για πολλά χρόνια, μπορούν ν' άνοίξουν την πόρτα του σπιτιού σου και την καρδιά του πατέρα σου. Είναι πολλές σκηνές στο Παρίσι που ζητούν τη μουσική μου. Θα τους τη δίνω με τον όρο να είσαι έσύ η πρώτη μπαλλarina.

Πώς τον είχε τόσο πολύ παραγνώσει τον άπόρρητο αυτό προστάτη; Πώς δεν τον σκέφτηκε την άπελπισία της;

—'Μόνο, πρόσεξε, της είπε εκείνος, προσπαθώντας να κάνει τον άυστηρό. —'Οχι άλλες κουταμάρες πια!

—'Αυτό σάς το όρκίζομαι! *Ηταν κι' αυτές σαν όλους τους άλλους!

—'Και το άλλο: Μου το όρκίζεσαι;

—'Μα... το ποτάμι!

—'Γιατρέυτηκα για πάντα, αγαπητέ μου κύριε Χούγκ! Πώς υπαρώ να κάνω αυτή τη τρέλλα, όταν ο καλός Θεός μουστείλε ένα φίλο σαν και σάς, για να με προστατέψει;

—'Θέλε να του πη κι' άλλα. 'Ολόκληρη την ψυχή της μπορούσε να του δώσει. Τα νιάτα της, η όμορφιά της, όλα του άνηκαν.

Τον κίτταξε στα μάτια για να τον ψυχολογήσει. —'Εστέρας τα μάτια της πρόσωπο δειναν με στερνή το άγγελικό της πρόσωπο και τα λεπτά του δάκτυλα, είχαν άκουμπήσει με πατρική αγάπη στον όμο της κοπέλλας.

—'Οχι δεν ήθελε άνταλλάγματα ο συνθέτης. Μέσα στα πολλά δημιουργήματά του, έπλεσε με τη φαντασία του και το ώραιότερο ίσως έργο της ζωής του: Μιά νεράιδα, μιά συλοίδα να χορεύει στη σκηνή, τη μικρή Κατερίνα. Αυτό του άκούσε...

—'Τον άσπρα του μαλλιά, δεν του έπείρεπαν να ζητήσει περισσότερα. 'Η Κατερίνα τον έννοισε κι' άφησε τα δάκρυά της να κυλήσουν στο λεπτό, στοργικό του χέρι...

PIER MARTEN

Ο Ρεμίτζιο Σολτανί, ύστερα από την θεραπεία του.

Ο ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ που περπάτησε!..

—'Ενα καινούργιο θαύμα, που έγινε από την Παναγία της Λούρδης

ΕΝΑΣ εργάτης από το χωριό Ρασινα της βόρειας 'Ιταλίας γύρισε αυτές τις μέρες στο σπίτι του από το προσκύνημα της Λούρδης θεραπευμένος από μιά άρρώστεια, που η έπιστήμη τη θεωρούσε άνιστη. 'Ετσι άλλο ένα θαύμα προσετέθη στην άτελείωτη σειρά των υπερφυσικών ίσσεων, που γίνονται σ' αυτό το περίφημο προσκύνημα της Παναγίας.

Στο σταθμό του Μιλάνου, που έφτασε το τραίνο με τον άνθρωπο αυτόν, είχαν συγκεντρωθή εκατοντάδες πιστών, για να τον ύποδεχτούν. Πολλοί απ' αυτούς ήταν συγχωριανοί του και δηγνόντουσαν στους άλλους την ιστορία του και την κατάστασή του, όταν είχε ξεκινήσει από το χωριό τους, για να πάη στη Γαλλία και να ζητήσει στη Λούρδη τη γιατρέιά του.

—'Ετσι, όλοι ήξεραν τί σημασία είχε το γεγονός, ότι ο άνθρωπος αυτός κατέβηκε μόνος του από το τραίνο, κινώντας τα πόδια του όπως όλος ο κόσμος. Για ν' άνεδι στο τραίνο, λίγες βδομάδες πριν, ο Ρεμίτζιο Σολτανί χρειάστηκε τη βοήθεια δυο συγχωριανών του, που τον σήκωσαν στα χέρια τους, γιατί δε μπορούσε να κάνει το παραμικρό βήμα μόνος του. Τώρα, λοιπόν, πού γύριζε από τη Λούρδη, περπατούσε μιά χαρά.

—'Η ιστορία του Σολτανί άρχισε όταν γύρισε από την αιχμαλωσία, ένα χρόνο μετά το τέλος του πολέμου. 'Ο όργανισμός του φαινόταν έρειπωμένος και δε μπορούσε ν' αναλάβει. Στην αρχή, φάνηκε πως η μεγαλύτερη βλάβη που είχε πάθει, ήταν ένα προχωρημένο έλκος στο στομάχι και γι' αυτή την πάθησι είχε κάνει θεραπεία κατά διαστήματα σε διάφορα νοσοκομεία του Μιλάνου κι' άλλων γειτονικών πόλεων.

—'Αλλά σ' ένα απ' αυτά, το 1948, διαπιστώθηκε πως είχε και μιά άλλη αρρώστεια, πολύ χειρότερη. Οι γιατροί του είπαν πως είχε προσβληθή κι' από τη «νόσο του Πότ», μιά σοβαρότατη μορφή φυματίωσης στη σπονδυλική στήλη. —'Υστερα απ' αυτή τη διάγνωση, ο Σολτανί γύρισε από το νοσοκομείο

στο χωριό του με το κορμί κλεισμένο μέσα σ' ένα όρθοπεδικό νάρθηκα.

—'Αλλά ο γολγοθάς του δύστυχου ανθρώπου, δεν είχε τελειώσει. 'Εκτός από τη φυματίωση της σπονδυλικής στήλης και τους πόνους από το έλκος, το παρουσιάστηκαν λίγο άργότερα και κρίσεις έπιληψίας. Τέλος, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, παράλυσε το άριστερό του πόδι από μιά βαρεία μορφή φλεβίτιδος, που είχε φυματιώδη προέλευσι.

—'Ετσι, από δώ και δυο χρόνια, ο Σολτανί είχε μεταβληθή ουσιαστικά σε ζωντανό πτώμα, μη μπορώντας να σηκωθεί και να περπατήσει.

—'Η ιδέα να πάη στο προσκύνημα της Λούρδης, του ήρθε καθώς διάβαζε στην έφημερίδα την περιγραφή των έορτών, που έγιναν εδώ και μερικούς μήνες με τη συμπλήρωσι εκατονταετίας από την ίδρυσή του. Κατάλαβε τότε, πως η μεταβασι στη Λούρδη ήταν ένα καθήκον και γι' αυτόν. —'Όπως διηγείται τώρα, δεν του πέρασε καθόλου από το νου, πως θάπρεπε να πάη εκεί, για να βρή τη θεραπεία του. —'Ηθελε να πάη στη Λούρδη με άλλο, πιο ταπεινό και πιο προσγειωμένο σκοπό: να ζητήσει από την Παναγία δύναμι, ώστε να άντεχη στα βάσανά του.

—'Εστειλε, λοιπόν, τη γυναίκα του να ζητήσει σχετικές πληροφορίες στο Μιλάνο κι' έμαθε έτσι ότι το πράγμα δεν ήταν δύσκολο. Κάθε τόσο έρευγαν για τη Λούρδη ομάδες προσκυνητών με ειδικά ελίστηρια. Τό ποσό, που χρειαζόταν, ήταν όμως πολύ για το φτωχό Σολτανί. —'Αλλά οι συγχωριανοί του, που έμαθαν το σκοπό του, μάχρισαν μεταξύ τους τα χρήματα με έρvano.

—'Γι' αυτό το λόγο ίσως, λέει τώρα ο Σολτανί, μ' έκανε καλά η Παναγία. —'Αποκρίθηκε όχι στη δική μου λιγοστή πίστι, αλλά στην πολλή καλωσύνη των συγχωριανών μου.

Στη Λούρδη, ο Σολτανί πήγε και προσκύνησε μ' ευλάβεια το θαυματουργό σπήλαιο της Παρθένου κι' ύστερα γύρισε στο δαμάτιο, που είχε νοικιάσει για δυο μέρες. Ξαφνικά, του ήρθε η σκέψη να προσευχηθή πάλι. Δεν πρόφτασε, όμως, να ψιθυρίσει ούτε τις πρώτες λέξεις της προσευχής, όταν άκουσε μιά μυστηριώδη, γλυκειά φωνή γυναίκας, που του είπε:

—'Σήκω και περπάτα!...

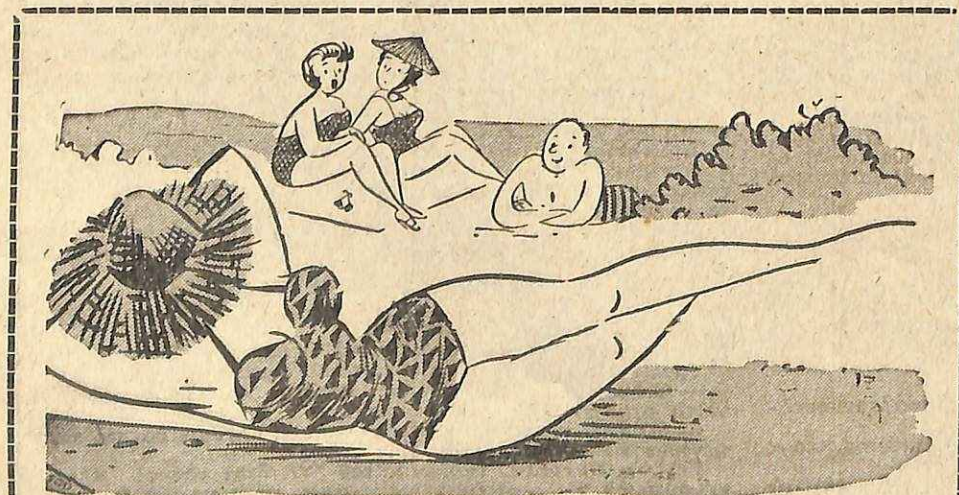
—'Ο Σολτανί ήταν μόνος του στο δαμάσιο. Παραξενεύτηκε γι' αυτή τη φωνή. Σκέφτηκε, όμως, πως θάταν κάποια παραισθήσι του κι' ετοιμάστηκε να συνεχίσει την προσευχή του. —'Αλλά και πάλι η φωνή άκούστηκε, λέγοντάς του:

—'Θάρρος, σήκω και περπάτα!

—'Ο άρρωστος αισθάνθηκε την ανάγκη να ύπακούση αυτή τη φορά. —'Αλλά και πάλι, η λογική του ύπαγόρευσε να μείνει στη θέση του.

—'Εμεινα έτσι, διηγείται ο Σολτανί, για μερικά δευτερόλεπτα άναποφασιστος. Με είχε πιάσει ένας φόβος και δεν ήξερα τί να ύποθέσω. —'Όπου, σε μιά στιγμή, χωρίς να το καταλάβω πως, βρέθηκε όρθιος. Μπορούσα πια να περπατώ!...

Οι γιατροί, που τον εξέτασαν κατόπιν, άποφάνηκαν πως η φεβιτισή είχε εξαφανιστή. —'Όσο για τη φυματίωση της σπονδυλικής στήλης, τις κρίσεις έπιληψίας και για το έλκος, οι τρεις αυτές παθήσεις είχαν ύποχωρήσει εδώ και λίγον καιρό, τώρα δε έμειναν ελάχιστα ύπολείμματα τους, που είναι σχεδόν άσήμαντα. Τό θαύμα λοιπόν, φαίνεται πως έγινε και σ' αυτές.

—'Ο άντρας μου, Καίτη, από άνεκαθεν είχε άδυναμία στα ώραία πρόσωπα!

Η Τζάνη Κούλιτς, μία από τις δυναμικές γυναίκες-αστυνομικούς της αμερικανικής αστυνομίας.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ στην 'Αμερική

Σημειώνουν μεγαλύτερες επιτυχίες από τους αρρενες συναδέλφους τους

ΓΙΑ πολλές μέρες, εδώ και λίγο καιρό, οι αμερικανικές έφημερίδες δημοσίευαν άρθρα σχετικά με τη σύλληψη του Έντουαρντο Μπαλαρέθο, ενός λαθρεμπόρου μεγάλης ολικής, που έκανε πάντα τις δουλειές του με πονηριά άλεπούς.

Ο Μπαλαρέθο καταγόταν από το Περού, πριμύθηκε ναρκωτικά σ' ένα σωρό πόλεις της 'Αμερικής και κατόρθωσε να ξεφύγει διαρκώς το δίχτυ, που η αστυνομία άπλωνε γύρω του. Είχε, όμως, ένα ελάττωμα. Θεωρούσε τον εαυτό του μεγάλο κατακτητή γυναικών! Κι' ακριβώς μία γυναίκα έδωσε τέτοια στη σταδιοδρομία του, κατορθώνοντας να τον οδηγήσει στη φυλακή...

Η γυναίκα αυτή ήταν η Μαίρη Χαίλς κι' είχε το βαθμό του αρχιφύλακα στην αστυνομία της Νέας Υόρκης.

Χάρis στα εξαιρετικά προσόντα της, κατάφερε να τον ρίξει στην παγίδα του νόμου, παίζοντας μαζί του όπως η γάτα με το ποντίκι. Για έξη μήνες περίπου, η Χαίλς, αλλάζοντας φορέματα και χτένισμα, μ' ένα πιστόλι στην τσάντα και μία μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή κρυμμένη στον κόρφο της, παρακολουθούσε τον επικίνδυνο αυτόν άνθρωπο παντού όπου πήγαινε, μαζεύοντας τις αναγκαίες αποδείξεις για τη σύλληψή και την καταδίκες του. Τέλος συνδέθηκε μαζί του και το αποτέλεσμα ήταν να του περάσει μία ωραία μέρα, τις χειροπέδες.

Το κατορθώμα της Χαίλς δεν είχε το μοναδικό, ούτε το πιο εντυπωσιακό, ανάμεσα σ' όσα αναφέρονται τα αμερικανικά αστυνομικά χρονικά. Οι γυναίκες—αστυνομικοί των 'Ηνωμένων Πολιτειών σημειώνουν συχνά επιτυχίες, που ξεπερνούν εκείνες των αρρενικών συναδέλφων τους.

Η πρώτη αστυνομικός της 'Αμερικής ήταν μία κυρία από το Λος Άντζελες, που προσελήφθη στο σώμα το 1910. Σήμερα, όλες οι μεγάλες πόλεις έχουν την ιδιαίτερη μονάδα τους της γυναικείας αστυνομίας. Εκείνη της Νέας Υόρκης είναι η πιο μεγάλη, έχει διακόσιες πενήντα αξιωματικούς, ντετέκτιβ κι' αστυφύλακες γυναίκες. Έκτοντάδες άλλες υπηρετούν στο Σικάγο, τη Φιλαδέλφεια, το Νηπρόντ. Το 1940, μία κοπέλλα στο Τέξας, ηλικίας εικοσιέξη χρόνων, κατάφερε να νικήσει

χηγός της τοπικής αστυνομίας. Οι συναισθηματικοί συμπατριώτες της την κάλεσαν να πάρη τη θέση, που είχε μείνει άδεια με το θάνατο του πατέρα της. Η κοπέλλα έδειξε τόσο θάρρος κι' ικανότητα απέναντι στους ανθρώπους του υποκόσμου, ώστε αναδείχθηκε καλύτερη από τον πατέρα της, που ήταν περίφημος αστυνομικός.

Με την αύξηση του αριθμού των γυναικών—αστυνομικών έγιναν αναλόγως περισσότερα και τα καθήκοντά τους.

Έπειδή στην 'Αμερική είναι πολύ δύσκολο να συλληφθεί και να καταδικαστεί ένας άνθρωπος χωρίς απόλυτα συγκεκριμένες αποδείξεις της ένοχής του, για τη συγκεκριμένη περίπτωση αποδείξεων σε πολλές περιπτώσεις η γυναίκα είναι πιο κατάλληλη από τον άντρα, γιατί μεταμορφώνεται π. χ. σε... άγνωστο κορίτσι για ν' ανακαλύψει μία συμμορία, που κάνει εμπόριο λευκής σαρκός. Υποκρίνεται την κοκκινόμαλη, για να βάλει στο χέρι τους εμπόρους ναρκωτικών. Παριστάνει τη «μοιραία» του υποκόσμου, για να γίνει έτσι φίλη κάποιου γκάνγκστερ και να του αποσπάσει τα μυστικά του. Υποδυεται την πλούσια κι' άφελή κυρία, για να κινήσει το ενδιαφέρον των απατεώνων.

Αλλάζοντας άμφιεσι, χρώμα μαλλιών, μακιγιάζ, ενσαρκώνει έτσι τους πιο διαφορετικούς τύπους γυναικών, παίζει θανάσιμα το ρόλο της και στο τέλος, αν το καλέσει η ανάγκη, δείχνει και την ικανότητά της στο πιστόλι ή στην λαβανική πάλη. Σε πολλές περιπτώσεις, μία γυναίκα—αστυνομικός έτυχε να συλλάβει δυο και τρεις φορές τον ίδιο κακοποιό, χωρίς αυτός ν' αντιληφθεί ότι εκείνη που τον έπιανε ήταν πάντα η ίδια κοπέλλα σε διαφορετικές ρόλους!

Έπειδή η αποστολή της γυναίκας—αστυνομικού δεν είναι μονόαυξη ανακαλύπτει, αλλά και να συλλαβάζει τους κακοποιούς, οι «αστυνομίσσες» έχουν τέτοια εξάρτηση, ώστε να τα καταφέρνουν ακριβώς όπως ένας συνάδελφός τους, στις περιπτώσεις που συναντούν αντίστασι.

Οι γυναίκες—αστυνομικοί, στην 'Αμερική, δεν είναι μόνο αθάνητες στο πιστόλι, αλλά ξέρουν στην έντελεια κι' όλα τα τεχνάσματα, που τους επιτρέπουν, χωρίς μεγάλη σωματική δύναμη, να αφοπλίσουν έναν άντρα ή να τον ακινητοποιούν ολότελα.

Μερικές από τις 'Αμερικανίδες αστυνομικούς έγιναν ονομαστές για τις εξαιρετικές περιπτώσεις, που τους έτυχαν. Η πιο θαυμάσια απ' όλες είναι η Κίτ Μπάουρ, μία υπαστυνόμος που υπηρετεί στη Νέα Υόρκη. Η Κίτ είναι κόρη, έγγονη κι' ανήψια αστυνομικών κι' έχει συλλάβει μόνη της τόσους κακοποιούς, όσους δε συνέλαβε κανένας άλλος αρρενικός συνάδελφός της. Το 1953, λόγω χάρις η Κίτ πέρασε τις χειροπέδες σε πενήντα τέσσερα άτομα, ενώ τα άλλα μέλη της αμερικανικής αστυνομίας έπιασαν 14 κακοποιούς, κατά μέσον όρο, το καθένα.

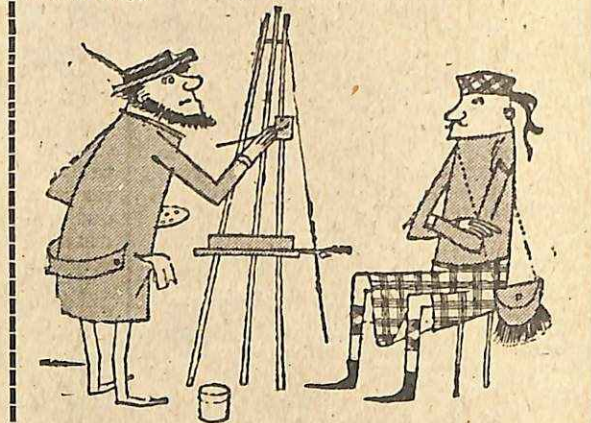
Στην αμερικανική αστυνομία γίνονται δεκτές γυναίκες, που η ηλικία τους είναι τουλάχιστο είκοσιεξι χρόνων και το πολύ εικοσιπέντε. Οι υποψήφιες πρέπει να έχουν ανασφάλεια ύψους, ύψος πάνω από ένα κι' έξη-νέφ, και να παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα κοινωνικά προβλήματα.

Αρκετές, όμως, απ' αυτές έχουν κι' άλλα προσόντα. Μιλούν ξένες γλώσσες, έχουν πανεπιστημιακά διπλώματα και προέρχονται από οικογένειες της ανώτερης τάξεως.

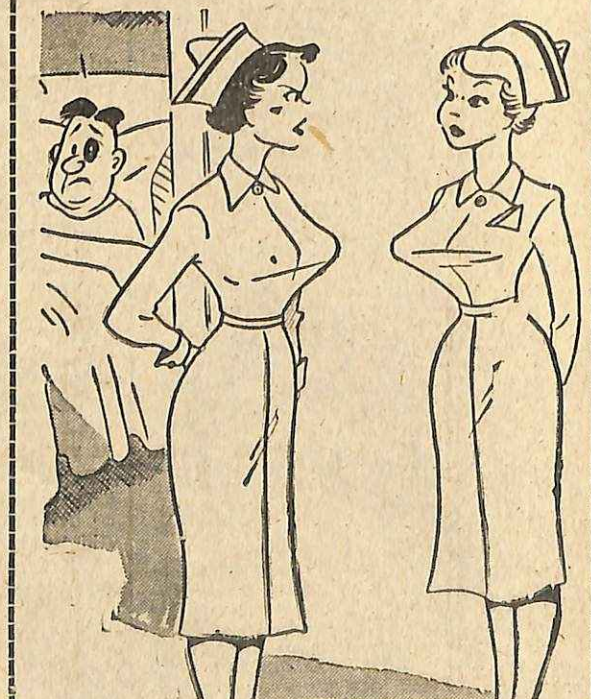
Το επάγγελμά τους δεν τους αποκλείει το γάμο. Τα δυο τρίτα από τις γυναίκες—αστυνομικούς των 'Ηνωμένων Πολιτειών είναι παντρεμένες. Μερικές έχουν ως τέσσερα παιδιά. Ενώ άλλες είναι ήδη... γιαγιάδες

— Ήρθαμε να περάσουμε το Σαββατοκύριακο κοντά σας!

Το πορτρέτο του Σκωτσέζου.

— Μερικοί άρρωστοι νομίζουν πως στα νοσήλεια περιλαμβάνονται και άλλα πράγματα!

Η ΣΑΤΥΡΑ Έναντίον των Γιατρών

Πώς πείραζαν τους Άσκληπιάδες στην αρχαιότητα

ΑΠΟ τα πολύ παλιά χρόνια κι' όταν ακόμη η Ιατρική επιστήμη βρισκόταν στα σπάρτανα, οι γιατροί ήταν ο «στόχος» όχι μόνο των δυσσεβημένων πελατών τους, αλλά και του ευρύτερου κοινού. Όλος ο κόσμος σχεδόν ασπρίζε αυτούς, που προσπαθούσαν να τον σώσουν. Όταν ένας γιατρός κατόρθωνε ν' απαλλάξει κάποιον από την αρρώστια, που τον βασάνιζε, οι άνθρωποι έλεγαν πως ήταν άπλη «σούμπτωσι». Κι' όταν πάλι κανένας απ' αυτούς πέθαινε στα χέρια του, τότε τον αποκαλούσαν «χασάπη», «ευσολογιστή», «βοιδήλατρη» και πολλά άλλα, όπως περίπου γίνεται και σήμερα. Οι άνθρωποι ήταν ανέκαθεν δυσπιστοί απέναντι στους γιατρούς. Ακόμη και στην εποχή μας, υπάρχουν πολλοί, που τους αποφεύγουν, ενώ υποφέρουν τα πάνδεινα. Αυτοί, βέβαια, είναι ασυγχώρητοι και ζουν στο περιθώριο του πολιτισμού. Αλλά, για τον παλιό εκείνο καιρό, τα πράγματα ήταν κάπως δικαιολογημένα. Η Ιατρική επιστήμη βρισκόταν σε πρωτόγονη κατάσταση. Κι' ο καθένας φοβόταν να εμπιστευτεί τη ζωή του στο γιατρό, όσο καλός κι' αν έλεγαν πως ήταν.

Στην αρχαία Ελλάδα, η άσπια εναντίον των γιατρών ήταν λεπτή και χαριτωμένη. Ακόμη κι' αυτός ο Σωκράτης, δεν την παραμέλησε. «Ετσι, μία μέρα — όπως γράφει ο Πλάτων — άρχισε να συγχάρι κάποιον άδειο ζωγράφο, που είχε παρατήσει τη ζωγραφική κι' είχε επιδοθεί στη μελέτη της Ιατρικής επιστήμης.

— Ως τώρα, είπε κατόπι ο μεγάλος εκείνος φιλόσοφος στους μαθητές του, ο ζωγράφος αυτός εξέθετε τα σφάλματά του (δηλαδή τους πίνακές του) στο πλήθος. Ίσως όμως, κάνοντας το γιατρό, θα τα κρύβει μέσα στη γή...

Με την τελευταία αυτή φράση, έννοουσε τους άρρωστους, που θάστανε στον άλλο κόσμο!

Βέβαια, οι αρχαίοι Έλληνες είχαν σπουδαίους γιατρούς: Τον Άσκληπιό, το Γαλήνο, τον Ίπποκράτη και αρκετούς άλλους, που μέχρι σήμερα όχι μόνο τ' όνομά τους δεν έσβησε, αλλά και πολλά από τα διδάγματά τους. Ο Άσκληπιός, μάλιστα, υπήρξε μεγάλος φιλάνθρωπος, ο μόνος, που βοήθησε τους φτωχούς και τους άρρωστους, άναμεσα σ' έναν κόσμο, που αδιαφορούσε τέλεια για τον πλησίον. Γι' αυτό, άλλωστε, τον θεωρούσαν θεό. Έχτισε ένα περίφημο νοσοκομείο στην 'Επίδαυρο, γνωστό σήμερα ως «Άσκληπιείο». Ο περιηγητής Παυσανίας, αναφέρει, ότι διάβασε σ' έξη μεγάλες στήλες δώματα άρρώστων και λεπτομέρειες για τη θαυματουργή θεραπεία που βρήκαν εκεί, καθώς και τα όνοματά των ανθρώπων, που ήταν δίπλα του την ώρα εκείνη, για να σταθούν μάρτυρες στους δύστιτους.

Δύο ακριβώς απ' αυτές τις στήλες, ανακάλυψε ο αρχαιολόγος Καθολάβας, στο Άσκληπιείο, Μιλούν για τυφλούς, που ανέθελαν, κουτσούς που ξαναβρήκαν το κανονικό τους περπάτημα, βουβούς που ξαναμίλησαν. Αναφέρονται ακόμη θεραπείες λεπρών και αρθρικών. Κάποιος τον ευχαριστεί, ότι τον απαλλάξε από τις... ψείρες. Κι' άωτοσο, άναμεσα σ' όλους αυτούς, υπάρχει κι' ο «δηρτικός». Είναι κάποιος Πηφώνης από τη Σάμο, που τον σαστρίζει, επειδή δεν του ίσωσε την... καμπούρα! Είπας να μην πιστέψω μετά τους θεούς; Για μένα ζωντανό παράδειγμα είναι η καμπούρα μου. Άν δεν κατόρθωσες να μου την ι... σίωσης, δε φταίς εσύ. Φταίω εγώ σίωσις, που ήρθα να μού τη γιατρέψης. Ένας άλλος πάλι, ο Κρανίων, που πήγε να θεραπευτεί από το πάθος του κρασιού, του γράφει: «Νάδε-ρες πόσο με ώφελες το ταξίδι αυτό στην 'Επίδαυρο! Περνώντας από τα εφόρα άμπελά της, ανακάλυψα σ' εμένα καλούς της το άρωατε-ρο κρασί, που ήμια ποτέ στη ζωή μου, κι' έγινα καλός!».

Όσο περιέργες κι' αν φαίνονται σήμερα πολλές από τις θεραπείες του, Άσκληπιός υπήρξε σοφός γιατρός. Δεν ξεγελούσε την πελατιά του, κι' ούτε ζητούσε πληρωμή, αν η επέμβαση του δεν έφερνε αποτέλεσμα. Άν δεν ανακούφιζε πληρωμή, ήταν ελεύθεροι να φύγουν, χωρίς να του δώσουν τίποτα. Από τα πολλά αναθήματα, που του έφεραν σε είδος, ο δάσους τίποτα. Άπό τα πολλά αναθήματα, που του έφεραν σε είδος, ο δάσους τίποτα. Άπό τα πολλά αναθήματα, που του έφεραν σε είδος, ο δάσους τίποτα. Άπό τα πολλά αναθήματα, που του έφεραν σε είδος, ο δάσους τίποτα.

Όλα αυτά τα παράξενα της Ιατρικής, έδιναν άφορμή στους αρχαίους Έλληνες να γελούν με την καρδιά τους. Μία μέρα, ο γιατρός Ξενίας, συνάντησε στην αγορά τον Παισιάντα, — Παισιάντα, του έπαι, βλεπώ, ότι γέρασες πολύ! — Ίέρασα, του άπάντησε εκείνος, γιατί ποτέ δε σ' είχα γιατρό! Φαντασε πως η σφήμ του Ξενία ως γιατρός δεν ήταν και τόσο καλή. Ένα έπιγράμμα της εποχής εκείνης, λέει γι' αυτόν, ότι: «Άν Βασέθη...

κατε τη ζωή σας, δεν έχετε παρά να έπισκεφθήτε τον Ξενία. Είναι καλός οδηγός για τον άλλο κόσμο». Κι' ένας δεύτερος συμπληρώνει για τον ίδιο πάλι γιατρό: «Ο Ξενίας θεράπευε τ' άλογο του Άγέα. Αλλά, μόλις άρχισε να γίνεται καλά, ψόφησε». Όπως δείχνουν τα πράγματα, ο Ξενίας ήταν και κτηνίατρος. Έκτός αν οι γιατροί του καιρού εκείνου θεράπευαν μαζί με τους ανθρώπους και τα ζώα.

Όλοι σχεδόν οι ποιητές της αρχαιότητας, θεωρούσαν καθήκον τους να ασπρίζουν με διάφορους τρόπους, τους διαδόχους του Άσκληπιού και του Ίαληνου. Άντιγράφουμε εδώ τρία έπιγράμματα του Κραλλικτήρος, μεταφρασμένα πρόχειρα, από το γιατρό και λογοτέχνη, κ. Νίκο Τουτουτζάκη: «Ο γιατρός Σωκλής υποσχέθηκε στον καμπούρη Διόδωρο να διορθώσει τη ράχη του. Και, χωρίς να χάνη καιρό, την έπιεσε με τρεις όγκολίθους. Κι' από το πολύ βάρος, πέθανε ο φτωχός Διόδωρος. Κι' έτσι έγινε πιο ίσιος κι' από τη βέργα!». Νά και το δεύτερο: «Ο γιατρός Φείδων ούτε μ' άγγιξε καν. Αλλά θυμήθηκα τ' όνομά του πάνω στον πυρετό μου και πέθανα». Και το τρίτο: «Ο γιατρός Άλεις, σε πέντε άρρώστους, έκανε συγχρόνως διακλυσμό, σε πέντε έδωσε καθάρσιο και σ' άλλους πέντε έκανε εντριβές. Κι' όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι, μία νύχτα μόνο ζήσανε κι' ο νεκροθάφτης, ο τάφος, ο Άδης κι' ο θρήνος, ήταν κοινός για όλους...».

Υπάρχουν εκατοντάδες τέτοια έπιγράμματα, που ασπρίζουν κι' αυτούς ακόμη τους άσθενείς, που έμπιστευόταν τη ζωή τους σ'... άμπελνδες. Ένα απ' αυτά, λέει για κάποιο άρχοντοπούλο της Άθήνας, το Βάνανα, που ήταν αλλοίθωρος: «Ήταν καιρός να έπισκεφθής το γιατρό Κρατία, για να διορθώσει τα μάτια σου. Άντι όμως να σε κάνη καλά, σε άποστράβωσε».

Για τον ίδιο αυτό γιατρό, ένα άλλο έπιγράμμα, αναφέρει: «Φτωχέ Νικάνδρε! Έπασχες από δυσπερία και πήγες στον Κρατία να σε κάνη καλά. Πως γελάστηκε έτσι: Με δύο κουπές μυρωμένο κρασί, θα γινόσουν άλλος άνθρωπος. Κι' ένα τελευταίο έπιγράμμα για τους αρχαίους Έλληνες γιατρούς: «Ο δρόμος, που οδηγεί στο σπίτι του γιατρού Κρίτια, είναι ο ίδιος ο δρόμος, που φέρει στον Άδη. Έοίσις, που πάσχετε, διαλέχτε...».

Όπως στην αρχαία Ελλάδα, έτσι και στην αρχαία Ρώμη, οι γιατροί έβρισκαν το μπλάι τους με τους σατιρικούς ποιητές.

Άλλ' εκεί, που η άσπια αυτή έφτασε στο μεγαλύτερο σημείο της καυστικότητας της ήταν στο χρόνο του Βυζαντίου. Την εποχή εκείνη, ο τσαρλατανισμός στην Ιατρική επιστήμη, έδινε κι' έπαινος. Γιατροί ήταν συνήθως οι καλόγεροι, που προσπαθούσαν να κάνουν καλά τους άρρωστους με προσευχές και νηστείες. Βέβαια, οι προσευχές αυτές είχαν, πολλές φορές ευεργετική επίδραση πάνω στους άσθενείς, που πίστευαν αληθινά. Αλλά δεν ήταν άρκετο. Χρειάζονταν και φάρμακα. Οι μοναχοί μεταχειρίζονταν όρσιμα να βόταν. Ακατέργαστα όμως, όπως ήταν, δεν ώφελοσαν πάντοτε. Άπ' αυτό το περιστατικό, πήρε άφορμή ένας άνωνυμος ποιητής της εποχής εκείνης κι' έγραψε το σατιρικό έπιγράμμα του: «Ο μοναχός Ίσαάκ — πολλά τα έτη του — με βότανε και προσευχές έστελτε στον Άδη το βασιλέα. Τώρα φωνάζει: — Ζήτω η βασιλίσσα!...».

Ο Ίουλιανός ο Παραβάτης, όπου κι' αν πήγαινε, είχε πάντα μαζί το γιατρό του Δαμία, που είχε περισσότερο τσαρλατανισμό, παρά επιστήμην. Κάποτε ο Ίουλιανός πήγε στην Άντιόχεια. Ο συγγραφέας Απολλινάριος, που έτυχε να βρούκε εκεί, ρώτησε περιέργως να μάθει ποιος ήταν αυτός που ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον ύψηλό επισκοπότη.

— Είναι ο γιατρός του, τον πληροφορήσαν. Ο Δαμίας... Κι' ο Απολλινάριος, που είχε πνεύμα δηκτικό, άπάντησε: — Ο θεός σώζει τον βασιλέα...! Σημειώνουμε γιατρούς την εποχή του Μιχαήλ του Γ' ήταν ο Άλξιος ο Καφωειλής. Πάρ' όλα αυτά, η σατιρική διάθεση του κοινού δεν τον άφηνε άπειραχτο. Όταν, μία μέρα, άρρώστος, ο άρχιεπίσκοπος της Νίκαιας Κατακαλάν έγραψε γι' αυτόν το παρακάτω έπιγράμμα: «Ο Άλξιος δε θα βρή άμφοδία να κατέβη στον άλλο κόσμο. Αυτοί, που λίγο έλειψε να τους γιατρέψη με τα φάρμακά του και τους έστειλε στον Άδη πριν την ώρα τους, θα περιμένουν να τον υποδεχτούν μ' έγκαρίσματα». Ο Καφωειλής όμως έγινε καλός. Κι' άπάντησε στο ρασοφόρο ποιητή, με την ίδια σατιρική διάθεση: «Έτσι, που με θέλανε, γιατί οι γιατροί περιτεύουν. Έτσι επέστρεψα πίσω για να σου αναγγείλω, πως σου παραχώρη τη θέα μου. Οι ποιητές είναι περιήρητοι εκεί κάτω». Ο Κατακαλάν κι' ο Καφωειλής ήταν στενοί φίλοι. Γι' αυτό και περνούσαν μεταξύ τους.

Η άσπια όμως για τους γιατρούς είναι άτελείωτη. Γιατί και σήμερα το χιούμορ γάρω από την Ιατρική επιστήμη και τους γιατρούς, δεν πάει πίσω. Ίσως μάλιστα να είναι περισσότερο πικάντικο, σύμφωνα με το πνεύμα του καιρού μας.

Γ. Β. Ι.

Εξοικισμένη

Η « Ίντερφερόλη » σκοτώνει όλους τους ιούς!..

Μία θαυματουργή ουσία, που άναυλα προσφέρει ο Άγγλος γιατρός Ίζακ.

ΟΙΝΕΤΑΙ, πώς σήμανε επιτέλους η ώρα που η επιστήμη θα μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το καταστρεπτικό για την υγεία μας έργο των ιών. Αυτό το συμπέρασμα δαίνεται από τις τελευταίες επιστημονικές ειδήσεις, που υπάρχουν.

Ός σήμερα, έχουν μελετηθεί πάνω από πεντακόσιες παθήσεις, που προκαλούν οι ιοί στον άνθρωπο, στα ζώα και στα φυτά. Οι ιοί είναι όλοι εξαιρετικά μικροί. Πολλοί έχουν διάμετρο που μόλις φθάνει τα σαράντα εκατομμυριοστά του χιλιοστού! Κάτω από το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο, βλέπουμε ότι μοιάζουν με μπαλίστρες, με κυλινδρικούς ή με... βίδες. Μερικοί θυμίζουν με το σχήμα τους, τους γυρίνους, δηλαδή, τα νεογνά των βατράχων.

Αντίθετα προς όλους τους άλλους ζωντανούς οργανισμούς, οι ιοί μπορούν να τρέφονται και να αναπαράγονται μονάχα σε βάρος άλλων όντων, δηλαδή, μέσα στα κύτταρα, που τα μετατρέπουν σε κατοικίες.

Έξ' αλλού, οι ιοί έχουν μεγάλη σημασία για τους βιολόγους, γιατί αποτελούν τη γέφυρα, που ένωσε τη ζωντανή με την άνοργανο ύλη. Πραγματικά, οι ιοί είναι ικανοί από το ένα μέρος να σχηματίζουν κρυστάλλους κι' από το άλλο να ζούν, να κινούνται και να αναπαράγονται.

Η πολιομυελίτις, η ελονοσία, κι' ο κίτρινος πυρετός προκαλούνται από ιούς. Το ίδιο συμβαίνει με την ιλαρά, τη γρίπη, το συνάχι και πολλές άλλες μολυσματικές ασθένειες, περισσότερο ή λιγότερο κοινές. Επειδή, όπως η « ισπανική γρίπη », που παρουσιάστηκε στο τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ή όπως η πρόσφατη « ασιατική », οφείλονται σε ιδιαίτερα είδη της οικογένειας των ιών της γρίπης.

Έξ' αλλού, από καιρό τώρα, γίνεται λόγος μ' επιμονή για τη σχέση που έχουν οι ιοί με τις κακοήθειες αλλοιώσεις των κυττάρων και συγκεκριμένα με τον καρκίνο. Τελευταία, Άμερικανοί γιατροί, βασισμένοι στα σχετικά πειράματα του Γάλλου συναδέλφου τους Ντυράν-Ρεϊνάλ, διαπίστωσαν ότι σε ώριμες μορφές καρκίνου παίζουν ρόλο μερικοί ιοί σε συνδυασμό με την επίδραση ειδικών ουσιών και μερικών ορμονών.

Λίγα και κάθε άλλο παρά ισχυρά ήταν τα όπλα, που διέθετε η επιστήμη για την καταπολέμηση των ιών. Είναι, πράγματι, γνωστό πως η πενικιλίνη και τα άλλα θαυματουργά αντιβιοτικά δεν επιδρούν καθόλου πάνω σ' αυτούς τους υπερμικροσκοπικούς οργανισμούς.

Όλες οι προσπάθειες που έγιναν για την ανασφάλιση χημικών ουσιών, ικανών, να σκοτώνουν τους ιούς, απέτυχαν, είτε γιατί οι ουσίες αυτές αποδείχθηκαν επιζήμιες και για τα κύτταρα των ιστών, που μέσα τους αναπτύσσονται οι ιοί, είτε γιατί οι επενεργίες τους ήταν σύντομης διάρκειας.

Ετσι, ακόμα και σήμερα, το μοναδικό αποτελεσματικό μέσο στον αγώνα εναντίον των ιών είναι το έμβολιο. 'Αλλά κι' αυτό το μέσο προσκρούει πολλές φορές σε δυσκολίες και σ' εμπόδια.

Γι' αυτό το λόγο, λοιπόν, παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον οι έρευνες και τα πειράματα, που γίνονται τώρα τελευταία στα επιστημονικά εργαστήρια διαφόρων χωρών της υφελίου με ώριμα είδη ενζύμων, που έχουν την ιδιότητα να εμποδίζουν τη διείσδυση των ιών στα κύτταρα.

Ανάμεσα στις πιο δραστικές ουσίες, είναι και το σιαλικό οξύ που παράγεται από την πρωτεΐνη ωρισμένων ζωικών ιστών κι' από βακτηρίδια, που ανήκουν στη μύλη των ιών. Ένα παρασκεύασμα, λοιπόν, που περιέχει ως βάση το σιαλικό οξύ, έμποδίζει την είσοδο των ιών στα κύτταρα, που τα μετατρέπουν σε κατοικίες.

Έξ' αλλού, οι ιοί έχουν μεγάλη σημασία για τους βιολόγους, γιατί αποτελούν τη γέφυρα, που ένωσε τη ζωντανή με την άνοργανο ύλη. Πραγματικά, οι ιοί είναι ικανοί από το ένα μέρος να σχηματίζουν κρυστάλλους κι' από το άλλο να ζούν, να κινούνται και να αναπαράγονται.

Η πολιομυελίτις, η ελονοσία, κι' ο κίτρινος πυρετός προκαλούνται από ιούς. Το ίδιο συμβαίνει με την ιλαρά, τη γρίπη, το συνάχι και πολλές άλλες μολυσματικές ασθένειες, περισσότερο ή λιγότερο κοινές. Επειδή, όπως η « ισπανική γρίπη », που παρουσιάστηκε στο τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ή όπως η πρόσφατη « ασιατική », οφείλονται σε ιδιαίτερα είδη της οικογένειας των ιών της γρίπης.

Έξ' αλλού, από καιρό τώρα, γίνεται λόγος μ' επιμονή για τη σχέση που έχουν οι ιοί με τις κακοήθειες αλλοιώσεις των κυττάρων και συγκεκριμένα με τον καρκίνο. Τελευταία, Άμερικανοί γιατροί, βασισμένοι στα σχετικά πειράματα του Γάλλου συναδέλφου τους Ντυράν-Ρεϊνάλ, διαπίστωσαν ότι σε ώριμες μορφές καρκίνου παίζουν ρόλο μερικοί ιοί σε συνδυασμό με την επίδραση ειδικών ουσιών και μερικών ορμονών.

Λίγα και κάθε άλλο παρά ισχυρά ήταν τα όπλα, που διέθετε η επιστήμη για την καταπολέμηση των ιών. Είναι, πράγματι, γνωστό πως η πενικιλίνη και τα άλλα θαυματουργά αντιβιοτικά δεν επιδρούν καθόλου πάνω σ' αυτούς τους υπερμικροσκοπικούς οργανισμούς.

Τί σημαίνει αυτό; 'Απολύτως, ότι έτσι θα αποκτήσει η επιστήμη ένα όπλο απόλυτα αποτελεσματικό όχι μονάχα

εναντίον της γρίπης, αλλά κι' άλλων ακόμα μολυσματικών παθήσεων, που προκαλούνται από ιούς, και θερίζουν όλες μαζί, κάθε χρόνο, χιλιάδες χιλιάδων ανθρώπινες υπάρξεις σε όλες τις ηπείρους.

Πάντως ο πόλεμος κατά των ιών συνεχίζεται. Στα μεγαλύτερα και τελειότερα εργαστήρια του κόσμου, λεγόμενα ανθρώπων με άσπρες μπλούζες κάνουν τώρα πειράματα πάνω στη φύση της « Ίντερφερόλης » και πάνω στην αποτελεσματικότητά της επενεργίας της.

Ο Ο

Νέο φάρμακο για τα έντερικά παράσιτα

Η « διθειοζανίνη », μια αδιάλυτη μπλε σκόνη, αποδείχθηκε αποτελεσματική εναντίον διαφόρων έντερικών παρασίτων (ταινίες, δεινοζώων, κλπ.). Η θεραπεία με το φάρμακο αυτό διαρκεί 3-21 μέρες. Τα δισκία του είναι φτιαγμένα, ώστε να διαλύονται και να ενεργούν όχι στο στομάχι, αλλά μόνο στα έντερα.

Η προέλευση του καρκίνου

Κατά τον δόκτορα Γκιγιέ, η αιτία του καρκίνου πρέπει να αναζητηθεί στις διαταραχές μεταξύ συμπληρωματικής και παρασυμπληρωματικής. Ένας καρκίνος είναι αδύνατο να δημιουργηθεί, γράφει, αν το συμπληρωματικό σύστημα εκτελεί κανονικά τη λειτουργία του.

Ο Γάλλος επιστήμονας υποστηρίζει ότι η χειρουργική εξάρεση ωρισμένων νεύρων του συμπληρωματικού συστήματος, μπορεί να προκαλέσει την ανάπτυξη καρκινωμάτων που βρίσκονται, ακόμη στην αρχή.

Ο καφές κατεβάει την πίεση!

Το Ινστιτούτο ψυχοθεραπείας της Μόσχας, που διεξάγει από τον καθηγητή Αλέξανδρο Όμπροσσόφ, έπενδυσε μια καινούρια

για μέθοδο για τη θεραπεία της αρτηριακής υπέρτασης. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται από ένα μέρος στις περιφημες θεωρίες του Παυλόφ για το ρόλο που παίζει το νευρικό σύστημα στις διάφορες λειτουργίες του οργανισμού και από το άλλο στην ιδιαίτερη επίδραση των θρωμιούχων και της καφεΐνης στη λειτουργία του νευρικού συστήματος.

Κατά τον καθηγητή Όμπροσσόφ, η υπέρταση είναι το αποτέλεσμα της εμφάνισης στον εγκέφαλο μόνιμων κέντρων διεγέρσεως. Τα θρωμιούχα και η καφεΐνη, λοιπόν « εδρώνουν » αυτά τα διεγερτικά κέντρα, εξαλείφουν από κανονικό επίπεδο τις λειτουργίες του κεντρικού νευρικού συστήματος κι' έτσι εξαφανίζουν την υπέρταση και τις συνέπειές της (κεφαλαλγίες, άπνοια, δύπνια κλπ.).

Τα γενόμενα πειράματα απέδειξαν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Οι Ρώσοι επιστήμονες χρησιμοποιούν τα θρωμιούχα όταν πρόκειται για ασθένειες, που το νευρικό τους σύστημα παρουσιάζει σχετική σταθερότητα. Όταν πρόκειται για άτομα ευερέθιστα και ανήσυχτα, χρησιμοποιούνται τα θρωμιούχα κι' η καφεΐνη μαζί.

Ένα καινούριο παράγων της κορτιζόνης

Ο δόκτωρ Λιούις Σάρετ, στον όποιον οφείλεται η συνθετική παρασκευή της κορτιζόνης, παρασκεύασε τελευταία μια καινούρια συνθετική, την εξαδεκαδρόλη, που επενεργεί με τρόπο δραστήριο σ' όλες τις περιπτώσεις αρθρίτιδας. Η εξαδεκαδρόλη είναι πολύ ανώτερη από την κορτιζόνη και τα γνωστά ως σήμερα παραγώγα της, την προδινζόνη και την προδινζολίνη. Δεν προκαλεί, εξ' αλλού, αντιδράσεις, οίδημα, θρομβώσεις, αύξηση της αρτηριακής πίεσης, διαταραχές της όσωσης, φυσική κόπωση, γαστρικά έλκη, ψυχικές αλλοιώσεις κλπ., όπως συμβαίνει με την κορτιζόνη και τα δύο άλλα παράγωγά της. Το νέο φάρμακο, δεν πρόκειται να δοθεί στην κατανάλωση πριν από το έρχόμενο έτος.

ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η νέα αυτή, που βρίσκεται στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου του Σικάγου, είναι η 19ετής Βεατρίκη Σμίτ, που γλύτωσε ως εκ θαύματος από το θάνατο. Θελοντας να αυτοκτονήσει, η νεαρά Βεατρίκη πήρε ένα ισχυρό δηλητήριο, που πέρασε στο αίμα της απειλώντας έτσι να προκαλέσει το θάνατό της. Οι γιατροί σκέφθηκαν τότε να χρησιμοποιήσουν τη νέα συσκευή που « πλένει » το αίμα για να απαλλάξουν το δικό της από τις τοξίνες του δηλητηρίου. Πήραν, λοιπόν, το αίμα της από τη φλέβα ενός χεριού και το έπαγερσαν στον οργανισμό της από μια φλέβα ενός ποδιού, αφού το πέρασαν προηγουμένως από τη μηχανή που « πλένει » το αίμα. Υστερα από δυο μέρες η νέα ήταν εκτός κινδύνου!

Νέο φάρμακο ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Τι είναι το « Τ.Ζ.Τ. » του Γερμανού καθηγητού Μπάνσε

ΣΤΟ πρόσφατο διεθνές ιατρικό συνέδριο, που έγινε στο Βερολίνο, ανακοινώθηκε η ανακάλυψη ενός νέου σημαντικού φαρμάκου κατά της παχυσαρκίας, του « Τ.Ζ.Τ. », όπως βαφτίστηκε.

Την ανακοίνωση έκανε ο Γερμανός καθηγητής της εσωτερικής παθολογίας στην Ιατρική σχολή του πανεπιστημίου του Βερολίνου δόκτωρ Λ. Μπάνσε.

Κατά τη σχετική ανακοίνωση, το « Τ.Ζ.Τ. » είναι ένα εξαιρετικό παρασκεύασμα με βάση την θυροξίνη, μια ορμόνη δηλαδή, που εκκρίνει ο θυροειδής αδένας, που τινώνει κατά τρόπο εξαιρετικό την κυκλοφορία του αίματος στα νεφρά και διευκολύνει έτσι την πλήρη αποβολή από τον ανθρώπινο οργανισμό, όλων εκείνων των χημικών καταλοίπων της επεξεργασίας των τροφών, που συσσωρεύονται στο σώμα σχηματίζοντας το σωματικό λίπη.

Κατά τον καθηγητή Μπάνσε, που χρησιμοποίησε το νέο παρασκεύασμα μ' επιτυχία σε εκατό παχύσαρκους, το « Τ.Ζ.Τ. » έχει δυο σημαντικά πλεονεκτήματα, απέναντι στα πολυάριθμα άλλα παρασκευάσματα για την καταπολέμηση της παχυσαρκίας:

1) Είναι αποτελεσματικώτατο και 2) είναι τελείως άβλαβες και συγχρόνως ανέκδο από τον οργανισμό, χωρίς τη χρήση του να παρουσιάζει κανένα δυσάρεστο σύνδρομο.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τις δυνατότητες του νέου φαρμάκου, θα υπενθυμίσουμε μερικές βασικές αντιλήψεις της σύγχρονης Ιατρικής. Το λίπος είναι κάτι το φυσιολογικό μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό και σχηματίζεται κάτω από το δέρμα ένα στρώμα πάχους μισού περίπου εκατοστομέτρου. Ο ανθρώπινος οργανισμός προμηθεύεται το λίπος του από ζωικές και φυτικές τροφές, όπως το γάλα, το βούτυρο, το λάδι, το δημιουργεί όμως και από τους υδατανθρακούς (ζάχαρι, αμυλώδη κλπ.), και από τις λευκοματώδεις ουσίες (κρέας, λαχανικά κλπ.), και σε μερικές περιπτώσεις, κι' από το νερό ακόμα, που κι' αυτό με ώριμες προϋποθέσεις μπορεί να μετατραπεί σε λίπος.

Τα λίπη αφού υποστούν επεξεργασία από το έντερικό σύστημα, περνούν στο λεμφικό και φθάνουν κατόπιν στο κυκλοφορικό σύστημα, απ' όπου κατανέμονται στα διάφορα εσωτερικά όργανα. Ένα μέρος όμως από τα λίπη αυτά παραμένει ως εφεδρεία του οργανισμού κάτω από το δέρμα. Όταν η εφεδρεία αυτή ξεπεράσει τα όρια του κανονικού, τότε έχουμε την παχυσαρκία.

Η παχυσαρκία είναι κάτι περισσότερο από αισθητικό έλλειμμα — όπως τη νομίζουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Είναι άρρωστος. Φυσικά δεν άκουσε συχνά να γίνεται λόγος για ανθρώπους, που πέθαναν από παχυσαρκία. Κι' όμως, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, πως η παχυσαρκία, άσχετα προς την αιτιολογία της, συνε-

πάγεται επιβλαβής της λειτουργίας του βασικού μεταβολισμού και σοβαρές διαταραχές στη λειτουργία των εσωτερικών οργάνων, όπως π.χ. ασθένειες του ήπατος, της καρδιάς, των νεφρών, υπέρταση, αρτηριοσκλήρωση, διαβήτη ή τουλάχιστον ελαττωματική αντίσταση του οργανισμού στις μολύνσεις.

Ακόμη και η διανοητική δραστηριότητα καθώς η ψυχική ζωή του ανθρώπου επηρεάζονται δυσμενώς απ' την παχυσαρκία.

Γενικά, όσο πιο πολύ παχαίνει ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο οι σκέψεις του ακολουθούν βραδύτερο ρυθμό, οι κινήσεις του γίνονται πιο καθιγρές, η μνήμη του αδυνατίζει και σημειώνεται κάμψη και η ίδια η προσωπικότητά του.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι οι παχύσαρκοι γερνούν και πεθαίνουν πιο γρήγορα απ' τους λεπτούς.

Οι στατιστικές των μεγάλων ασφαλιστικών εταιριών του κόσμου είναι σχετικά χαρακτηριστικές. Κατά τις στατιστικές αυτές η θνησιμότητα των παχυσαρκών, ηλικίας μεταξύ 20 και 64 χρόνων, είναι κατά 50% μεγαλύτερη από τη θνησιμότητα ανθρώπων της ίδιας ηλικίας, αλλά με κανονικό βάρος.

Στο φυσιολογικό άτομο με το κανονικό βάρος, οι εσωτερικές καύσεις, που προκαλούνται σε μεγάλο βαθμό απ' τις άδενες εσωτερικές εκκρίσεις είναι κανονικές με συνέπεια να « καίγονται » τα λίπη, αφήνοντας κατάλοιπο μόνο το νερό, που αποβάλλεται από τα νεφρά, τον ιδρώτα κλπ.

Κάτω όμως από παθολογικές αιτίες, ή « εκάστο » του λίπους γίνεται ανεπαρκώς, με συνέπεια να συσσωρευτούν στο σώμα και περισσότερο κάτω από το δέρμα κι' ανάμεσα στα εσωτερικά όργανα.

Ακριβώς αυτή τη λειτουργία της καύσεως, ενισχύει το νέο παρασκεύασμα « Τ.Ζ.Τ. », που έχει κι' αυτό ως βάση τη θυροξίνη, με τη διαφορά όμως, ότι έχει τέτοια σύνθεση, ώστε γίνεται άπειρος δραστηριότερο και συγχρόνως τελείως άβλαβες και ανεκτόν απ' τον ανθρώπινο οργανισμό.

Κατά την ανακοίνωση του καθηγητού Μπάνσε, τα παλαιά παρασκευάσματα με βάση την θυροξίνη είχαν πολύ περιορισμένα αποτελέσματα στην καταπολέμηση της παχυσαρκίας, αντίθετα, με το « Τ.Ζ.Τ. ». Ο καθηγητής Μπάνσε, αναφέρει ότι με μεθοδική χορήγηση του « Τ.Ζ.Τ. » πέτυχε πειραματισόμενος σ' εκατό παχύσαρκους, να τους ξαναφέρει στο κανονικό βάρος τους μέσα σ' έξη μήνες, με αποτέλεσμα να αισθάνονται όλοι τους σήμερα ότι βρίσκονται βαθύτατα στην υγεία τους.

Στην ανακοίνωσή του, τέλος, ο καθηγητής Μπάνσε διαπίστωσε επίσης ότι βασικά η παχυσαρκία οφείλεται στον υποσιτισμό και την καθιστική ή άτακτη ζωή.

Ο καλύτερος τρόπος, συμπεραίνει, για τη διατήρηση της καλής γραμμής του σώματος, και της υγείας είναι να τρώμε πιο λίγο και καλό φαγητό, και να κάνουμε γυμναστική, σπορ και περιπάτους.

Όσοι ακολουθούν τις υποδείξεις αυτές, δε θα παραστή ποτέ ανάγκη να κάνουν χρήση του « Τ.Ζ.Τ. ».

Τελειοθεραπεία

— Τι κάνεις βρε 'Αγλαΐα;... Νομίζεις πως είμαστε στο σπίτι μας;

— Μην ανησυχείτε. Με την πρώτη βροχή θα μηϊ και θα τούρνη στα μέτρα του!

Χωρίς λόγια.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

4 ΥΟ ώρες χρειάστηκε η Έλλανό-δικος Έπιτροπή του Θεστίδαλ της Βενετίας, για να βγεί από ένα τρομερό αδιέξοδο. Το φαθόρι ήταν το γαλλικό φιλμ του Λουί Μάλ «Οι Έρασάι», αν του έδιναν όμως το πρώτο βραβείο, οι διαμαρτυρίες θα έπεσαν βροχή. «Ετσι τα μέλη της επιτροπής, για ν' αποφυγούν τους διαπληκτισμούς έδωσαν τον χρυσούν λέοντα στο Ιαπωνικό φιλμ «Ο άνθρωπος με το αμαξάκι» του Χιρόσι Ιναγκάκι, που μας έδωσε προ χρόνων το φιλμ «Η γκέισα και ο Σαμουράι».

Η Έλιζαμπετ Ταίλφορ

ταλό Φραντζέσκο Ρόσι για το φιλμ «Η πρόκληση».

Το κύπελλο Βόλπι που προορίζεται για τον καλύτερο ηθοποιό δόθηκε στον Άγγλο Άλεκ Γκίνες, ο οποίος θα πλούτισε έτσι τη συλλογή του με ένα ακόμα βραβείο. Ένα δεύτερο παρόμοιο κύπελλο δόθηκε στη Σοφία Λόρεν για την εξαιρετική ερμηνεία της στο φιλμ «Λαύρα όρχεστρίδη».

Το βραβείο του διεθνούς κινηματογραφικού τύπου, δόθηκε στο φιλμ «Λυκοπαγίδες» της Ισοουλοδασίας. Το βραβείο Σαν Τζιόρτζιο, που προορίζεται για το πιο κοινωνικό και ήθικο φιλμ, το κέρδισε το Ιταλικό έργο «Η πρόκληση».

Το βραβείο Παζινέτι απενεμήθη στο γερμανικό φιλμ «Η ξανθιά Ρόζ Μαρί» του Ρόλφ Τίλε.

Το βραβείο των κινηματογραφικών λεσχών δόθηκε στο αμερικανικό φιλμ του Μόρις Ένγκελ «Είμαι και μωρά».

Τέλος, το βραβείο των κριτικών το πήρε το φιλμ του Ίνγκμαρ Μπεργκμαν «Το τέλος του ταξιδιού» (Σουηδία).

«Ετσι όλοι έφυγαν ικανοποιημένοι εκτός από την Μπριζίτ Μπαρντό και το Γάλλο παραγωγό του φιλμ «Σε περίπτωση δυστυχήματος» Ραούλ Λεθό.

Το φετινό κινηματογραφικό Θεστίδαλ των Καννών άρχισε και τελείωσε με επεισόδια. Έξ αιτίας της μεγαλειώδους ύποδοξης, που έγινε στη Μπριζίτ Μπαρντό, ο Ιταλός βουλευτής της αντιπολίτευσης Λεταίσι, δήλωσε ότι θα κάνει επερώτηση στη Βουλή, στις 16 Σεπτεμβρίου, για τη σπατάλη του χρήματος, που έγινε κατά την ύποδοξη αυτή, η οποία στείχισε στο Θεστίδαλ 12 εκατομμύρια λιρέτες. Οι διοργανωτές του Θεστίδαλ, δήλωσαν όμως πως η ύποδοξη της Μπαρντό και του μνηστήρος της Σαρ Ντεστέλ, διοργανώθηκε από τον παραγωγό Ραούλ Λεθό, ο οποίος και πλήρωσε όλα τα έξοδα.

Στο μεταξύ, η ύποδοξη αυτή κο-

Σύντομες ειδησοϋλες

ρασε τόσο πολύ την Γαλλίδα στάρ, ώστε την ημέρα που επρόκειτο να αναχωρήσει, για να ξαναγυρίσει στο Σαιν Τροπέ, έπαθε νευρική κατάσταση και υποχρεώθηκε να μείνει στο κρεβάτι για μερικές μέρες.

★ Άλλο ζήτημα δημιουργήθηκε εξ αιτίας της άφιξης της Σοφίας Λόρεν. Η παρουσία της στάρ στη Βενετία, ήταν μία πρόκληση κατά των Ιταλικών νόμων, γιατί οποιαδήποτε άλλη στη θέση της, θα είχε συλληφθεί και κλειστεί στη φυλακή. Η Σοφία είναι σύζυγος του Κάρλο Πόντι, που την παντρεύτηκε, χωρίς να έχει πάρει επίσημο έγγυμο από την πρώτη σύζυγό του. Για να συλληφθεί όμως η Σοφία, έπρεπε να υποβληθεί μήνυσις έναντι της από κάποια γυναίκα, οργανωμένη ή και από έναν απλό Ιδιώτη. Κανείς όμως δεν υπέβαλε τη μήνυση αυτή. Ο Πόντι πάντως δεν τόλμησε να τη συνοδέψει, γιατί αυτός διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφθεί από τους αστυνομικούς, ως διάμας, αμέσως μετά την κάθοδό του από το αεροπλάνο.

Για κάθε ένδεχόμενο η Σοφία Λόρεν συνοδεύεται από ένα περίφημο δικηγόρο, ο οποίος ήταν έτοιμος να αναλάβει την υπεράσπιση της, σε περίπτωση που θα της κατέσχον το διαβατήριό της. Το γεγονός πάντως είναι ότι οι Ιταλοί επεφύλαξαν θερμή ύποδοξη στη Σοφία, που είχε έναν ολόκληρο χρόνο να πατήση Ιταλικό έδαφος, δείχνοντάς της πως είχαν ξεχάσει τις συζυγικές της ανωμαλίες.

★ Ένας Αυστριακός ηθοποιός, ο Χέρμπερτ Πρόντινγκερ, 38 χρόνων, εμφανίστηκε ένα απόγευμα της περασμένη εβδομάδος δόγυμνος μπροστά στους διαδότες της Μασά-Χιλεφστράσε, μιας από τις πιο πολυσύχναστες αρτηρίες της Βιέννης. Η κατάληξη των διαδωτών ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Πρόντινγκερ, ένας θαυμασμένος άντρας ύψους 1 μ. 92, διέσχισε 500 μέτρα πριν συλληφθεί. Οπότε διολύθηκε κατά την ανακρίση, ο Πρόντινγκερ, το έκανε αυτό, για να του ανατεθεί ένας ρόλος στο νέο θεατρικό έργο «Κόταξ με και απάρνηση», που θ' ανεβάσει ένα μεγάλο βιεννέζικο θέατρο. Στις 5 Σεπτεμβρίου, η Τζήν Σημπεργκ, η στάρ που απεκάλεσε ο Ότο Πρέμινγκερ με το φιλμ «Ζαν ντ' Αρκ», παντρεύτηκε στην Μαρσαλστάουν της Αϊδסה το νεαρό Γάλλο δικηγόρο Φρανσουά Μορίν, που γνώρισε στο Παρίσι, ενώ νύχτα εκεί το φιλμ «Καλημέρα θάξιμο». Μετά το μήνα του μελιτός, που θα περάσουν κατά πόσον πιθα-

νότητα στη Νέα Υόρκη, οι νεόνυμφοι θα επανέλθουν στη Γαλλία, προκειμένου ο νεαρός γαμπρός να καταταγεί στο στρατό και να κάνει τη στρατιωτική του θητεία. Το φερέμια της νύφης το είχε σχεδιάσει ο περίφημος Γάλλος ράφτης Γκυ Λαρς, αλλά το έραψε η ίδια η μητέρα της.

★ Όπως δήλωσαν δημοσιογράφοι και φωτορπόρτες, που παρακολούθησαν μέχρι σήμερα πολλά φεστιβάλ, ποτέ δεν έγινε σε στάρ πιο ένθουσιώδης ύποδοξη από αυτήν, που επεφύλαξαν οι Ιταλοί στη Μπριζίτ Μπαρντό. Δέκα φωτογράφοι έπεσαν στα νερά των καναλιών, προσπαθώντας να τη φωτογραφίσουν και 20 πρόσωπα τραυματίστηκαν, ενώ εκατοντάδες άλλων ποδοπατήθηκαν πάνω στο συνωστισμό.

★ Η Άμερικανίδα στάρ Σοφία Λόρεν, η οποία έσπασε πρό έβδομάδων και τα δυο της χέρια σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, βρίσκεται πάλι σε μία κλινική της Νέας Υόρκης. Χρειάστηκε να της γίνουν επείγοντως μία πλάσι του στομάχου, γιατί είχε πάρει μία μεγάλη δόση από οπιοειδή χάπια. Διαδόθηκε αμέσως πως η στάρ βέλησε ν' αυτοκτονήσει, αλλά εκείνη το διέψευσε, λέγοντας πως ήθελε απλά να καταπραυνή τα νεύρα της και να κοιμηθεί λιγάκι.

★ Μία ειδήσι, που δημοσιεύτηκε τις ημέρες αυτές στον παγκοσμιο τύπο, έχει αναστατώσει τη βασιλική οικογένεια της Ιταλίας. Λέγεται πως η Μαριζα Άλντζιο, μία από τις πιο όμορφες νέες στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου, είναι αρραβωνιασμένη κρυφά με τον νεαρό πρίγκηπα Πιέρο Φραντζέσκο Κάθι ντι Μπεργκόλο, γιου της αδελφής του τρέως βασιλέως Ουμβέρτου, ο οποίος σήμερα εξορίστηκε στην Πορτογαλία. Ο ίδιος ο Ουμβέρτος προσπάθησε να μεταπείσει τον έρωτα-τεμένο ανηψιό του, δίνοντάς του να καταλάβει τη σημασία και τον αντίκτυπο που θα έχει η ένγγειά του αυτή. Ο πρίγκηπ Πιέρο δε φαίνεται διατεθειμένος να τον ακούσει, γιατί έφυγε από τη Ρώμη και μεταβαίνει στο Μόναχο, όπου η Μαριζα Άλντζιο γυρίζει τώρα το φιλμ «Ετσι τους έπιασε ο Θεός».

★ Ο Μπόμπ Τάλλερ είναι ένα νέο αστέρι του Χόλλυγουντ, άγνωστο ακόμα σε μας, αλλά πολύ γνωστό στους Αμερικανούς, για τα αλλεπάλληλα δυστύχημα του. Ύστερα από ένα νέο γάμο του καλλιτέχνη, η πρόδη σύζυγος του βρήκε μέσα σε ένα συρτάρι του γραφείου της μερι-

κές κάρτες με το όνομα «Κυρία Μπόμπ Τάλλερ». Τις έβαλε αμέσως σε ένα φακέλλο και τις έστειλε στη νέα σύζυγο του πρώην συζύγου της, μαζί με τα ακόλουθα σημειώματα: «Ελπίζω, χρυσή μου, να προφτάσεις να χρησιμοποιήσεις μερικές απ' αυτές!»

★ Ο Άγγλος ηθοποιός και συγγραφέας Πήτερ Ούστίνωφ, θέλει να πουλήσει το γιγώ του «Χριστίνα». Το αγόρασα, λέει, έπειδη αγαπώ την περιπέτεια. Τη γυναίκα μου την περάει όμως πολύ η θάλασσα κι' έτσι δε βγήκαμε ποτέ από τον όρμιο των Καννών. Έτσι ενώ το όνειρό μου ήταν να μείνω μερηνυχτα ολόκληρα ανάμεσα στον ούρανό και στη θάλασσα, δε μπορώ να πάρω ούτε ένα μπάνιο, χωρίς να με

Ο Άλεκ Γκίνες

κατασκοπεύουν οι γείτονές μου. Υπάρχει και ένας άλλος λόγος, που θέλω να πουλήσω το γιγώ αυτό: «Από τον καιρό που το πήρα η έφορία με περνάει για Άντισ».

★ Η Σοφία Λόρεν δε συνηθίζει να μεταχειρίζεται κολακευτικά λόγια για τον εκάστοτε παρτενάρ της. Δε θα ξεχάσατε ασφαλώς τα όσα είπε για τον Άλαν Λαντ όταν γύριζε εδώ μαζί του «Τα παιδι και το δελφίν». Νά τώρα τι είπε για τον Ούίλλιαμ Χόλντεν, με τον οποίο γύρισε το φιλμ «Το κλειδί». «Ο Ούίλλιαμ είναι ένας ηθοποιός, που πρέπει κανείς να τον βλέπει κάθε μέρα, για να μη τον... ξεχάσει. Είναι ο τύπος του ιδανικού συζύγου».

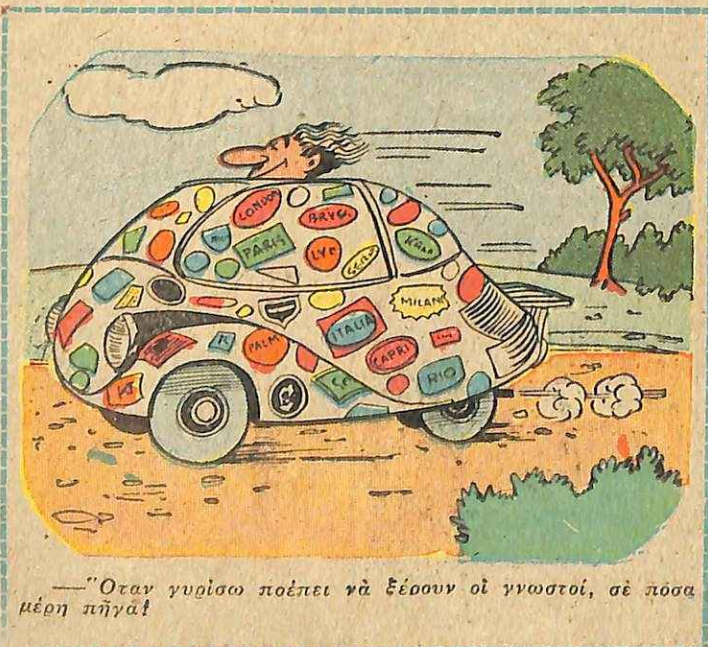
Φυσικά η αντίθεσι του Χόλντεν δεν άργησε: «Δεν υπάρχει, είπε πιο δυσάρεστη άγγαραία από το να είσαι υποχρεωμένος να φιλήσεις τη Σοφία Λόρεν. Και όμως υποχρεώθηκα να το επαναλάβω 143 φορές κατά το γύρισμα του φιλμ «Το κλειδί». Πιστεύω πως ο συζύγός της, δε θα είναι τόσο άτυχος!»

★ Η Έλιζαμπετ Ταίλφορ έφτασε την περασμένη βδομάδα στο Παρίσι και ύστερα από διήμερη παραμονή στη γαλλική πρωτεύουσα έφυγε για την Κιανή Άκκη, όπου θα περάσει τις διακοπές της.

Στο Χόλλυγουντ, ο Μωρίς Σεβαλιέ συναντήθηκε με τη Ζίζι Ζανμαίρ, με την οποία τον συνδέει μία παλαιά και ελκρικρινή φίλια. Της άνοιξε αμέσως την καρδιά του και να τι της αποκάλυψε: «Στά 70 μου χρόνια, της είπα, πέτυχα παντού εκτός από τον έρωτα. Η τεράστια περιουσία μου δε θα μπορούσε ποτέ να αναπληρώσει το παιδί που θα μου χάριζε μία γυναίκα, η οποία θα μ' έκανε να την αγαπήσω. Πιστεύε με, Ζίζι, ένα γεροντοπαλλήκαρο 70 χρόνων είναι κάτι το αξιολύπητο».

Και η Ζίζι Ζανμαίρ λέγοντάς τα αυτά προσέθεσε: «Μέ έκανε πράγματι να τον λυπηθώ. Τι σπουδαίος ηθοποιός!»

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η ΤΑΝΕ δυο φιλενάδες αχώριστες, η Λόλα και η Λέλα. Στά σαλόνια, στους κινηματογράφους, στα θέατρα, στα κέντρα... Ήταν αγαπημένες; Ποιός μπορούσε να το ξέρη, αφού ήταν δυο γυναίκες; Ο άντρας μπορεί να συνδεθώ με φίλα μ' έναν άλλο άντρα και τις περισσότερες φορές, να μην προδοθώ απ' αυτόν. Η γυναίκα όμως σπάνια μπορεί ναχη άλλη φιλενάδα — μία φιλενάδα, που να μην είναι κρυφή αντίζηλος και να μη θέλη να της βγάλει το μάτι, αν μπορεί να το κάνει, χωρίς ν' αποφανή...

Η Λόλα όμως δε φοβότανε τέτοιο πράμα από τη Λέλα. Και είχε πολλούς λόγους γι' αυτό: Η Λόλα ήταν πλούσια, η Λέλα φτωχή και ζούσε μέτρια με τον αδερφό της, υπάλληλο σ' ένα υπουργείο, τόσο που δεν περνούσε στερήσι. Η Λόλα ήταν ωραία, η Λέλα νοστιμούτσικη, αλλά μπροστά της άσημαντη. Η Λόλα ντυνότανε σε καλές ράφτες και με πολύ προσωπικό γούστο, η Λέλα ραβότανε στο σπίτι από μοδι-στράκια της άραδας, με τα φιγουρίνια παραμάσχαλα. Η Λόλα ήταν σκοτεινή, κρυφή, μυστική, δεν της έπαιρνες κουβέντα, η Λέλα πολύ ανοιχτόκαρδη, φλύαρη, που εμπιστευόταν εύκολα τα πολύ σπάνια και μάλλον άστεια μυστικά της και τέλος η Λόλα ήταν παντρεμένη, ενώ η Λέλα ανύπαντρη κι' έθελε μ' αγωνία να ζυγώνει η ώρα, που θάμπαινε στο ράφι. Και πρόσμενε από το έλεος της Λόλας, να της βρή κανέναν πρόθυμο για τον «ιερό σκοπό»...

Κι' ακριβώς γι' αυτά όλα ήταν η Λόλα αχώριστη από τη Λέλα: Την ήθελε για... φωτοσκίασι. Να είναι η Λόλα το φως και η Λέλα η σκιά, που τόκανε πιο αισθητό. Της χρειαζόταν η αντίθεσι. Ήτανε φιλάρεσκη, φιλόδοξη και όσο παίρνει έρωτική, χωρίς ν' αφήνει να φαίνεται αυτό ποτέ. Ήτανε τόσο προσεχτική και τόσο... υποβρύχια στις σχέσεις της, που ως κι' η Λέλα, που ήτανε τόσο στενή της φίλη, δεν είχε μυριστή τίποτα, ποτέ και θά μπορούσε να βάλει το χέρι της στη φωτιά, πως δεν υπήρχε στον κόσμο γυναίκα πιο πιστή στον άντρα της από τη Λόλα. Ήταν κιόλας η Λόλα, τόσο καλή θεατρίνα στη ζωή, πουδειχνε τόση λατρεία στον άντρα της και στο κοριτσάκι, που του είχε χαρίσει, ώστε ο κόσμος να τον μακαρίζη για την ευτυχία του.

Όσοσο τα πράματα ήτανε πολύ διαφορετικά. Από το δεύτερο χρόνο του γάμου της, που γεννήθηκε η μικρή, είχε σηκώσει απ' αυτόν ένα μεγάλο μέρος από την αγάπη της και, μεταποιημένο σε στοργή, το είχε ρίξει στην κόρη της. Αυτό το μέρος δεν του το ξαναγύρισε ποτέ. Κι' όταν πέρασαν οι πρώτες συγκλονιστικές συγκινήσεις της μητρότητας, βρήκε την καρδιά της σχεδόν άδεια κι' ανησύχησε.

Αυτό, το κάποιο κενό, πουνοιώθε μέσα της ήτανε θολό: Το αισθημα στη Λόλα δεν ήτανε ποτέ χωρισμένο από την αισθησιακή χαρά. Αγαπούσε, βέβαια, με την ψυχή της, αλλά τ' νοιώθε περισσότερο με το δέρμα της. Κι' απ' αυτή την πλευρά δεν ήταν ικανοποιημένη από την αρχή του γάμου της. Ο συζυγικός έρωτας της σπάνια ήτανε διάλογος. Ήτανε, πολύ συχνά, μονόλογος του άντρα της. Κι' είχε βαρεθεί αυτή την κατάστασι, όταν έφερε στον κόσμο την κορούλα της.

Η φύσι έχει τα δικαιώματά της και, όταν της τα άρνούνται, τα παίρνει με το χέρι της. Η Λόλα δεν ήταν από κείνες, που περιμένουν. Ίδιοσυγκρασία επιτακτική, έρευνούσε τον ορίζοντα. Και, κάποιο απόγεμα, που είχανε καθίσει με τη Λέλα, στο μεγάλο, κοσμικό ζαχαροπλαστείο, να πάρουνε μετ'άσπα, η Λέλα είδε έναν νέο μ' αθλητικό παράστημα και μάτια υπογραμμισμένα με μαυρίλα, να κάθεται στο αντίκρυνο τραπέζακι, να παραγγέλλη ένα ούσκι και ν' αρχίζει, με τον ασύρματο των βλεμμάτων να ζητά επίμονα κάποιαν ανταπόκρισι μαζί τους.

— Αυτός σε κυττάζει — είπε η Λόλα στη Λέλα, σιγανά — για σιάζε το δεξί σουλουφάκι σου... Έχει ξεφύγει...

— Εμένα; — Έκαμε με πικρό χαμόγελο η Λέλα — 'Αδύνατον!... Όταν είμαστε μαζί, πάντα εσένα κυττάζουν.

Και όμως έσιαζε, αθέλητα, το σουλουφάκι της.

— Για πρόσζε καλύτερα — επέμεινε η Λόλα. Κι' είχε το λόγο της να επιμένει. Αυτός ο νέος ήτανε το πολύτιμο συμπλήρωμα του επιουσίου της άρτου. Τον είχε διαλέξει ανάμεσα σ' εκείνους, που οι γυναίκες δεν τους λένε όχι. Κι' όταν η σχέση τους πήρε γοργά το φυσικό της δρόμο, του είπε:

— Άκου, αγόρι μου: «Αν θέλεις η ευτυχία μας να διαρκέση, όχυρωμένη και απέναντι της κακίας και του κοσμοπολιού του κόσμου... πρέπει να ριχτής της φιλενάδας μου της Λέλας, ν' αρχίσεις φλέρτ ανελήγτο, να την πλησιάσεις, να έκτεθης, όσο μπορείς μαζί της, να γίνη σουσούρο...»

— Γιατί; ρώτησε ο άλλος, κατάπληκτος.

— Παιδί που είσαι!... είπε γελώντας και δείχνοντας το θαυμάσιο φίλντις των δοντιών της. Μά... αυτό είναι ο ασφαλέστερος τρόπος να σκεπάσουμε το δικό μας... Κρίμα, που είσαι και δικηγόρος!... Κάνοντας τον έρωτευμένο με τη Λέλα, θά μου δημιουργήσης ένα πετυχημένο «άλλοθι» για κάθε ένδεχομένο... Αφήνω το γλέντι που θα κάνουμε οι δυο

Αφού το νεαρός, θά της κά-
νυ τον έρωτευμένο... είπε εκεί-
νος στη Λόλα και την έσφιξε
στην αγκαλιά του

μας... Γιατί θά μου τ'ά λές, δεν
είν' έτσι, παλιόπαιδο;

— Αφού το θέλεις, είπε φιλά-
ρεσκα το «αγόρι».

Και την έσφιξε στην αγκαλιά του και σφράγισε τη συμφωνία μ' ένα θερμό φιλι διαρκείας. Τώρα, λοιπόν, εκεί, στο μεγάλο, κοσμικό ζαχαροπλαστείο, έκανε νέος αρχή στην επίθεσι, κατά το πρόγραμμα. Η Λέλα πρόσζε. Με λαχτάρα βεβαιώθηκε, ότι αυτήν έκύτταζε πραγματικά, κοκκίνισε, κιτρι-νισε και αποκρίθηκε στις ματιές του μ' ένα χαμόγελο, προσκλητήριο τυπωμένο με κόκκινο μελάνι.

Την άλλη μέρα, τ' απόγεμα, η Λέλα πρότεινε στη Λόλα να πάνε την ίδια ώρα, στο ίδιο ζαχαροπλαστείο, να ιδούν, αν θά πήγαινε ο νέος, να συνεχίση. Η Λόλα δέχτηκε με τη μεγαλύτερη προθυμία. Κάθισαν και στο ίδιο τραπέζακι που το βρήκαν άδειανό. Ο νέος όμως δε φαινότανε κι' η Λέλα ήταν όλο νεύρα:

— Γελαστήκαμε... Δε θάρρη....

Κι' η Λόλα της άπαντούσε, με βεβαιότητα κι' αίνι-γματικό χαμόγελο:

— Θά το ίδης που θάρρη... Θά το ίδης!...

Πώς να μην ήταν βέβαιη, αφού του είχε τηλεφωνήσει; Ήρθε και ήτανε τόσο επιθετικός, που στο τέλος σηκώ-θηκε και τις ζύγωσε, αυτοσυστήθηκε και είπε:

— Με συγχωρήτε... αλλά θά ήθελα τόσο πολύ (και κύτταζε κατάματα τη Λέλα, που δεν άνθεζε σ' αυτή τη ματιά και χαμήλωσε τα βλέφαρα) να σας γνωρίσω... Μπορώ να σας κάνω συντροφιά για λίγο;...

Και κάθισε, χωρίς να προσμένη απόκρισι. Μετά δέ-κα λεπτά η Λόλα είπε, κλείνοντας πονηρά το μάτι στη

ΛΟΛΑ και η ΛΕΛΑ

Λέλα:

— Έμένα θά μου επιτρέψετε... Έχω να περάσω μιά μα-
τιά από τη μοδίστρα μου... Ίσως σας προλάβω στο γυ-
ρισμό...

«Έφυγε» και την άφησε μόνη, «tèt-à-tèt» με τον άγνωστο σ' αυτήν νέο, μπροστά σ' όλο τον κόσμο, που γέμιζε την ώρα εκείνη το ζαχαροπλαστείο, και που ήτανε τόσοι που την ήξεραν, για να την εκθέση, να καταλάβουν οι πάντες και οι πάσες, ότι ο νέος ενδιαφερόταν για τη Λέλα κι' όχι γι' αυτήν...

Και τόκανε τόσο ταχτικά, που σπαρτοβούνησε στον κό-
σμο πως τά είχε με την κοπέλλα... Καί, για χάρη της Λέ-
λας, είπε στον άντρα της και

μπάσανε το νέο στο σπίτι και τον δέχονταν ταχτικά και τον παίρνα-νε στις εκδρομές τους και στις δεξιώσεις πουκανε η Λόλα και στους χορούς πουδινε και στα γιορτάσια... Κι' η Λέλα, όλη χα-ρά, καμάρι, περηφάνεια, ευτυχι-σμένη και μακάρια, εκμυστηρευό-τανε τα πάντα στη Λόλα, τα φι-λιά στο σκοτάδι, τα χάδια και τα έρωτόλογα κι' εκείνη έκανε πως τ' άκουγε με το πιο μεγάλο ενδια-φέρον, ενώ τ' ήξερε, με το νι και με το σίγμα, από τ' «αγόρι» και είχε γελάσει με την καρδιά της.

Άλλά μιά μέρα σώθηκαν τα γέλια. Η Λέλα της είπε κάτι, που ο νέος δεν της το είχε αναφέρει διόλου:

— Ξέρεις, καμμένη, επιμένει τώρα να πάω στη γκαρσο-
νιέρα του...

Η Λόλα χλώμιασε. Κύτταξε καλά τη Λέλα στα μάτια κι' αυτά της είπαν ότι δεν ήτανε ψέμματα και ότι σά να είχε αποφασίσει να πάη.

Και τότε πρόσζε η Λόλα πόσο η έρωτική ευτυχία, έστω και η ψεύτικη, η σκηνοθετημένη απ' αυτήν, είχε δμορφήσει τη Λέλα.

— Όχι — της είπε φωναχτά — όχι αυτό! — Θά κινδυνέ-
ψης, σάν κορίτσι... Θά κινδυνέψης να χάσης... Κι' έπειτα ο
ίδιος θά σε καταφρονήσει... Ένα κορίτσι, που γυρίζει στις
γκαρσονιέρες!...

Η Λέλα όμως, τρελλή από αγάπη, δε φαινότανε να νοιάζε-
ται γι' αυτό:

— Έγώ θά πάω, είπε ξέψυχα, και θά ίδης που θά με σε-
βαστή!

Η Λόλα δεν κρατιότανε πιά:

— Όχι, σοφ λέω, φώναζε, δε θά π'ας!... Δεν πρέπει να
π'ας!... Δε θέλω να π'ας!... Και δε θά π'ας!...

Η άλλη σάν κάτι να μυριζόταν άοριστα. Δεν εύρισκε κα-
θόλου φυσική αυτή την εξέγερσι. Την κύτταζε βαθεία στα
μάτια:

— Έ, ναι, λοιπόν! — αποκρίθηκε η Λόλα σ' αυτή τη μα-
τιά — αυτό που βάζεις με το νο σου... Και μου τ'άλεγε ο-
λα... ακόμα και το άστείο δώρο που τούκανες... τη χρυσή
καρδιά με τη φωτογραφία σου...

— Κι' έμένα... έμένα με είχατε για παραθάν;... φώναζε
με φωνή στραγγαλισμένη η Λέλα. — Τώρα θά ίδης! Σ'
όλο τον κόσμο θά ξεσκεπάσω την έλεεινή κωμωδία
σας!... Καί, πρώτα-πρώτα στον άντρα σου!

— Άμ! δέ, που θά σε πιστέψη!... Για όλους έσύ είσαι η
έρωμένη του και όλοι θά νομίσουν πως θέλεις τώρα
να τον φορτώσης σε μένα.

Η Λέλα σωριάστηκε σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη
δυο νεκρούς: τον έρωτα και τη φίλα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι δεισιδαιμονίες των Μπαντού

Οι γιατροί που θ' αποφασίσουν να εξασκήσουν το έ-
πάγγελμά τους στην περιοχή των Μπαντού της Νοτίου
Αφρικής, θά έχουν να παλέψουν με τις παράξενες και βα-
θεία ριζωμένες δεισιδαιμονίες των Ιθαγενών αυτών.

Όταν π.χ. ένας Μπαντού πάσχη από φυματίωσι, πι-
στεύει ότι... έχει μπη ένα πουλί μέσα στο στήθος του κι'
ότι, όσο βρίσκεται εκεί, είναι αδύνατη η θεραπεία του!

Δεν ένοει λοιπόν ν' ακο-
λουθήσι τις καινούργιες
θεραπευτικές μεθόδους.

Τα θύματα της πελλά-
γρας αποδίδουν την πάθησί
τους... σε μάγια. Είναι α-
δύνατο να πειστούν ότι πρό-
κειται για αδιταμίνωσι, ο-
φειλομένη στην κακή διαί-
τα που ακολουθεί η φυλή
τους από αιώνες.

Πράγματι, μόνο στις γυ-
ναίκες και στα παιδιά έ-
πιτρέπεται να τρώνε λαχα-
νικά.

Έτσι, οι άντρες στε-
ροδνται από πολυτίμες βι-
ταμίνες, εξασθενούν και άρ-
ρωσταίνουν εύκολα, ενώ
αντίθετα οι γυναίκες τους
είναι εξαιρετικά γερές και
αντέχουν στην πιο σκληρή
δουλειά.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ

ΕΝΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΧΡΗΜΑ

ΚΙ' ή πιο καλή ιδέα, όταν την κρατάτε κλεισμένη μέσα στο μυαλό σας, δεν αξίζει τίποτα. Για ν' αποκτήσετε κάποια αξία, πρέπει να προσπαθήσετε να την πραγματοποιήσετε.

«Αλλ' ίσως διστάζετε, γιατί δεν είναι ακόμη τέλεια. Τι σημασία έχει; Αρκεί ότι είναι καινούργια κι' ότι αποτελεί κάποια πρόοδο στο πεδίο της τεχνικής, της επιστήμης, της τέχνης και των εφευρέσεων. Η πρώτη ηλεκτρική λυχνία, που παρουσίασε ο "Εδισον, είχε αναρίθμητα ελαττώματα, πού, άλλωστε, τα αντιλαμβάνονταν κι' ο ίδιος. Αποτελούσε, όμως, μια αναμφισβήτητη πρόοδο απέναντι των λυχνιών φωταερίου και επέτρεπε την πρακτική εκμετάλλευσή αυτής της τεραστίας δυνάμεως, που είναι ο ηλεκτρισμός.

«Αλλοι, παίρνοντας την πρωτόγονη λυχνία του "Αμερικανού εφευρέτου, την τελειοποίησαν.

«Όταν έχετε μια ιδέα, συμβουλευτεί ο Σουίφτ, γαντζωθείτε στις καλές πλευρές της και υποστηρίξετέ τις με πείσμα. "Όσο για τις κακές της, αναριθμητοί άνθρωποι θα ψάξουν να τις βρουν. Μην απασχολήστε, λοιπόν, μ' αυτές».

Μην ξεχνάτε ότι ο μεγαλύτερος εχθρός του καλού είναι το καλύτερο. Ποσοί επιστήμονες δεν είχαν κάμει σημαντικές ανακαλύψεις πού, όμως, τις κρατούσαν μυστικές, για να μπορέσουν να τις τελειοποιήσουν.

«Αλλ' όσπου να το κατορθώσουν, άλλοι συνάδελφοί τους παρουσίασαν παρεμφερείς ανακαλύψεις, που άχρηστευαν τις

ούτε στην πρώτη περίπτωση ούτε στη δεύτερη.

Στην πραγματικότητα μιας ιδέας σημαντικό ρόλο παίζουν ή πρωτοβουλία κι' ή επινοητικότητα. Με βάσι αυτά τα δύο κριτήρια διάλεγε τους υπαλλήλους, που προώριζε για διευθυντές των επιχειρήσεών του, ο περίφημος βασιλιάς της Ξυλείας Ρίκς.

«Ανάμεσα στους υποψηφίους ήταν κάποτε κι' ο Μπίλ Πήκ "Ένα πρωί, ο Ρίκς τον πήρε στο τηλέφωνο.

— Μπορείτε να μου κάμετε μια χάρη; τον ρώτησε.

— Καί βέβαια, απάντησε ο Πήκ. Για τί πρόκειται;

— Πρόκειται για ένα γαλάζιο κινέζικο βάζο με χρυσαφίδες παραστάσεις. (Ο Ρίκς το περιέγραψε όσο καλύτερα μπορούσε). Βρίσκεται στο τάδε παλαιοπωλείο της Σούτερ Στρήτ κι' επιθυμώ να το έχω σήμερα. Μπορείτε ν' ασχοληθήτε μ' αυτό το ζήτημα;

— Τρέχω άμέσως, κύριε Ρίκς.

Ο Πήκ βρήκε το παλαιοπωλείο της Σούτερ Στρήτ, αλλά δεν υπήρχε κανένα γαλάζιο κινέζικο βάζο στις βιτρίνες του. Σκέφτηκε, όμως, πώς αν ζητούσε πληροφορίες, ο ιδιοκτήτης του παλαιοπωλείου θα του φούσκωνε την τιμή. Γι' αυτό, προσπάθησε να τηλεφωνήσει στον Ρίκς. Αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να τον βρή πουθενά. Ξαναγύρισε τότε στο παλαιοπωλείο, για να κυτάξει καλύτερα. Αυτή τη φορά, το βάζο βρισκόταν στην εξωτερική προθήκη, αλλά το κατάστημα ήταν κλειστό.

Ο Πήκ προσπάθησε τότε να βρή τον ιδιοκτήτη.

Αλλ' ο παλαιοπώλης, που ήταν συνεννοημένος με τον Ρίκς, είχε γίνει άφαντος.

Ο Πήκ, ωστόσο, δεν απελπίστηκε. Κινήγησε τον παλαιοπώλη παντού, κάνοντας τη δουλειά αληθινού γτέκετς και, στο τέλος, κατάφερε να τον ανακαλύψει και ν' αγοράσει το βάζο, που έτρεξε γρήγορα να το πάει στον Ρίκς.

Ο βασιλιάς της Ξυλείας, εκτιμώντας τις ικανότητές του, τον ώνόμασε τότε γενικό διευθυντή των επιχειρήσεών του.

Η εταιρεία ελαστικών «Γκοούντρις» διαθέτει σήμερα 250 επιστήμονες, πού, από το πρωί ως το βράδυ, δεν κάνουν άλλη δουλειά από το να ψάχνουν να βρουν καινούργιες ιδέες. Το ίδιο κι' ή εταιρεία Ντύ Πόν, ή «Άλουμίνουμ Κόμπανυ», ή «Ούεστινχάουζ», ή αγγλική «Λέβερ» κλπ.

Αλλά, για να επιτύχετε στη ζωή και για να έχετε αποδοτικές ιδέες, δεν αρκεί να το επιθυμείτε μόνον.

Μια σοφή παροιμία λέει: «Με το τίποτα δεν φτάνει κανείς τίποτα». Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να βγείτε από την περιοχή της αόριστης επιθυμίας και να κάμετε πιο συγκεκριμένη την επιδίωξή σας, εντοπίζοντάς την σ' έναν ορισμένο τομέα. Δεν αρκεί π.χ. να θέλετε να επιτύχετε στο εμπόριο. Πρέπει επίσης να βρήτε το είδος του εμπορίου που σας ταιριάζει κι' ακόμη να επινοήσετε κάτι το καινούργιο ή το πρωτότυπο σ' αυτό. Και το ίδιο συμβαίνει με τις επιστήμες, τα γράμματα ή τις τέχνες. Κι' εδώ επίσης πρέπει να διαλέξετε το είδος που σας ταιριάζει και να ριχτήτε με ζήλο και θερμότητα σ' αυτό.

Πολλοί άνθρωποι βγαίνουν στο δρόμο ελπίζοντας πως στην πρώτη γωνιά θα συναντήσουν την τύχη, που θα τους προσφέρει χαμογελώντας μια επιχείρησι, ή ένα ανεξάντλητο μεταλλείο, ή ένα στεφάνι ποιητού ή το μυστικό μιας εφευρέσεως, που θ' αναστατώσει τον κόσμο. Αλλά συνηθέστερα δε βρίσκουν τίποτα. Και τα βάζουν τότε μαζί της γιατί τους γέλασε.

«Αλλ' ή τύχη δεν έφταιξε σε τίποτα. Έκείνοι που έφταιξαν είναι οι ίδιοι, που πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να περιμένουν τα πάντα απ' αυτή.

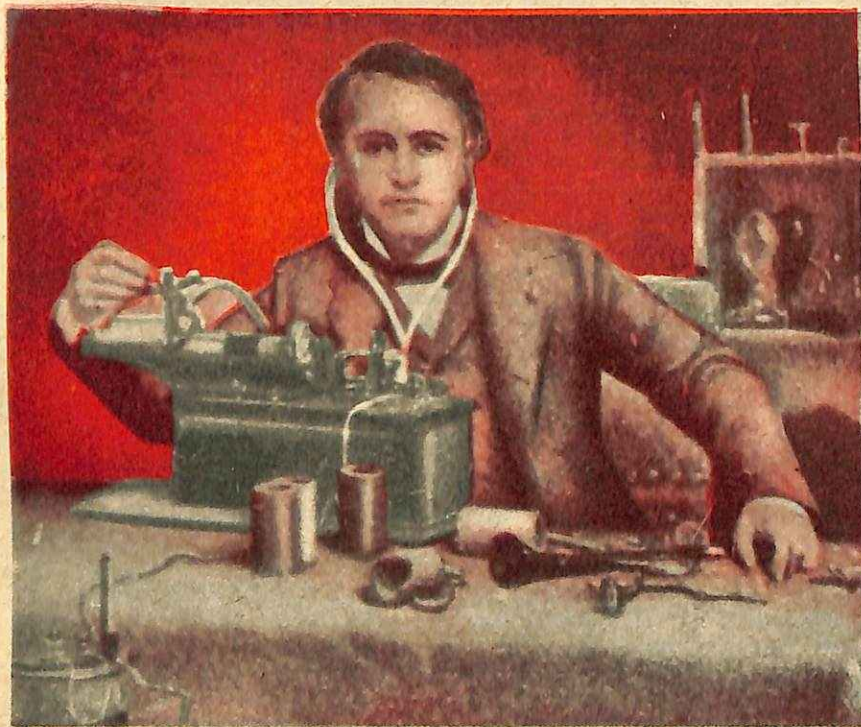
Στη ζωή υπάρχουν δυο κατηγορίες ανθρώπων. Η μία, που είναι ολιγαριθμη, αποτελείται από τους έκλεκτους, τους τολμηρούς, τους πρωτοπόρους, που ξέρουν ν' ανοίγουν πάντα καινούργιους δρόμους σ' όλους τους τομείς.

Η δεύτερη είναι ή απειράριθμη στρατιά των άποτυχημένων, που ζούν σαν παράσιτα εις βάρος των πρώτων. Χωρίς το εφευρετικό μυαλό των τολμηρών, χωρίς την αδάμαστη θέλησή τους, χωρίς την περιφρόνησή τους στους κινδύνους, χωρίς την ικανότητά τους να παραμερίζουν τα εμπόδια, το επίπεδο της ζωής θα βρισκόταν πολύ χαμηλά.

«Αν θέλετε και σεις να επιτύχετε, πρέπει να τους μιμηθήτε. Αν δεν έχετε το θάρρος να ριχτήτε στον άγωνα, περιμένετε τότε να κάμουν αυτοί κάτι για σας, αλλά, προ παντός μην τα βάζετε ούτε με την τύχη, ούτε με κανένα άλλον.

Η επιτυχία κερδίζεται με αγώνες, με κόπους και κάποτε με θυσίες. Οι άνθρωποι που κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια δεν πρόκειται να τη γνωρίσουν ποτέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ίδιες που περιμένουν τον εφευρέτη τους.

Ο Θωμάς "Εδισον στο εργαστήριό του

δικές τους. Και το ίδιο συμβαίνει στις επιχειρήσεις. Την ιδέα σας μπορεί να την έχουν και άλλοι. Σπεύστε, λοιπόν, να την εκμεταλλευτήτε, για να μη σας προλάβουν.

Όταν μιλάμε για ιδέες, πού δεν είναι τέλειες, δεν έννοούμε ιδέες πού βρίσκονται ακόμη στο στάδιο της επεξεργασίας και πού δεν έχουν μορφοποιηθεί. Δεν πρόκειται τότε για ιδέες, αλλά για σκαριφήματα ή διαγράμματα ιδεών. Έκείνοι που έννοούμε είναι το εξής: Μια ιδέα μπορεί να μην εξαγλη όλόκληρο το θέμα ή να περιορίζεται σ' ένα μόνον τομέα, πού αποτελεί μέρος ενός συνόλου, πού δεν κατορθώνουμε ακόμη να το συλλάβουμε.

Δεν είναι ανάγκη, λοιπόν, να περιμένετε όσπου να κάμετε κτήμα σας ολόκληρο το θέμα ή να επεκτείnete την ιδέα σας σ' όλους τους τομείς της πιθανής εφαρμογής της, για να την εμφανίσετε. Έκμεταλλευθήτε εκείνο πού κατέχετε. "Αν σας δοθή καιρός, ή, αν βρήτε τις κατάλληλες περιστάσεις, μπορείτε να προχωρήσετε. Αλλά μη σταματάτε. Το κυριώτερο είναι ν' αρχίσετε.

Πολλοί άνθρωποι αρχίζουν ή πολύ ένωρίς, όταν ακόμη οι ιδέες τους είναι άωρες και ασχημάτιστες, ή πολύ άργα, όταν οι ιδέες τους έχουν ξεπεραστεί. Καί, φυσικά, δεν πετυχαίνουν

— Μά τι κεστεύει είν' αυτό, Μαρία;
— Ο κύριος με υποχρέωσε να το φέρω, κατά το διάστημα της απουσίας σας!...

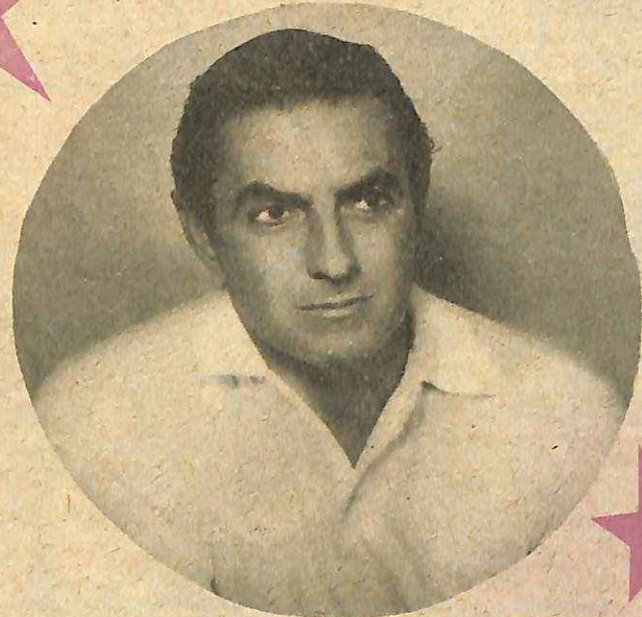
Ο "Γόη Τεύ" και Ο ΕΡΩΣ...

Ο Βιττόριο Γκάσμαν και ο Τάυρον Πάουερ κινδύνευσαν να καταστραφούν από δυό διαφορετικές γυναίκες

ΤΟΣΟ ο Βιττόριο Γκάσμαν όσο και ο Τάυρον Πάουερ, Ιταλός ο πρώτος και Αμερικανός ο δεύτερος, οι δυο «γόνιμες» του διεθνούς κινηματογράφου, που μέχρι πρότερας συναγωνίζονταν ο ένας τον άλλον σε «κατακτήσεις» ανάμεσα στις πιο γοητευτικές γυναίκες του κόσμου, κινδύνευσαν να καταστραφούν. Όχι μόνο δεν είναι οι δημοφιλείς αστέρες με τα εκατομμύρια των φανατικών θαυμαστριών σ' όλο τον κόσμο, αλλά έπαψαν από καιρό να είναι και οι «ιδεώδεις έρασμοί». Αιτία όλων αυτών των δεινών είναι δυο γυναίκες, δυο «άπιστες» κατά τους ίδιους γυναίκες, που τους έδωσαν από ένα καλό μάθημα και τους έκαναν να χάσουν ξαφνικά την αύλη τους. Αλλά ως αναφέρουμε με τη σειρά τη «θλιβερή» αυτή ιστορία των δυο «γοητών» όπως τη γράφουν οι αμερικανικές εφημερίδες:

Μέχρι το 1951 ο «γοητευτικός» αλλά και φοβερά κυνικός με τις γυναίκες Βιττόριο Γκάσμαν ήταν στις δόξες του. Μόλις τότε είχε τελειώσει την περίφημη ταινία «Πόθοι στους βάλτους» («Πικρό ρύζι»), με την Σουλβάνα Μάγκα-νι και το άστρο του βρισκόταν στο ζενίθ της δόξας και της δημοτικότητας. «Αμέτρητες γυναίκες σ' όλο τον κόσμο ψιθύριζαν με λατρεία το όνομά του και οι «κατακτήσεις» του δεν είχαν τέλος.

Στις αρχές του 1952 ζήτησε και πήγε στο Χόλλυγουντ, για να κερδίσει «δολάρια με το σακί» και γά «κατακτήσει» τις «Αμερικανίδες», όπως έλεγε ο ίδιος. Δεν είναι γνωστό τι κατάφερε με άλλες, αλλά από μία και μόνη βρήκε κυριολεκτικά τον μπελά του. Αυτή ήταν η γνωστή για τον «δυναμικό» χαρακτήρα της στάρ του Χόλλυγουντ Σέλλεϋ Γουίντερς, η οποία, μέσα σε τρεις μήνες από τη γνωριμία τους, κατάφερε να τον παντρευτεί. Λίγους μήνες μετά το γάμο τους ο Βιττόριο εγκατέλειψε τη γυναίκα του σε ενδιαφέρουσα κατάσταση και ξαναγύρισε στην Ιταλία, για να συνεχίσει την καριέρα του ως ηθοποιός και Δόν Ζουάν. Αλλά η Γουίντερς δεν ήταν από τις γυναίκες που συγχωρούν εύκολα. Μόλις είδε ότι ο άντρας της άρνούσε σκοπίμως να ξαναγυρίσει κοντά της, φρόντισε και έμαθε την... ηρωική δράση του στην Ιταλία με μία νέα ηθοποιό, την Άννα Μαρία Φερρέρο. Και χωρίς να χάσει καιρό κατέφθασε μία νύχτα με κάθε μυστικότητα στη Ρώμη, για να τον τιμωρήσει. Πραγματικά δυο μέρες μετά την άφιξή της συνέλαβε επ'

Ο Τάυρον Πάουερ σκυθρωπός, πριν από τον πρόσφατο γάμο του.

αυτοφώρω το παράνομο ζευγάρι. Και τους τιμώρησε επί τόπου όπως ήξερε εκείνη. Τον Βιττόριο τον τρέλλανε στα χα-στούκια, μαζί με πολλές αμερικανικές βρισιές, τη δέ φίλη του κυριολεκτικά την ξεμάλλιασε, αφού την έδειρε κι' αυτήν! Έπειτα, σαν να μη συνέβη τίποτα, ξαναγύρισε μόνη στην Αμερική και υπέβαλε αμέσως αίτηση διαζυγίου.

Απ' εδώ τώρα αρχίζει το δράμα του Βιττόριο. Από το θόρυβο που δημιουργήθηκε με το «σκάνδαλο» ή δόξα και η δημοτικότητα του έπεσαν ξαφνικά στο μηδέν. Κανείς παραγωγός, Ιταλός ή ξένος, δεν έπιχτιζε πια τη συνεργασία του και ο άλλος υπ' αριθ. Ένα στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου αναγκάστηκε να ιδρύσει δικό του θίασο πρός τις «Αννα-Μαρία Φερρέρο πάντα κοντά του. Στο διάστημα αυτό η Γουίντερς επέτυχε να πάρει και το διαζύγιο εις βάρος του Βιττόριο. Αλλά το διαζύγιο αυτό ήταν άκυρο για τους Ιταλικούς νόμους. Η Καθολική Έκκλησία δεν το άνεγνώρισε ποτέ και σήμερα ο Γκάσμαν θεωρείται ακόμη... παντρεμένος με τη Γουίντερς, ενώ η ίδια δεν έχασε καιρό: Από ιδιαίτερη αδυναμία προς τους Ιταλούς, ξαναπαντρεύτηκε στο Χόλλυγουντ τον Ιταλικής καταγωγής γνωστό ηθοποιό Άντονι Φραντσέσκο! Όσο για τον Βιττόριο και την Άννα-Μαρία, παρ' όλο που αγαπιούνται τρελλά, δεν πρόκειται να παντρευτούν ποτέ, γεγονός που κάνει τον άλλοτε «γόνιμο» να είναι διαρκώς έξω φρενών, έναντι της Γουίντερς και να λέει συχνά:

— Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι μια τρελή Αμερικανίδα θα μου έβαζε τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι. Την έπαθα σαν αγράμματος!

Η περίπτωση του Τάυρον Πάουερ, του «ωραίου Τάυ», όπως τον ήξεραν οι πολυάριθμες και φανταστικές θαυμαστές του μέχρι το 1953, είναι έντελως διαφορετική και περισσότερο πολυπλοκή. Μέχρι το 1948 ήταν παντρεμένος και ζούσε ευτυχισμένα με τη γυναίκα του, τη Γαλλίδα ηθοποιό Άνναμπέλλα. Ήταν νέος και πλούσιος και διέθετε φήμη και δόξα που ξετρέλαινε τις γυναίκες. Αλλά η ευτυχία της Άνναμπέλλα δεν κράτησε παρά μόλις δυο χρόνια ακόμη. Το 1950 δυο πολύ όμορφες και προκλητικές γυναίκες ήρθαν να τον αναστατώσουν. Η μία ήταν η Λάνα Τάρνερ και η άλλη η Λίντα Κρίστιαν. Και ξαφνικά ξέσπασε το «σκάνδαλο». Χωρίς κανένα βάσιμο λόγο ο «ωραίος Τάυ» χάρισε την Άνναμπέλλα, για να παντρευτεί στη Ρώμη στις 27 Ιανουαρίου του 1950 την Λίντα Κρίστιαν.

Μέχρι το 1954 το ζευγάρι έζησε μέσα σ' ένα πραγματικό δινερό ευτυχίας, που το συμπλήρωναν και δυο όμορφα κοριτσάκια, που γεννήθηκαν στο μεταξύ, η Ρομίν-Φραντσέσκα, 7 ετών σήμερα, και η Τάριν-Στεφανία, 5 ετών. Αλλά το «δ-νείο» για τον Τάυ διελύθη πολύ σύντομα και κατά τρόπο τραγικό. Η Λίντα, η αγαπημένη του γυναίκα, τον άπατούσε από πολύ καιρό μ' ένα νεαρό και άσημαντο ηθοποιό, παντρεμένο και με δυο παιδιά, τον Ένμουντ Πέρντομ!...

Το χτύπημα ήταν τόσο οδυνηρό για τον Τάυ, ώστε ο χαρούμενος και πάντα καταδεκτικός χαρακτήρας του μετεβλήθη ξαφνικά σε σκυθρωπό και διαρκώς έννευρισμένο. Όσο το σκεπτόταν, τόσο τον έπιανε η «τρέλλα» να φύγει μακριά, να κλειστή κάπου, που να μη τον ξέρουν και να μη ξέρη κανένα! Αυτός, ο «γόνιμος» με τις τόσες επιτυχίες, να την πάθει από ένα νεαρό και άγνωστο ηθοποιό!...

Φυσικά, πολιτισμένος άνθρωπος καθώς ήταν, δεν κατέφυγε σε ακρότητες, για να τιμωρήσει την άπιστη Λίντα, που του «μάτασε» για πάντα την καρδιά, όπως είχε τότε ο ίδιος. Περιώρισε να τη χωρίσει αμέσως και να άποτραβηχτεί από τη ζωή έχοντας για παρηγοριά τα δυο χαριτωμένα κοριτσάκια του. Αλλά μαζί με το «ατύχημά» του αυτό έπεσε ξαφνικά και η δημοτικότητά του. Το άστρο του, που άλλοτε μεσου-ράνιζε, άρχισε να τρεμοσβύνει. Ετυχώς, ο πρόσφατος γάμος του με τη Ντέμπι Μινάρδο, τον έσωσε από την καταστροφή...

ΦΡΕΝΤ ΜΠΑΡΡΥ

Ο Βιττόριο Γκάσμαν με το κυνικό χαμόγελο πάντα στα χείλη.

K. Z. ΠΟΛΙΤΗ

Άλκιβιάδης

Ο Άλκιβιάδης καταγόταν από το γένος του Αίαντα του Τελαμωνίου, συγγενές με τους Άλκιωνίδες και τον Περικλή και είχε τεραστία κληρονομική περιουσία. Το ανδρικό του κάλλος ήταν σπάνιο. Διέθετε σπουδαία ύψος, δύναμη, ευπρέπεια, ευκαμψία σ' όλες τις κινήσεις και ένα γοητευτικότατο τόνο φωνής, στον οποίο προσέδιδε χάρι και ένας μικρός τραυλισμός του. (Δε μπορούσε να προφέρει το ρά).

Αξιοθαύμαστη ήταν και η ετοιμότης του πνεύματός του. Στο χαρακτήρα του κυριαρχούσε η αθάνατη, η οποία εκδηλωνόταν με απόλυτη ασυδοσία. Ο Πλούταρχος αποκαλύπτει αρκετά χαρακτηριστικά δείγματα της ευφυΐας και του θάρρους του. Στους δασκάλους του έδειχνε υπακοή και φιλομνημία. Όμως δεν ήθελε να δι-οαχθώ τον αυλό, λέγοντας πως το δ-ργαίο αυτό ασχμίζει και παραμορφ-νεί το πρόσωπο.

Πολλοί προσπαθούσαν να αποκτή-σουν τη φιλία του Άλκιβιάδη, όμως μόνο ο Σωκράτης επέτυχε να τον κάνει πιστό φίλο του. Στο μεγάλο αυτό σο-φό, ο Άλκιβιάδης βρήκε τον άνθρω-πο, που μπορούσε να του επιβληθεί και να του δώσει κατευθύνσεις στη ζωή του. Μόνο μπροστά στο Σωκράτη α-ίσθανόταν δειλία. Τόσο είχε κυριευθεί από την υπέροχη διδασκαλία του, ώστε έλεγε στους φίλους του πως δε θα είχε νόημα η ζωή του, αν έμενε όπως ήταν προτού γνωρίσει το δάσκαλο.

Νεώτατος ο Άλκιβιάδης βρέθηκε μαζί με τον Σωκράτη στην εκστρα-τεία κατά της Ποτιδάρας. Έμενε μαζί του κάτω από την ίδια σκηνή κι' ήταν αχώριστος συνεργαστής του.

Στη μάχη, όπου και οι δυο αγωνί-στηκαν γενναία, ο Σωκράτης τον έσω-σε με μία τολμηρή κίνηση και κατόπιν βοήθησε ώστε να πάρει ο Άλκιβιάδης από τους στρατηγούς το θραύειο της ανδρείας. Έπλησε και ο Άλκιβιάδης βοήθησε το Σωκράτη κατά τη διάρ-κεια της ατυχούς εν Αφίλη μάχης.

Κυριώτερο γνώρισμά του ήταν η θρασύτης. Μία φορά άφηγεται ο Πλούταρχος — έβαλε στοίχημα με τους φίλους του να ρωπίσει στο πρό-σωπο τον Ίππωνα, ένα επίσημο πα-ράγοντα της αθηναϊκής ζωής, και το έ-κανε. Το περιστατικό έγινε αμέσως γνωστό στην πόλη και όλοι μιλούσαν γι' αυτό με αγανάκτηση. Την άλλη μέ-ρα ο Άλκιβιάδης πήγε στο σπίτι του Ίππωνικού, γύμνασε τους ώμους του και τον παρακάλεσε να τον μαστιγώ-ση όσο ήθελε. Ο Ίππωνικός όχι μόνο τον συγχώρεσε αμέσως, αλλά τον συμ-πάθησε τόσο πολύ ώστε τον έκανε γαμπρό του με τη θυγατέρα του, την Ίππαρέτη. Σ' ένα, όμως, τόσο ακα-τάστατο άνθρωπο, δεν ταίριαζε μία μυαλωμένη και τίμια γυναίκα. Γι' αυ-τό, σε λίγον καιρό η Ίππαρέτη έ-φυγε από το σπίτι του και πήγε στον αδελφό της. Οι νόμοι των Αθηναίων απαιτούσαν στις περιπτώσεις αυτές να παρουσιασθεί η γυναίκα προσωπικά στο δήμο και να διατυπώσει τους λό-γους, που την αναγκάζουν να εγκα-ταλείψει το σύζυγό της. Ο Άλκιβιά-δης έσπευσε επί τόπου, την πήρε από το χέρι και την ώθησε στο σπίτι του, χωρίς να τολμήσει η ίδια ή άλλος κα-νείς να τη τιμωρήσει.

Ιδιαίτερος του έμβουλιζε το ότι όλοι μιλούσαν για τις παραξενιές του.

Μία φορά έκοψε την άραιότατη ούρα ενός σκύλου του. Και όταν οι φίλοι του τον πληροφορήσαν ότι όλοι τον ει-ρωνεύονταν γι' αυτό που έκανε, απάν-τησε γελώντας:

— Αυτό ακριβώς ήθελα. Να μιλούν οι Αθηναίοι για την ούρα του σκύ-λου μου, αντί να ασχολούνται με άλ-λες, χειρότερες πράξεις μου.

Όταν αναμίχθηκε στα δημόσια πράγματα, προκάλεσε τους φόβους, και τις ανησυχίες όλων των πατριών. Στην αρχή συνεκρούσθη με τον φιλή-συχο Νικία και απειλήθηκε με έξο-στρακισμό. Κατόπιν συνεμύχησαν και οι δυο κατά του λυγιστάλου Υπερ-βόλου, ο οποίος, μετά το θάνατο του Κλέωνος ήθελε να παρουσιάζεται ως άρχηγος των δημοκρατικών. Το απο-τέλεσμα ήταν να εξοστρακισθεί ο Υ-περβόλος.

Ύστερα απ' αυτό, το κύρος του Άλκιβιάδη ανέβαινε διαρκώς, σε βά-ρος του Νικία, ο οποίος παραμεριζό-ταν. Ήταν η εποχή κατά την οποία ξαναζωντανεύει η διάσταση μεταξύ Α-θηναίων και Σπάρτης. Οι σύμμαχοι εί-χαν παράνομα. Οι Κορίνθιοι δεν άνε-γνώριζαν τη συμφωνία σχετικά με την πεντηκονταετή ειρήνη. Οι θρακικές πό-λεις δεν ήθελαν να τεθούν πάλι υπό την κυριαρχία των Αθηναίων. Οι θη-βαίοι είχαν κλείσει με την Αθήνα μ-νο δεκαήμερη ανακωχή. Και ενώ συνέ-βαιναν αυτά, οι Αργείοι άνακτούσαν την έλπίδα ότι θα κατόρθωναν να γί-νουν κυρίαρχοι της Πελοποννήσου και να λυτρωθούν για πάντα από το φόβο της Σπάρτης.

Ακολούθησαν πολλές ζυμώσεις, στις οποίες κύριο ρόλο έπαιξε η πονηρία του Άλκιβιάδη. Οι Αθηναίοι συνεμύ-χησαν με τους Αργείους, έναντι των οποίων έσπευσαν να επιτεθούν οι Σπαρτιάτες, μοιλονότι πληροφορηθή-καν άργα, τη συμφωνία.

Η σύγκρουση έγινε στη Μαντινεία (418 π.Χ.) με αποτέλεσμα τη νίκη των Σπαρτιατών. Οι καρποί, όμως, της νίκης αυτής δεν κράτησαν επί-πολύ. Οι Αθηναίοι ανέκτησαν την έ-πιτροπή τους στο Αργος, και για να απομακρύνουν κάθε μελλοντικό κίνδυ-νο της σημαντικής αυτής πόλεως, έ-στειλαν κτίστες και άλλους ειδικούς τεχνίτες και ανήγειραν στην περιοχή ένα μακρό τείχος, ως τη θάλασσα.

Τριακοσίους Αργείους, για τους ό-ποιους υπήρχε η εντύπωση ότι συμ-παθούσαν τους Σπαρτιάτες, τους εξώ-ρισε ο Άλκιβιάδης από γύρω νησιά, που ήταν υποταγμένα στην Αθήνα. Η Μήλος μόνο έμενε οδύετη, έπειδή οι κάτοικοι της ήσαν Δωριείς. Το 416 π.Χ. το νησί αυτό, ύστερα από μία σειρά προκλητικών αθέτησών, έ-πεχείρησε να πραγματοποιήσει την οδεύ-ση του. Ύπεκυψε, όμως, στη δύ-ναμι των Αθηναίων. Όλοι οι άρρενες κάτοικοι σκοτώθηκαν. Τα γυναικόπα-δα πουλήθηκαν ως δούλοι και στο νη-σί εγκαταστάθηκαν άποικοι Αθηναίοι.

Έτσι οι Αθηναίοι άρχισαν να άνα-κτούν το παλαιό μεγαλείο τους, ενώ εύρισκε πάλι διέξοδο το φιλοπολέμο πνεύμα. Αυτή ακριβώς τη στιγμή οι Αθηναίοι αποφάσισαν να πραγματο-ποιήσουν ένα τοποηφόρο έγχεύριμα ή επιτυχία του οποίου θα τους έξα-σφάλιζε την ούσιαστική ήγεμονία όλου του τότε γνωστού κόσμου.

Πρόσθεσις της σικελικής πόλεως Έ-γέτης, έφτασαν στην Αθήνα και έ-στησαν βοήθεια κατά της Σελινούντων και των συμμάχων της Συρακούσιων. Οι πρέσβεις υπερασπίσαν τον κίνδυ-νο, που διέτρεχαν οι Αθηναίοι, αν οι Δωριείς της Σικελίας άργάνωναν μία εκστρατεία στην Ελλάδα, για να βοη-θήσουν τους υπό κατατρογμό όμοθενείς τους. Στις σχετικές συζητήσεις, που έγιναν στο δήμο της πόλεως, ο Νι-κίας απέκρουσε τα σχέδια περί απο-στολής βοήθειας στην Έγέτη, ο Άλ-κιβιάδης, όμως, όχι μόνο τ' έπεδοκι-μάσε, αλλά εισήχθησε την άργάνωσι μίας μεγάλης επιχείρησης, για την κατάκτηση όλης της Σικελίας. Ο νους του, μάλιστα, πήγαινε πολύ μακρότε-ρα. Το διενέρο του ήταν να υποτάξει μετά τη Σικελία την Κερνηδών, τη Λιβύη, κι' ολόκληρη την Ιταλία.

Οι απόψεις του Άλκιβιάδη φυσικό- ήταν να άκουσθούν με ένθουςιασμό ά-πό την έκκλησία του αθηναϊκού δήμου. Όμως οι αντίπαλοι αυτού του πανί-σχυρου άντρα, δεν έμειναν με σταυ-ρωμένα τα χέρια. Παρωκτεύσαν α-μέσως την αντίδρασή τους, που έ-ξουδετέρωσε τις μεγαλομανίες του Άλκιβιάδη, της οποίας το γόνιμο άρ-χισε να χαλαρώνεται κατά τρόπο ά-νεπανόρθωτο, όπως απέδειξαν οι κα-τόπιν εξελίξεις.

K. Z. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Καλός σύζυγος! Δεν θυμότανε ούτε τ' όνομα της γυναίκας του!

— Θα πάρετε ένα μεζεδάκι;
— Ευχαριστούμε, παίρνουμε!...

Αποόωτη Ευτυχία

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ της Μαϊντ ηγαυιόερχονταν γρήγορα πάνω στα πλήκτρα της γραφομηχανής, ακολουθώντας τα λόγια του κ. Λιούις Σίνκλαιρ, διευθυντού των μεγάλων καταστημάτων «Σίνκλαιρ και Σία», στη Νέα Υόρκη. Συγχρόνως όμως δούλευε γρήγορα και το μυαλό της Μαϊντ, που σκεφτόταν πώς αυτή ήταν η τελευταία συνεδρίαση του διοικητικού συμβουλίου, στην οποία μετείχε ως στενοδακτυλογράφος.

Την προηγούμενη μέρα, είχε κάνει αίτηση να την ξαναστείλουν στο τμήμα πωλήσεων. Κι' η αίτησή της είχε γίνει δεκτή. Ο κ. Σίνκλαιρ έλεγε: «Κύριοι σύμβουλοι, πρέπει να σημειωθεί ένα γεγονός, που η εταιρεία μας είναι ανάγκη ν' αντιμετωπίσει επείγοντως. Κατά το τελευταίο τρίμηνο, οι κλοπές μικροαντικειμένων στα καταστήματά μας ανέβηκαν από τρία στα όχτω τοις εκατό. Πρέπει, λοιπόν, να λάβουμε μία σειρά μέτρων, με τα οποία το ποσοστό αυτό θα κατεβή πάλι στα φυσιολογικά του επίπεδα. Αυτό θα είναι το θέμα της προσεχούς μας συνεδρίασης...».

Την άλλη μέρα, το πρωί, η Μαϊντ βρισκόταν πάλι ως πωλήτρια στο τμήμα φιλικών. Η δουλειά της εκεί της φαινόταν χίλιες φορές προτιμότερη από τα καθήκοντα που είχε ως στενοδακτυλογράφος.

Κατά τις δέκα, ήρθε στον πάγκο της ένας συμπαθητικός και πολύ κομψά ντυμένος νέος και ψώνισε κάτι. Η Μαϊντ βρήκε πως της άρεσε πολύ ο τύπος του και γι' αυτό δεν ξεκόλλησε από πάνω του τα μάτια της, καθώς εκείνος απομακρυνόταν μέσα στον κόσμο. Με μεγάλη της χαρά πρόσεξε πως κι' αυτός γύρισε ένα-δύο φορές και την κύτταξε, πριν φτάσει στην έξοδο. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν κι' ένοιωσε μία γλυκιά ταραχή.

Την άλλη μέρα, περίπου την ίδια ώρα, εκείνος ξαναφάνηκε. Την πρώτη φορά, είχε αγοράσει ένα επίχρυσο κουτάκι για σπρίτ. Σήμερα ζήτησε ένα πέτσινο πορτοφολάκι με φερμουάρ για τα κέρματα. Καθώς η Μαϊντ του το έδινε, της χαμογέλασε και της έκανε μάλιστα κι' ένα λεπτό φιλοφρόνημα για την ομορφιά της.

Όταν εκείνος έφυγε, μία συναδέλφός της, η Τζίζυ, που το στόμα της έσταζε φάρμακι σε κάθε ευκαιρία, της είπε:

— Πρόσεξε, Μαϊντ, με κάτι τέτοιους τύπους. Έρχονται επίτηδες εδώ, για να «φωτισούν» κανένα κορίτσι. Αρχίζουν μ' ένα άνοητο κομπλιμέντο κι' αν καταλάβουν πως το ψάρι τσιμπάει, δίνουν συνέχεια. Αν δώσεις πίστι στα λόγια του, θασαι εύτυχη-σμένη για κανένα μήνα. Ύστερα θα σε παρατήσει και θα κλάις.

Την τρίτη φορά, που ο «τύπος» ξαναφάνηκε, δε συνέβη τίποτα από όσα είχε πη η Τζίζυ. Την τέταρτη φορά, το ίδιο. Συνέβηκε όμως την πέμπτη.

Όταν βρέθηκε μπροστά της, τη χαιρέτησε κι' η Μαϊντ ένοιωσε κάποια έκπληξη, όταν τον άκουσε να της ζητά ένα πορτοφολάκι για τα κέρματα.

— Μά δεν πήρατε ένα τέτοιο την άλλη βδομάδα; τον ρώτησε. — Ναι, απάντησε εκείνος. Άλλά τόχασα. Ξέρετε, μέσα σε τόσο κόσμο, είναι εύκολο να γίνονται μικροκλοπές.

— Αλήθεια; απάντησε η Μαϊντ. Λυπούμαι, μα ξέρετε, και μένα μ' έχουν κλέψει εδώ και λίγες μέρες. Έχασα ένα κολλιέ αξίας έφτα δολαρίων. Κάθε μέρα, εδώ, γίνεται και μία μικροκλοπή.

Σύμφωνα με τις χαϊρέκακες προφητείες της Τζίζυ, όταν το βράδυ, μετά τη δουλειά της, η Μαϊντ βγήκε στο δρόμο, ο «τύπος» την περίμενε.

Η Μαϊντ δε θυμήθηκε καθόλου τις συμβουλές της συναδέλφου της. Τον άφησε να τη συνοδέψει, είπαν πολλά στο δρόμο, στο λεωφόρειο και χωρίστηκαν με κάποια λύπη μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της. Έδωσαν ραντεβού την ίδια ώρα και στον ίδιο τόπο για την άλλη μέρα το βράδυ.

Ο Ντάννυ — αυτό ήταν το μικρό όνομα του νέου — είχε όλα τα προσόντα για να αιχμαλωτίσει την καρδιά της Μαϊντ.

Δεν περιοριζόταν, μάλιστα, στα ραντεβού τους, αλλά συνήθιζε ναρχεται κάθε μέρα στο κατάστημα. Γύριζε από δω κι' από κεί, αγοράζε μερικά ψιλοπράγματα από άλλες συναδέλφους της Μαϊντ κι' εύρισκε την ευκαιρία να της ρίχνει μερικές κλεφτές ματιές.

Άλλά, μία μέρα, συνέβηκε κάτι τρομερό κι' απίστευτο. Η Μαϊντ είχε να δη το Ντάννυ πριν από τρεις μέρες. Δεν είχε εμφανιστή καθόλου στο κατάστημα, ούτε την περίμενε το βράδυ στην έξοδο. Τέλος, παρουσιάστηκε και, περνώντας μπροστά από τον πάγκο της, της είπε πρόσχαρος:

— Γεια σου, αγαπούλα!

— Τι συμβαίνει, Ντάννυ; τον ρώτησε εκείνη. Έχω τρεις μέρες να...

Τη στιγμή εκείνη, βρέθηκε μπροστά της μία ηλικιωμένη πελάτισσα, που της ζήτησε κάτι.

Ο Ντάννυ, στο μεταξύ, είχε προσπεράσει κι' όταν, τελειώνοντας με την πελάτισσα, η Μαϊντ του έριξε μία ματιά, της κόπηκε το αίμα. Είδε τον Ντάννυ να βάζει μ' αστραπιαία ταχύτητα στην τσέπη του κάτι, που έλαμπε ανάμεσα στα δαχτυλά του.

— Ντάννυ! του φώναξε χωρίς να το θέλη, με ραγισμένη φωνή. Εκείνος γύρισε, την κύτταξε γλυκά κι' ενώ προχωρούσε προς τα πίσω, της έκανε νόημα, πως θα την περίμενε, όπως πάντα, στην έξοδο.

Η Μαϊντ άργησέ τον όσο μπορούσε. Κι' όταν βγήκε στο δρόμο, μία ολοκληρή ώρα αργότερα είχε κλείσει το κατάστημα. Ο Ντάννυ είχε φύγει.

Έτσι η Μαϊντ άρχισε να κλαίει και μάλιστα με περισσότερη

υπελπίσια από την Πατρίτσια, την Τζαίην και την Ξανθεία του τμήματος ηλεκτρικών ειδών...

Νόμιζε πως την είχαν ρίξει σ' ένα βάραθρο, απ' όπου δε θα βγαίνει ποτέ πιά. Ο Ντάννυ, λοιπόν, ο λατρευτός της Ντάννυ, ήταν ένας κοινός λωποδυτάκος!...

Άλλά στον πόνο της αυτόν, είχε προστεθή κι' ένας άλλος, όχι λιγότερο δυνατός. Τι είχε κάνει, όταν τον είδε να κλέβη από το κατάστημα, όπου έδωζε το ψωμί της; Είχε σωπάσει! Ήταν συνένοχος του. Αν είχαν πιάσει τον Ντάννυ, θα την κατηγορούσαν πως ήταν συνένοχος του, γιατί δλοι πιά ήσαν το σύνδεσμά της μαζί του.

Όταν πέρασαν δύο μέρες, η Μαϊντ πήρε την απόφασή της. Δε μπορούσε πιά να τον ξανακυντάξει. Της ήταν αδύνατο να μείνει στην πόλη, γιατί, όπου νάταν, εκείνος θα ξανάκανε την εμφάνισή του.

Πήγε, λοιπόν, στον προσωπάρχη και τον παρακάλεσε να την ξανατοποθετήσουν στη γραμματεία ως δακτυλογράφο. Κι' ως δικαιολογία της έφερε, ότι την είχε πιάσει φόβος με τις μικροκλοπές, που γίνονται κάθε μέρα στα τμήματα πωλήσεως.

Ο προσωπάρχης, που τη συμπαθούσε πολύ, της έκανε τη χάρη. Έτσι, η Μαϊντ ξαναβρήκε κάπως την ησυχία της.

Ύστερ από λίγες μέρες, ο προσωπάρχης τη φώναξε στο γραφείο του και της είπε:

— Θα φύγετε, δεσποινίς Μαϊντ, από τη γραμματεία. Έχετε αποσπασθί στο γραφείο του καινούργιου μας υπαλλήλου, που ανέλαβε το τμήμα οργάνωσης των καταστημάτων μας. Πρόκειται μάλλον για προαγωγή, γιατί στη νέα σας θέση ο μισθός θάναι λίγο μεγαλύτερος.

Σε μία ώρα, την ειδοποίησαν να πάη στο γραφείο αρ. 31.

Ο Μαϊντ έβιασε γρήγορα τα μαλλιά της, πέρασε λίγο ρούχ στα χείλη της και τράβηξε για εκεί, κάπως ταραγμένη. Η πρώτη έπαφής της μ' ένα καινούργιο προϊστάμενο, της έφερε μία μικρή αναστάτωση.

Χτύπησε την πόρτα, μπήκε κι' έμεινε... σε στήλη αλατος! Το αίμα της ανέβηκε στα μάγουλα, η καρδιά της χτυπούσε τρελλά. Πίσω από το βαρύτερο γραφείο, την κύτταξε, με το συνηθισμένο χαμόγέλο του, ο... Ντάννυ.

— Έσύ εδώ; ψέλλισε η Μαϊντ.

— Εκείνος σοβαρεύτηκε ξαφνικά.

— Μην εκπλήσσεσαι, άγαπη μου. Τοποθετήθηκα στην εταιρεία ως διευθυντής του τμήματος οργάνωσης. Ύστερα από τα μέτρα, που εισηγήθηκα για την αντιμετώπιση των μικροκλοπών, με κάλεσαν ν' αναλάβω αυτή τη θέση. Άλλά για πές μου... γιατί μ' απόφευγες τώρα τελευταία;

Σηκώθηκε και πήγε κοντά της. Εκείνη εξακολουθούσε να τάχει χαμένα.

— Μά, Ντάννυ, του είπε τέλος, σε είδα που έκλεδες...

— Λυπούμαι πολύ γι' αυτό, απάντησε εκείνος. Θα προτιμούσα να μ' είχες δη. Είσα κι' η μόνη που με είδε! Άλλά τώρα, μία και θα δουλεύουμε μαζί, ως εξομολογηθούμε τα μυστικά μας ο ένας στον άλλο...

— Δεν έχω τίποτα να εξομολογηθώ, είπε ζωηρά η Μαϊντ.

— Εγώ, απεναντίας, έχω, της αποκρίθηκε ο Ντάννυ. Μάθε, λοιπόν, πως τρεις-τέσσερις από τις κλοπές των τελευταίων μηνών τις διέπραξα εγώ...

— Ντάννυ! φώναξε η Μαϊντ γεμάτη φρίκη.

— Μά γιατί τρομάζεις; της είπε εκείνος χαμογελώντας. Έκλεβα κατόπιν εντολής της διευθύνσεως. Μέσα σ' αυτό το διάστημα, έκανα τα πειράματά μου και διαπίστωσα τα ελαττώματα, που είχαν τα τμήματα πωλήσεως. Κι' όμολογώ, πως απ' όλες τις συναδέλφους σου, ήσουν η λιγότερο άφορημένη!...

Ο Ντάννυ της έπιασε με τρυφερότητα το χέρι.

— Μ' αγαπούσες, Μαϊντ, τη ρώτησε.

— Εκείνη τον κύτταξε με βουρκωμένα μάτια.

Ο Ντάννυ, που έστεκε κοντά της, την ξαναρώτησε:

— Πές μου, Μαϊντ, μ' αγαπούσες; Άλλοτε μου τόλεγες αυτό κάθε βράδυ!...

— Σ' αγαπώ ακόμα, Ντάννυ, ψιθύρισε εκείνη.

Ο Ντάννυ, ξαφνικά, έγινε σοβαρός. Πήγε και κάθισε στο γραφείο.

— Δεσποινίς, της είπε, θέλετε να γράψετε στη μηχανή κάτι που θα σας υπαγορεύω;

Η Μαϊντ κάθισε μπροστά στη γραφομηχανή.

— Γράφτε, είπε ο Ντάννυ. «Προς την σεδαστήν διευθυνσιν των καταστημάτων «Σίνκλαιρ και Σία». Παρακαλώ, όπως δεχθήτε την παραίτησίν μου εκ της υπηρεσίας, την οποίαν προσέφερα έως τώρα. Υπογραφή...».

— Τι υπογραφή; ρώτησε η Μαϊντ.

— Μά τη δική σου, απάντησε ο Ντάννυ. Ξέρεις κανένα ανώτερο υπάλληλο της εταιρείας μας νάη δακτυλογράφο του τή... γυναίκα του;

Ύστερ από λίγες στιγμές, ο Ντάννυ κι' η Μαϊντ βρισκόνταν σφιχτά αγκαλιασμένοι.

A. ΚΙΝΓΚ

— Πές μου, Μαϊντ, μ' αγαπού-
σες; την ρώτησε ο Ντάννυ, που
έστεκε από πάνω της.

Εννοώδε απεριγραπτή υπερηφάνεια για τον πρόμο που τις είχε προκαλέσει...

μπορεί να την πάρη στην αγκαλιά του. Φοβόταν όμως πως θα τον κατάγγελλε στην αστυνομία...

Μιά μέρα, αποφάσισε να δοκιμάσει σε άλλη τη μέθοδό του: Πήρε από πίσω μια κοπέλλα, που γύριζε στίπτι της απ' τον κινηματογράφο, τη σταμάτησε σ' ένα σκοτεινό δρόμο κι' ακούμπησε το μαχαίρι του στο λαιμό της, ενώ με τ' άλλο χέρι της έφραζε το στόμα. "Εννοώδε απεριγραπτή υπερηφάνεια για τον πρόμο που τις είχε προκαλέσει..."

Την τράβηξε μέσα σε κάτι θάμνους και την πέταξε χάμω. "Αλλ' η κοπέλλα λιποθύμησε. Κι' ο Τόμμου έγινε έξω φρενών, γιατί η κατάκτησή του δεν άξιζε πιά τίποτα. Αυτός ήθελε ν' αποδείξει πως ήταν «άντρας», νικώντας την αντίστασή της!

Πάντως, έπειτα απ' τη μερική αυτή επιτυχία του, πήρε την απόφαση να εφαρμόσει τη μέθοδό του και στη Μαίρη. Πραγματικά, μια νύχτα την παρακολούθησε ως μια έρμηκη τοποθεσία, κι' εκεί της έκοψε το δρόμο.

— Μή θγάλης τσιμουδιά! μούγκρισε, δείχνοντάς της το μαχαίρι του.

Εκείνη θέλησε να φωνάξει. Τότε ο Τόμμου της κατόφερε μια γροθιά στο πρόσωπο, μ' όλη του τη δύναμη, ξεριζώνοντάς της τα υποστοιχά δόντια. "Υστερα βύθισε το μαχαίρι του στο πλευρό της.

Της είχε δείξει επί τέλους την αξία του! Μά η κοπέλλα δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της. Όταν ο Τόμμου έπεσε άπάνω της, άμυνθηκε απελπισμένα κι' έχωσε τα νύχια της στα μάγουλά του. Εκείνος εξαγριώθηκε και τη μαχαίρωσε άλλες δυο φορές. "Επειτα εξακολούθησε να τη χτυπάει στο πρόσωπο με τις γροθιές του, μολονότι ήταν πια νεκρή..."

Το πτώμα της βρέθηκε τ' άλλο πρωί. Το μαχαίρι του δολοφόνου ήταν πεταγμένο κοντά της. Κάτω απ' τα νύχια της υπήρχαν κομματάκια σάρκας.

Οι αστυνομικοί αναζήτησαν το δράστη άμεσα σ' όσους είχαν γρατσουνισμένο το πρόσωπό τους. "Αλλ' ο Τόμμου το πρόβλεψε και, για νάχη ένα «αλλοθι», φρόντισε να κατακοπή με το ξυράφι του.

Η αστυνομία όμως τον είχε πιά ύποπτευθ. Κι' απέδειξε την ένοχότητά του με μερικές τρίχες του και με λίγες κλωστές απ' τα ρούχα του, που βρέθηκαν πάνω στο πτώμα. Τα νύχια του σπάζανε τότε και άμολόγησε το έγκλημά του. Δικάστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Γλύτωσε τη θανατική ποινή, γιατί ήταν ανήλικος.

Όταν ένας δολοφόνος μεταχειριστή δηλητήριο ή πιστόλι, μπορεί ν' αποκαλυφθεί από ένα έλεγχο στο κατάστημα απ' όπου το προμηθεύτηκε. Γιατί υπάρχουν περιορισμοί στην πώληση αυτών των ειδών. Δε συμβαίνει όμως το ίδιο με το μαχαίρι. Αυτό δεν είναι μόνο όπλο, αλλά και χρήσιμο εργαλείο. Υπάρχουν τόσων ειδών μαχαίρια, που πουλιούνται ελεύθερα! Γι' αυτό λοιπόν να εξακριβωθεί ο κάτοχός τους;

Κι' όμως η αστυνομία κατορθώνει σχεδόν πάντα ν' ανακαλύψει τους δράστες αυτών των εγκλημάτων.

Όταν η άμορφη Ρέικ Σλάιρεντρεγκτ δολοφονήθηκε με μαχαίρι στο Σώλτ Λέικ Σίτυ, γυριζόντας στο στίπτι της, βρέθηκαν κοντά στο πτώμα της τέσσερα διάφορα μαχαίρια. Οι ντέκετιβ ανακάλυψαν λοιπόν ότι ανήκαν σε κάποιον μάγειρο, το Λέον Λιδνγκστον, που έκανε συλλογή μαχαιριών κάθε είδους και μεγέθους. Πήγαν τότε στο στίπτι του, κι' εκτός απ' αυτή τη συλλογή βρήκαν εκεί και μια άλλη, πιο παράξενη: αρκετές δεκάδες μεταχειρισμένες γυναικείες κάλτσες.

Ο Λιδνγκστον έπασχε από την έρωτική διαστροφή που λέγεται «φετιχισμό», και μάζευε με πάθος τις γυναικείες κάλτσες. Αυτό μονάχα ήθελε κι' απ' τη Ρούθ, όταν τη βρήκε στην έρμηιά και την πέταξε χάμω. "Αλλ' εκείνη του αντίστασε, και τότε τη μαχαίρωσε, πάνω στη μανία του.

Μιά άλλη δολοφονία με μαχαίρι διαλευκάνθηκε χωρίς στις προόδους της ήλεκτρονικής.

Κάποιος Ουόλτερ Φέρνυ, που βρισκόταν σε διάσταση με τη γυναίκα του, πήγε στο σπίτι της στη μικρή αμερικανική πόλη Τίγκετον, και τη μαχαίρωσε, έπειδή του άρνούσαν να ζήσουν και πάλι μαζί. Όταν τον υποψιάστηκε η αστυνομία, πρόβαλε ένα «αλλοθι»: Είπε δηλαδή ότι είχε πάει πράγματι με τ' αυτοκίνητό του στο Τίγκετον, στο σπίτι της γυναίκας του, αλλ' είχε φύγει από εκεί κατά τις 11½ τη νύχτα, ενώ ο λατρωδικαστής γυνάμπευσε ότι το έγκλημα είχε γίνει πολύ μετά τα μεσάνυχτα.

Στο δημόσιο όμως δρόμο του Τίγκετον, η Τροχαία είχε εγκαταστήσει ένα αυτόματο μηχανήμα με «ηλεκτρικό μάτι», που καταγράφει όλα τ' αυτοκίνητα που περνούν από εκεί. "Απ' αυτό λοιπόν βεβαιώθηκε η αστυνομία ότι δεν είχε περάσει κανένα αυτοκίνητο, τη νύχτα του εγκλήματος, μεταξύ 11 και 12. "Αφού καταρρίφθηκε πια έτσι το αλλοθι του, ο Φέρνυ ωμολόγησε το έγκλημά του.

Σιαλίοι άνδρες

ΑΠΑΤΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ

Σε ποιους λόγους αποδίδει την άπιστία ένας Γερμανός ψυχολόγος

ΟΙ οί άνδρες, όταν βρίσκονται μπροστά στο βωμό της εκκλησίας, όρκίζονται πίστι στις γυναίκες τους. Κι' ωστόσο, οι περισσότεροι τις προδίδουν κατόπιν. Σε τι οφείλεται, άραγε, αυτή η συστηματική άπιστία τών ανδρικού φύλου;

Ο γνωστός Γερμανός ψυχολόγος δόκτωρ Κάρλ Γκέντεμπρουκ, αποδίδει την άπιστία τών ανδρών στους ακόλουθους λόγους:

1) Ένας κακοφτιαγμένος άνδρας προδίδει πρόθυμα τη γυναίκα του, κάθε φορά που θα του δοθή ή ελπίδα, γιατί αισθάνεται την ανάγκη να πείση τον εαυτό του πως, το κάτω-κάτω, δεν του λείπει κάποια γοητεία. Όσο περισσότερες είναι οι περιπέτειές του, τόσο μεγαλύτερη η έκτιμησι κι' η έμπιστοσύνη που έχει στον εαυτό του.

2) Οι άνδρες, που κρύβουν μέσα στην ψυχή τους κάποια μνησικακία έναντι των γυναικών τους, την εκδικούνται, προδίδοντάς την με μία ή περισσότερες άλλες.

3) Μερικοί άνδρες, ψυχροί από ιδιοσυγκρασία, παίρνουν φλογερές γυναίκες. Συμβαίνει, λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση το εξής παράδοξο: Ένώ υστερούν στην εκπλήρωσι τών υποχρεώσεών τους απέναντι της γυναίκας τους, προσπαθούν, ωστόσο, να συνάψουν σχέσεις με άλλες. Μερικοί καταφέρνουν, μάλιστα, να δημιουργήσουν φήμη γυναικοκατακτητών. "Ετσι, αντίστρέφουν τους ρόλους. Παρουσιάζονται σά θερμοί και ταυτόχρονα αψίχου να ύπονοηθ, ότι η γυναίκα τους είναι ψυχρή. Ο έγωισμός τους ίκανοποιείται μ' αυτό τον τρόπο.

4) Πολλοί άντρες, για να δικαιολογήσουν τις άπιστίες τους, λένε, ότι η γυναίκα τους δεν τους καταλαβαίνει. Το αντίθετο είναι σωστό. Αυτοί δεν καταλαβαίνουν τις γυναίκες τους. Οι άνδρες αυτής της κατηγορίας θέλουν όλο να παίρνουν. Είναι άνικανοί να καταλάβουν την αξία που έχει το να δίνει κανείς.

5) Δεν είναι λίγοι οι άνδρες που προδίδουν τη γυναίκα τους από δυσπιστία. Δεν άρνούται, ότι η γυναίκα τους δείχνεται στοργική και τρυφερή απέναντί τους. "Αλλά όμως, ότι το ασήμα της κρύβει κάποια υστεροβουλία, ότι δεν είναι εύλικρινες και γι' αυτό την προδίδουν.

6) "Αλλη κατηγορία ανδρών, που ρέπουν στην άπιστία, είναι εκείνοι που φοβούνται από ένστικτο τη γυναίκα. Στο βάθος της ψυχής τους τη μισούν χωρίς να το καταλαβαίνουν. Γι' αυτό, δε θέλουν ν' αφοσιωθούν σε μία μόνο γυναίκα. Κάθε καινούργια περιπέτεια κάνει μικρότερο το φόβο τους.

7) Οι ματαιόδοδοι αποτελούν ένα σοβαρό ποσοστό μεταξύ τών άπιστων συζύγων. Μερικοί άνδρες κολακεύονται δημιουργώντας γύρω τους τη φήμη, ότι έχουν πολλές κατακτήσεις. Οι άνδρες αυτής της κατηγορίας δε θα μπορούσαν ποτέ να είναι πιστοί συζύγοι.

8) Δεν είναι λιγώτερο ματαιόδοδοι οι άνδρες που θεωρούν ταπεινωτικό το ν' άφίνουν τους άλλους να πιστεύουν, ότι υποτάχθηκαν σε μία γυναίκα. Αισθάνονται, λοιπόν, την ανάγκη να προδώσουν τη γυναίκα τους, για να μην ξεπεσουν στην έκτιμησι τών γνωστών τους.

9) Το παράδειγμα παίζει σημαντικό ρόλο. "Υπάρχουν άνδρες που δεν αισθάνονται την ανάγκη να προδώσουν τη γυναίκα τους. Κι' ωστόσο, την προδίδουν, έπειδή το ίδιο κάνουν κι' οι άλλοι.

10) Σε πολλούς έγγαμους άνδρες, άσκουν ιδιαίτερη γοητεία οι άνυπαντρες νέες. Με τον τρόπο αυτό ξαναγκρίζουν κι' αυτοί τα νεάτα τους.

11) Οι γυναίκες, που ζηλεύουν τους άντρες τους ή τους φέρονται τυραννικά, τους σπρώχνουν, χωρίς να το υποπτεύονται, στην άπιστία. Στην πρώτη περίπτωση, ο άντρας σκέφτεται: «Έτσι, τουλάχιστο, ή ζήλεια της δε θα είναι άδικαιολόγητη». Στη δεύτερη, αισθάνεται την ανάγκη να πείση τον εαυτό του πως είναι έλευθερος. Καί, φυσικά, σκέφτεται, πως το καλύτερο μέσο γι' αυτό, είναι να προδώσει τη γυναίκα του.

12) Ο Μπέρναρ Σώ λεί κάπου: «Ο γάμος χρωστάει τη δημοτικότητα του στο ότι συνενώνει το «εμάξιμου» τών πειρασμών στο «εμάξιμου» τών ευκαιριών να υποκύψει κανείς σ' αυτούς». Κανονικά, λοιπόν, ο άνδρας που βρίσκει τις απαιτούμενες ίκανοποιήσεις στο γάμο, δε δέχεται να προδίη τη γυναίκα του. "Αλλ' οι περισσότεροι άνδρες χωρίς να μετρίεργο τρόπο το αίσθημα από τις αισθήσεις. Όταν η γυναίκα τους είναι τρυφερή και αισθηματική, ζητούν μία άλλη, που να τους ίκανοποιεί μόνο αισθησιακά. Όταν η γυναίκα τους είναι φλογερή, άρχίζουν ένα ειδύλλιο με μία ρωμαντική νέα.

13) "Υπάρχουν ακόμη οι άνδρες που προδίδουν τη γυναίκα τους από συνήθεια. Έπειδή πριν από το γάμο τους είχαν σχέσεις με πολλές γυναίκες, νομίζουν πως πρέπει να κάνουν το ίδιο και άφου παντρευτούν.

14) Το ότι οι άνδρες που δεν παντρεύτηκαν από έρωτα προδίδουν εύκολότερα τις γυναίκες τους από εκείνους, που παντρεύτηκαν από έρωτα, είναι ψέμμα. Κι' οι πρώτοι κι' οι δεύτεροι προδίδουν με την ίδια εύκολία τη γυναίκα τους, όταν συντρέχει ένας από τους λόγους, που αναφέραμε.

Ο ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕΥ ΚΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

Ο Μίκυ Ρούνεϋ, το άλλοτε παιδί-θαύμα του κινηματογράφου, ετοιμάζεται τώρα να γυρίση ένα φιλμ με το γιού του Τέντυ, ηλικίας 8 χρόνων. Ο Τέντυ δεν είναι ο μεγαλύτερος αλλά ο τρίτος του γιός, ήρθε δε στον κόσμο κατά τη συμβίωσι του ήθεποιού με την τρίτη κατά σειρά σύζυγό του, τη γνωστή στάρ Μάρθα Βίκερς. Προηγούμενως ο Μίκυ είχε παντρευτή και χωρίσει την "Αδα Γκάρντερ και την Μπέττυ Τζέην Ραίλς, μια βασίλισσα της ομορφιάς από την "Αλαμπάμα, με την όποιαν απέκτησε δυο γιούς. Σήμερα ζή χωρισμένος από την τέταρτη σύζυγό του "Ελεν Μάνκεν και περιμένει την έκδοσι του τετάρτου διαζυγίου του. Ο Μίκυ ίαχυρίζεται πως ο Τέντυ έχει ένα ταλέντο που θα καταπλήξει.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΟ ΔΩΡΟ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

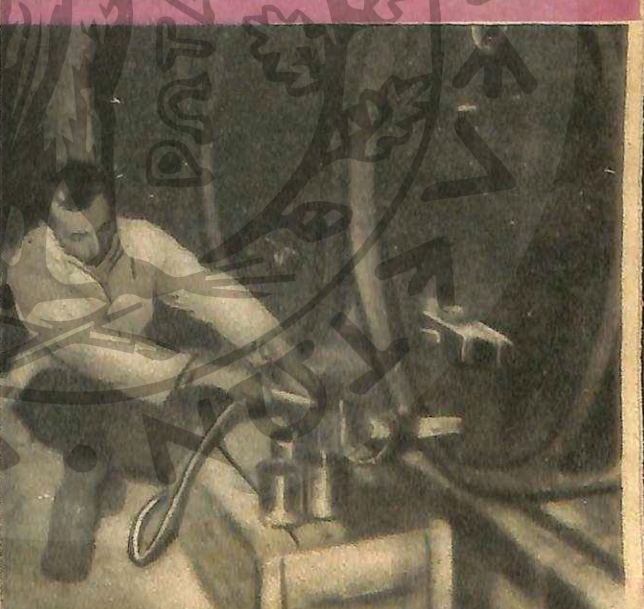
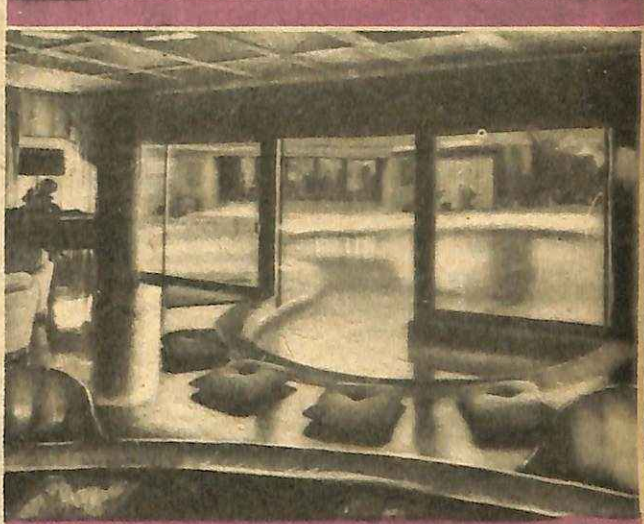
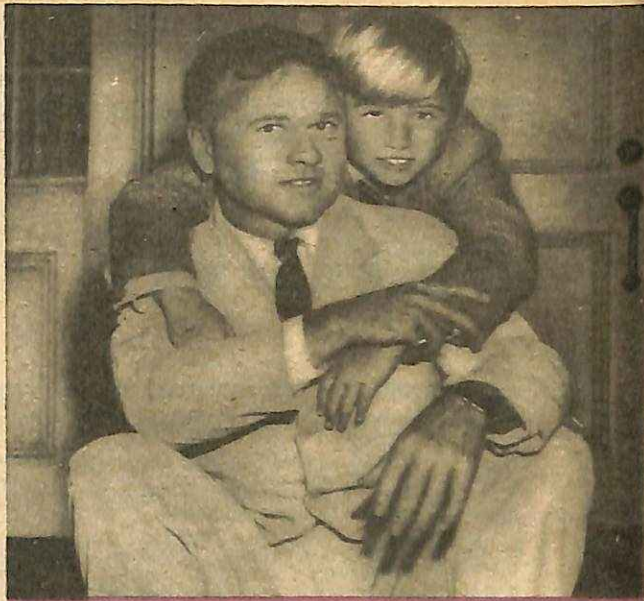
Τριακόσιες χιλιάδες δολάρια στείλανε στην Μπάρμπαρα Χάττον, την πλουσιώτερη "Αμερικανίδα, ή νέα υπερπολυτελής βίλλα, που έχτισε στο Μπέθερλυ Χίλς, το πιο άριστοκρατικό προάστιο του Χόλλυγουντ. Η Μπάρμπαρα παρακολούθησε την κατασκευή και την διακόσμηση με χιλιάδες φωτογραφίες, που της έστελνε συνεχώς ο μηχανικός, που είχε αναλάβει τη γενική επίβλεψη τών έργων. Όπως δείχνει ή φωτογραφία μας, μία από τις πρωτοτυπίες είναι και ή πισίνα της, ή όποια εισχωρεί μέσα στα σαλόνια και στην αίθουσα μουσικής. Τη βίλλα αυτή ή Μπάρμπαρα την έκανε δώρο στο γιού της Λάνς, έπ' ευκαιρία της 23ης επέτειου τών γενεθλίων του, όπως λέγεται όμως εκείνος προτιμά να μένη στη Νέα "Υόρκη.

ΤΟ ΠΙΟ ΥΨΗΛΟ ΧΑΛΥΒΑΙΝΟ ΓΕΦΥΡΙ

Στο Πέιτζ τών "Ην. Πολιτειών, κοντά στο φράγμα Γκλέν της Β. "Αριζόνας, κατασκευάζεται τώρα ένα χαλύβδινο γεφύρι, που θα ενώσει τις δυο όχθες του ποταμού Κολораδό. Το γεφύρι αυτό θα είναι πολύ σημαντικό, γιατί σε μήκος 500 χιλιομέτρων κανένα άλλο γεφύρι δεν ένώνει τις δυο όχθες. Το πλάτος του ποταμού στο σημείο, όπου κατασκευάζεται ή νέα γεφύρα σε ύψος 30 μέτρων πάνω από την επιφάνεια τών υδάτων, είναι 40 μέτρα. Η φωτογραφία μας σάς δίνει μία ιδέα της τεραστίας άμίδος, την όποια κατασκευάζουν μερικές δεκάδες ειδικοποιημένοι εργάτες, συγκολλώντας μεταξύ τους με όδοντοκολλησεις τα διάφορα τεμάχια της γεφύρας, που συναρμολογείται επί τόπου.

ΚΡΑΣΙ ΣΕ ΚΟΥΤΙΑ ΚΟΝΣΕΡΒΑΣ

Ακολουθώντας το παράδειγμα τών "Αμερικανών, που προσφέρουν τη μπόρα μέσα σε μεταλλικά κουτιά κονσέρβας ένας Γάλλος ολιγοπαραγωγός ο Φρανσουά Τισάρ, αποφάσισε να ρίξη κι' αυτός τα κρασιά του στην αγορά, κονσερβαριμένα κατά τον ίδιο τρόπο. "Αν το πείραμά του επιτύχει και δεν αλλοιωθή ή γεύσι του κρασιού — ο ίδιος ίαχυρίζεται πως το κονσερβαρισμένο κρασί δεν πρόκειται να όποστη καμμία μεταβολή, άκριβώς όπως και το υποτιλλιαρισμένο — τότε ή επαναστατική αυτή συσκευασία θ' αποτελέσει σταθμό στο εμπόριο τών κρασιών. Στη φωτογραφία μας ο κ. Τισάρ μέσα στην άπέραντη κάβα του, γεμίζει μερικές κονσέρβες με το περιεχόμενο τών βαρελιών του, περιμένοντας να πλουτίση με την εύρεσιτεχνία του.

Οι καυτηριάσεις ΣΤΟ ΒΛΕΝΝΟΓΟΝΟ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Θεραπεύουν το άσθμα, τις έντεριτιδες, την ανικανότητα, το έλκος, την δυσμηνόρροια

ΕΙΝΑΙ πολύ πρόσφατη η εποχή, που ανακαλύφθηκε, ότι η αιτία διαφόρων ασθενειών και, μάλιστα, από τις πιο σοβαρές, ήταν το συμπαθητικό σύστημα. Οι γνώσεις μας πάνω σ' αυτό το κεφάλαιο γίνονται κάθε μέρα και πιο σημαντικές.

Ξέρουμε π.χ. ότι από το συμπαθητικό μας σύστημα εξαρτάται όχι μόνο η λειτουργία των εσωτερικών μας οργάνων, αλλά επίσης οι συγκινήσεις μας, ή συναισθηματική ζωή μας, με τις πολύπολες εκδηλώσεις της, οι χαρές κι' οι λύπες μας κι' αυτός ακόμη ο χαρακτήρας μας.

Κατά τα τελευταία χρόνια, έξ' άλλου, επινοήθηκε μία ιδιόρρυθμη θεραπευτική, που επενεργεί έμμεσα στα πάσχοντα όργανα με τη μεσολάβηση του συμπαθητικού συστήματος και που ο κύκλος της εύρυνεται ολοένα και περισσότερο.

Ιδ. συμπαθητικό σύστημα καλείται επίσης και αυτόνομο νευρικό σύστημα. Ξενοιάζει, χωρίς επέμβαση της θέλησής μας, τις αναπνευστικές, κυκλοφοριακές, πεπτικές και ορμονικές λειτουργίες μας. Διαφέρει, λοιπόν, από το κεντρικό νευρικό σύστημα, που, κάτω από τον έλεγχο της θέλησής μας, αντικαθιστά τον εξωτερικό κόσμο (με τη μεσολάβηση των αισθήσεων) επεξεργάζεται τις σκέψεις μας και κατευθύνει τις συνεχιζόμενες πράξεις μας.

Ιδ. κέντρο του συμπαθητικού συστήματος δε βρίσκεται στον εγκέφαλο ή τις προεκτάσεις του, αλλά στα εξωτερικά γάγγλια, που σχηματίζουν ένα είδος αλυσίδας κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης και που ειδικές διακλαδώσεις τα συνενώνουν με τα νεύρα, που ξεκινούν από το νωτιαίο μυελό.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Το συμπαθητικό σύστημα, που αποτελείται από 24 γάγγλια (12 από κάθε μέρος) υποδιαιρείται στο ρυθμιστικό ρόλο του πάνω στα εσωτερικά όργανα μας (ιδίως τα κυκλοφορικά και πεπτικά) από άλλα γάγγλια, που βρίσκονται ή κοντά στα πρώτα ή μέσα στα ίδια τα όργανα. Τα πολύπολα και πυκνά δίκτυα, που σχηματίζονται μ' αυτό τον τρόπο, καλούνται πλέγματα. Διακρίνουμε έτσι το καρδιακό πλέγμα, που βρίσκεται στο θώρακα, κοντά στην καρδιά, και το ήλιακο πλέγμα, που βρίσκεται στην κοιλιά, κοντά στα πεπτικά, τα ούροποιητικά και τα όργανα του φύλου.

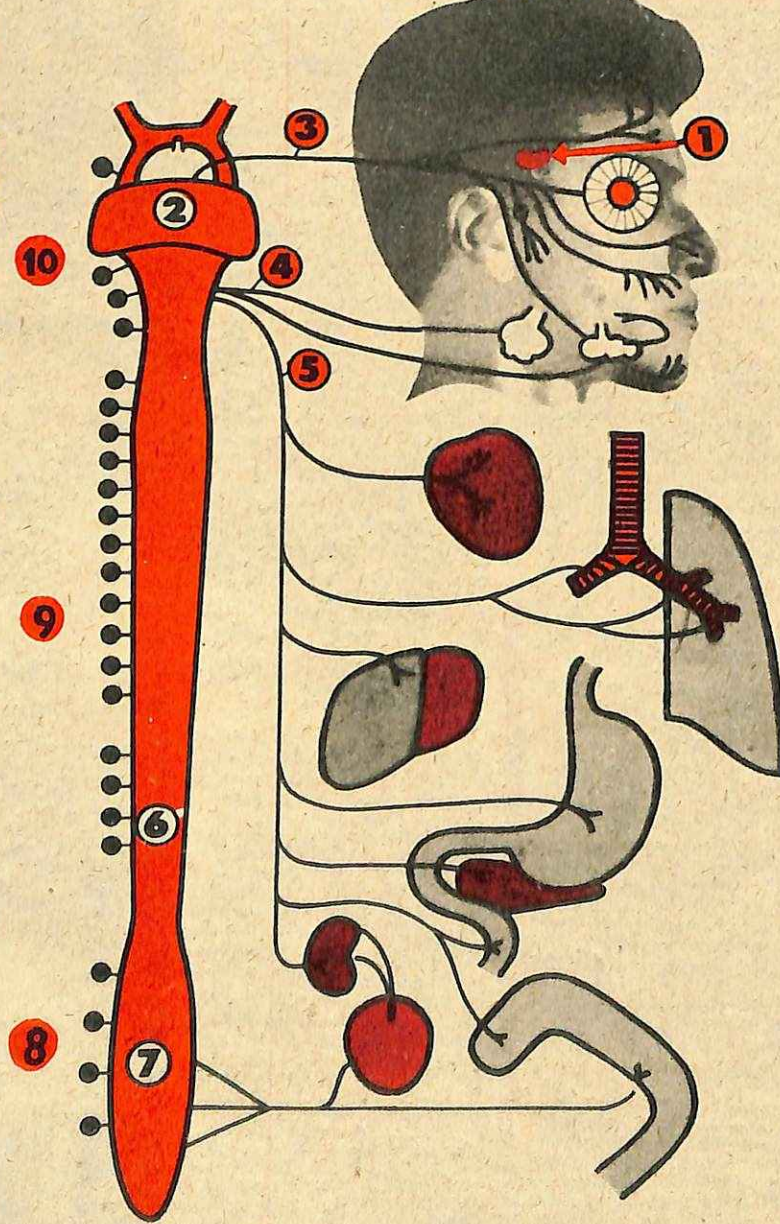
Εκτός από το κυρίως συμπαθητικό σύστημα, όμως, υπάρχει και δεύτερο, που είναι επίσης ανεξάρτητο από τη θέλησή μας και που ελέγχει και ρυθμίζει τη λειτουργία του πρώτου. Αυτό το σύστημα καλείται παρασυμπαθητικό. Τα κέντρα του είναι άσπρα, γιατί βρίσκονται κατακωνισμένα στο εσωτερικό του κεντρικού νευρικού συστήματος και συγκεκριμένα στο ανώτερο άκρο του, δηλαδή στον εγκέφαλο και στο κατώτερο άκρο του, μέσα στο νωτιαίο μυελό.

Το δεύτερο αυτό σύστημα, που είναι το ίδιο σημαντικό με το πρώτο, ελέγχει και ρυθμίζει με τα αντίθετα κέντρα του τις αναπνευστικές και κυκλοφοριακές λειτουργίες μας και με τα κατώτερα τις ούροποιητικές και ιδίως τις γεννητικές.

Τα δύο αυτά συστήματα, το συμπαθητικό και το παρασυμπαθητικό, ρυθμίζουν επίσης με τρόπο απόλυτο και αποκλειστικό τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων, που παράγουν τις απαραίτητες στον οργανισμό μας ορμόνες.

Οι ορμόνες, ως γνωστόν, είναι χημικές ουσίες, που εκκρίνονται από τους ενδοκρινείς αδένες και που διοχετεύονται μέσα στο αίμα και τη λέμφο. Ώρισμένοι απ' αυτό

Γενικό σχεδιάγραμμα του συμπαθητικού συστήματος. 1) Υπόφυση. 2) Προμήκης μυελός. 3) Τριδυμον νεύρον. 4) Παρασυμπαθητικό νεύρο των σιελογόνων αδένων. 5) Πνευμονογαστρικό νεύρο. 6) Οσφυακτικό συμπαθητικό νεύρο. 7) Ίερα συμπαθητικά νεύρα. 8) Ίερα παρασυμπαθητικά γάγγλια. 9) Γάγγλια του θώρακος και της κοιλίας. 10) Παρασυμπαθητικά τραχηλικά γάγγλια.

τους τους αδένες, όπως το ήπαρ και το πάγκρεας, έχουν εκκρίσεις, που είναι ταυτόχρονα εσωτερικές και εξωτερικές, ενώ άλλοι έχουν εκκρίσεις μόνον εσωτερικές (θυρεοειδής, υπόφυση, θύμος, επινεφρίδια).

Η ανακάλυψη της εξάρτησης των ενδοκρινών αδένων από το συμπαθητικό σύστημα, προκάλεσε αληθινή επανάσταση στη θεραπεία ασθενειών, που έθεωρούντο άδολα ανίατες.

ΔΥΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Κλασικό παράδειγμα αποτελεί η ανακάλυψη από τον Καναδό καθηγητή Μπάντινγκ της ινσουλίνης, που εκκρίνεται στο αίμα από το πάγκρεας. Η έλλειψη αυτής της ορμόνης προκαλεί το διαβήτη. Άρκει, λοιπόν, να εισαγάγουμε ένα χημικό παρασκεύασμα αυτής της ορμόνης μέσα στο αίμα, για να καταπολεμήσουμε το διαβήτη, που, ως προχτές ακόμη, έθεωρείτο άτρεπτος.

Ένα άλλο παράδειγμα αποτελεί η ανακάλυψη του ρόλου, που παίζουν τα επινεφρίδια. Αυτοί οι μικροί αδένες, που έχουν μέγεθος όσο ένα αμύγδαλο και που βρίσκονται στο άνω μέρος των νεφρών, εκκρίνουν διάφορες ορμόνες, μεταξύ των οποίων και τις γεννητικές. Όταν τα επινεφρίδια παύουν να εκκρίνουν αυτές τις ορμόνες, επέρχεται η ανικανότητα στον άνδρα κι' η σεξουαλική ψυχρότης στη γυναίκα.

Θάπρεπε ακόμη ν' αναφέρουμε την ανδρική γεννητική ορμόνη (τεστοστερόνη) και τις εκκρίσεις των ωοθηκών (φολλικουλίνη και λουτεΐνη), που, εκτός από το σημαντικό σεξουαλικό ρόλο τους, επιδρούν επίσης στις διανοητικές μας λειτουργίες και κανονίζουν γενικότερα την κοινωνική συμπεριφορά μας (κοινωνικότητα, ακοινωνητο, φιλαλληλία, μισανθρωπία κλπ.).

Άλλ' οι εκκρίσεις των αδένων, όπως είπαμε και παραπάνω, εξαρτώνται από την καλή ή κακή λειτουργία του συμπαθητικού συστήματος. Την επίδρασή του αυτή το συμπαθητικό σύστημα την ελασκει διά μέσου ενός μικροσκοπικού αδένος, που μοιάζει με κερσί, της υποφύσεως.

Ο αδής αυτός, που βρίσκεται στη βάση του εγκεφάλου, μεταβιβάζει τις διαταγές του συμπαθητικού στους αδένες.

Ο ρόλος της υποφύσεως, όμως, δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτό. Στο μέρος όπου είναι χωμένη, βρίσκονται επίσης διάφορα κέντρα του συμπαθητικού συστήματος, που επικοινωνούν με τα εγγενή κύτταρα του εγκεφάλου και που τον πραγματικό ρόλο τους μόλις τώρα αρχίζουμε να τον μαθαίνουμε.

Τα κέντρα αυτά ρυθμίζουν τη συναισθηματική ζωή μας, τις βαθύτερες τάσεις μας, τις συγκινήσεις μας, την ιδιόσυγκρασία μας και ειδικότερα την αμοιβαία έλξη μεταξύ των δύο φύλων, σε τέτοιο σημείο, μάλιστα, ώστε η καταστροφή τους προκαλεί τελεία διασπορά και ανικανότητα. Είναι, μ' απλούστερα λόγια, τα κέντρα της ερωτικής συμπεριφοράς.

Η ανακάλυψη αυτή, που χρονολογείται μόλις από λίγο καιρό, θα μας αναγκάσει ίσως σε προσεχές μέλλον ν' αναθεωρήσουμε από τη βάση τους τις αντιλήψεις μας σχετικά με τον έρωτα και τον κυρίαρχο ρόλο που παίζει στη ζωή μας.

Είναι αξιοσημείωτο, πάντως, ότι ο Καρτέσιος, από ένα είδος μεγαλοφύλου διαίσθησης, τοποθετούσε στην περιοχή αυτού του αδένος, μ' όλο που αγνοούσε την ύπαρξή του, την έδρα της ανθρώπινης ψυχής.

Η ΒΑΣΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Απ' όσα είπαμε παραπάνω, είναι εύκολο να καταλάβουμε το ρόλο του συμπαθητικού και παρασυμπαθητικού συστήματος. Η μεταξύ τους αρμονία, είναι η βάση της υγείας μας.

Όταν αυτή η αρμονία καταστρέφεται, προκαλούνται διάφορες ασθένειες, που την πραγματική αιτία τους μόλις τώρα αρχίζουμε να την καταλαβαίνουμε. Η αιτία αυτή δε βρίσκεται στο ίδιο το όργανο, αλλά σε διαταραχή της αρμονίας μεταξύ συμπαθητικού και παρασυμπαθητικού.

Το άσθμα π.χ. οφείλεται σε υπερλειτουργία του παρασυμπαθητικού συστήματος και γι' αυτό η νεότερη θεραπευτική το καταπολεμά είτε με τη χορήγηση φαρμάκων που διεγείρουν το συμπαθητικό, είτε με ώρισμένες εξωτερικές

κές διεγέρσεις, που έχουν το ίδιο αποτέλεσμα και που γίνονται στην περιοχή του βλεννογόνου της μύτης.

Με τις ίδιες εξωτερικές διεγέρσεις στο ρινικό βλεννογόνο, θεραπεύονται επίσης ώρισμένες γαστρικές διαταραχές, που οφείλονται στην ίδια αιτία, καθώς και οι χρόνιες έντεριτιδες.

Με τον ίδιο τρόπο μπορεί να θεραπευθούν και ώρισμένες γαστρικά έλκη, που οφείλονται σε διαταραχή των τοπικών άρτηριών, λόγω υπερλειτουργίας του παρασυμπαθητικού.

Άλλα και ώρισμένες διαταραχές των ενδοκρινών αδένων, ιδίως του θυρεοειδούς, των επινεφριδίων και των γεννητικών, που οφείλονται επίσης σε έλλειψη αρμονίας μεταξύ των δύο συστημάτων, μπορούν να θεραπευθούν με τον ίδιο τρόπο.

Ειδικότερα προκειμένου για τις διαταραχές των γεννητικών αδένων, που οφείλονται σ' αυτή την αιτία, οι διεγέρσεις του ρινικού βλεννογόνου, όταν γίνουν με τον κατάλληλο τρόπο, μπορούν να θεραπεύσουν ή να καλύτερουν τις 90 % απ' αυτές.

Με την ευκαιρία αυτή δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι όλες οι άρτηρες, που τροφοδοτούν με αίμα τα όργανα μας, βρίσκονται κάτω από την εξάρτησή του κεντρικού συμπαθητικού συστήματος.

Έτσι, η κακή λειτουργία του (που συνίσταται συνήθως σε υπερλειτουργία) μπορεί να προκαλέσει σοβαράτα και παντός είδους ασθένειες. Η χειρουργική εξαίρεση των ασθενών νευρικών λνών, μπορεί συνεπώς να επιφέρει καταληκτικές και ριζικές θεραπείες.

Στην έλλειψη συνεννόησης μεταξύ συμπαθητικού και παρασυμπαθητικού οφείλονται επίσης οι διακυμάνσεις του κεφίού μας, οι έλξεις του θυμού μας, οι ανεξήγητες αγωνίες μας, που κάνουν δύσκολη την οικογενειακή και κοινωνική ζωή ενός ατόμου.

ΤΑ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΑ ΓΑΓΓΛΙΑ

Η κακή λειτουργία του συμπαθητικού συστήματος, είτε οφείλεται σε ανεπάρκεια, είτε σε υπερλειτουργία, είναι αιτία πολλών διαταραχών ορμονικής φύσεως, από τις οποίες ένας άνθρωπος μπορεί να υποφέρει επί μακρό χρονικό διάστημα, χωρίς να υποπτεύεται το παραμικρό, ως τη στιγμή που εκδηλώνεται η υποδόκουσα ανωμαλία με δραματικό τρόπο.

Στις πιο ελαφρές περιπτώσεις, είναι διαρκώς αδιάθετος κι' έχει την εντύπωση πως εκάτι δεν πάει καλά. Η κατάλληλη θεραπεία εξαφανίζει άμέσως όλες τις ανωμαλίες και μιά ξαναφέρει στον υγιή δρόμο. Όπως έγραψε ο Γάλλος καθηγητής Λερής, ολόκληρη η οργανική κι' η ψυχική ζωή μας, είναι γραμμένη πάνω στα συμπαθητικά γάγγλια μας.

Παράγον Ισορροπίας, το συμπαθητικό σύστημα, παίζει ακόμη σπουδαιότερο άμυντικό ρόλο, όχι μόνον απέναντι των ασθενειών, αλλά απέναντι πολλών εξωτερικών παραγόντων, όπως είναι το κρύο ή η ζέση, καθώς και σε περιπτώσεις τυχαίων τραυματισμών, έλξεων, δηλητηριάσεων, μικροβιακών επιδρομών, κλπ. Το συμπαθητικό σύστημα διεγείρει τότε τους ενδοκρινείς αδένες, που βρίσκονται κάτω από την έδρα του και ιδιαίτερα την υπόφυση και τα επινεφρίδια, που, με τη σειρά τους, επιστρεφούν τις άμυντικές δυνάμεις του οργανισμού.

Άλλ' ας δούμε λεπτομερέστερα ποιά είναι τα μέσα που διαθέτει η επιστήμη για τη θεραπεία των παθήσεων, που οφείλονται σε έλλειψη αρμονίας μεταξύ συμπαθητικού και παρασυμπαθητικού.

1) Φαρμακευτικά παρασκευάσματα. — Η μεπλαντόνη ή η άρτηρη χαλινάγων, το παρασυμπαθητικό και περιορίζουν τη λειτουργία του, ενώ η πιλοκαρπίνη, ή έλερνιη και η άστυλοχίνη το διεγείρουν. Η δρεναλίνη κι' η έφεδρίνη, έξ' άλλου, διεγείρουν τη λειτουργία του συμπαθητικού συστήματος, ενώ η δοξαμίνη την επιβραδύνει.

Αρμόδιος για τη χορήγηση αυτών των φαρμάκων είναι μόνον ο γιατρός. Πολλά απ' αυτά έχουν μεγάλη τοξικότητα κι' η χρησιμοποίησή τους χωρίς ιατρική συμβουλή, μπορεί να κάνει κακό αντί για καλό. 2) Η ορμονοθεραπεία. — Τα αποτελέσματα της όταν χρησιμοποιείται από έμπειρα χέρια, είναι πολύ ανώτερα από εκείνα των φαρμάκων, που σημειώσαμε παραπάνω. Οι συνθετικές ορμόνες, εισαγόμενες στον οργανισμό, αναπληρώνουν την ανεπάρκεια των φυσικών και επιτρέπουν στο συμπαθητικό σύστημα να ξαναβρεί την κανονική λειτουργία του.

Κατά τα πρώτα χρόνια της ορμονοθεραπείας, γίνονται στους ασθενείς μεταμοσχεύσεις αδένων, που προέρχονται από ζώα. Η σύγχρονη επιστήμη, όμως, επενένησε μέσα πιο απλά και πιο εύκολα εγρήγορα για την εισαγωγή ορμονών μέσα στο σώμα. Τα μέσα αυτά είναι:

α) Οι ενέσεις έγχυσιμάτων αδένων, που προέρχονται από ζώα σφαγιασθέντα πρόσφατως (έγχυσιματα γεννητικών αδένων, θυρεοειδούς, ωοθηκών, επινεφριδίων).

β) Διάφορα συνθετικά παρασκευάσματα, που εισάγονται κάτω από το δέρμα με τη μορφή κρυστάλλων και που είναι δυνατό να παρασκευασθούν βιομηχανικά σε απεριόριστες ποσότητες.

γ) Η χειρουργική επέμβαση. — Η μέθοδος αυτή οφείλεται στο Γάλλο καθηγητή Λερής, συνίσταται δε στην εξαίρεση ώρισμένων νεύρων, που βρίσκονται γύρω στα αϊμοφόρα αγγεία. Τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου είναι σε πολλές περιπτώσεις καταληκτικά.

4) Η ρυθμιστική θεραπεία. — Όπως είπαμε και παραπάνω, εφαρμόζεται στην περιοχή του ρινικού βλεννογόνου.

Ο ΒΛΕΝΝΟΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ

Ο ρινικός βλεννογόνος, λόγω της ανατομικής θέσής του, είναι προικισμένος μ' ένα αρτηριακό σύστημα πολύ σημαντικό, καθώς και μ' ένα σύστημα φλεβικό, που διεγείρεται κατά τον τρόπο των ανδρικών οργάνων του φύλου, αποτελεί δε επί πλέον ένα από τα σημεία όπου συναντώνται τα συμπαθητικά και τα παρασυμπαθητικά νεύρα. Ας προσθέσουμε, ότι μιά είναι ευχερέστερο να φτάσουμε σ' αυτό.

Σ' όλο το μήκος του ρινικού βλεννογόνου, από μπροστά προς τα πίσω, βρίσκονται διάδοχα ζώνες, που αντιστοιχούν στα διάφορα όργανα του σώματός μας. Ο ρινικός βλεννογόνος είναι, μ' απλούστερα λόγια, ένα είδος εταίμων, όπου βρίσκονται τα κλειδιά των συμπαθητικών νεύρων, που εξουσιάζουν τα διάφορα όργανα. Με τις κατάλληλες διεγέρσεις σ' αυτές τις ζώνες, είναι δυνατόν να τροποποιήσουμε τη λειτουργία και των αντιστοίχων οργάνων.

Οι διεγέρσεις αυτές γίνονται με μέσα χημικά, γαλβανιστικά ή διαθερμικά.

Έτσι, πολλές κρίσεις άσθματος είναι δυνατό να θεραπευθούν, αν καταστρέψουμε βαθμιαία και με τρόπο ολότελο ανώδυνο, το βλεννογόνο του μεσαίου τμήματος της κατώτερης χοάνης. Η καταστροφή αυτή γίνεται με θερμικοαυτήρα. Καυτηριάζοντας και καταστρέφοντας, έξ' άλλου, την οπίσθια ζώνη, είναι δυνατό να θεραπευώμε τις κρίσεις της έντεριτιδος, τα έλκη του δωδεκαδακτύλου και, στις γυναίκες, την άμηνόρροια ή τη δυσμηνόρροια, που αποτελούν για πολλές απ' αυτές αληθινά μαρτύρια.

Η ρυθμιστική θεραπευτική στο ρινικό βλεννογόνο αποδίδει επίσης άριστα αποτελέσματα σε περιπτώσεις γεννητικού ανωμαλίων και στα δύο φύλα (ανικανότητα στον άνδρα, ψυχρότης στη γυναίκα).

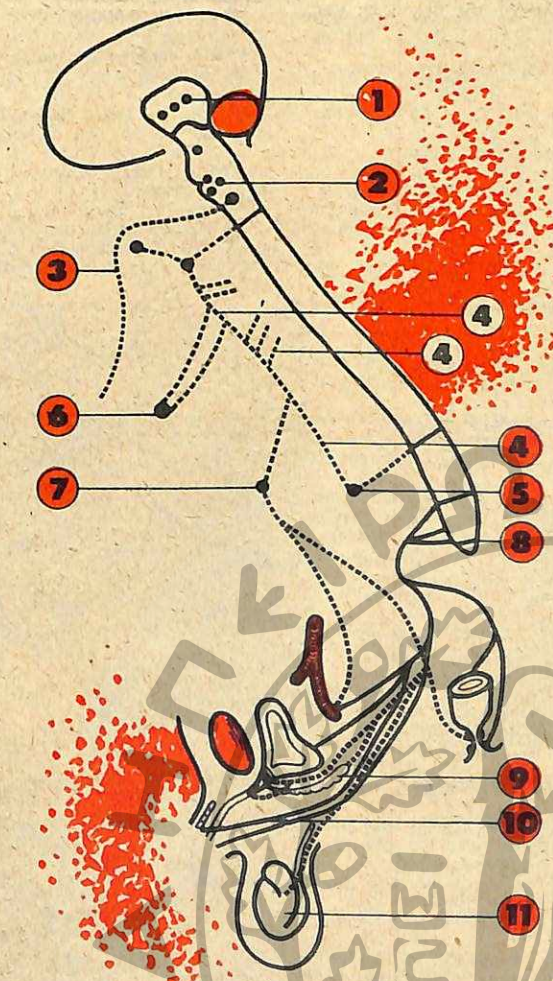
Όπως δείχνουν τα δημοσιευόμενα σχήματα, το νευρικό γεννητικό σύστημα βρίσκεται κάτω από την αποκλειστική σχεδόν κυριαρχία του συμπαθητικού συστήματος, που ρυθμίζει τις ορμονικές εκκρίσεις των γεννητικών αδένων. Η αντίστοιχη ζώνη των οργάνων του φύλου, βρίσκεται στην κορυφή της κατώτερης χοάνης, μέσα στη ρινική κοιλότητα.

Άλλ' οι έρευνες των επιστημόνων γύρω στο ρόλο του συμπαθητικού και του παρασυμπαθητικού συστήματος, βρίσκονται ακόμη στα πρώτα τους βήματα. Είναι πολύ πιθανόν, ότι και άλλες ασθένειες και ειδικότερα ο καρκίνος, έχουν την αιτία τους στην έλλειψη αρμονίας μεταξύ αυτών των δύο συστημάτων. Σε προσεχές μέλλον μας αναμένουν ίσως σημαντικές εκπλήξεις σ' αυτό το κεφάλαιο.

Το φάρμακο που εξαφανίζει το μεθύσι

Ο δόκτωρ Χένρυ Κόχ παρουσίασε στο επιστημονικό Ινστιτούτο της Καλιφόρνιας, ένα νέο προϊόν, το T-3, που θεραπεύει με τρόπο θαυματουργό το χρόνιο αλκοολισμό, εξαφανίζει τις κρίσεις του τρομερούς παραλυσίας και σβύνει τη δίψα για το ποτό. Το T-3 εξαφανίζει επίσης άκαριας και το πιο δυνατό μεθύσι.

Το καινούργιο φάρμακο δε θα δοθεί για την ώρα στην κατανάλωση, αλλά θα χρησιμοποιηθεί μόνο στις κλινικές

Τα κυριότερα κέντρα του συμπαθητικού συστήματος: 1) Συναισθηματικά συμπαθητικά κέντρα. Ρυθμίζουν τις σκέψεις μας, τις επιθυμίες μας, τις βαθύτερες τάσεις μας, τη ψυχική μας κατάσταση κλπ. 2) Παρασυμπαθητικά κέντρα του κρανίου. Ρυθμίζουν και χαλινάγουν το κυρίως συμπαθητικό σύστημα. 3) Παρασυμπαθητικό νεύρο. Επενεργεί σαν τροχοπέδη στο κυρίως συμπαθητικό. 4) Συμπαθητικό νεύρο. Η λειτουργία του βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο των παρασυμπαθητικών νεύρων του κρανίου και της λεκάνης. 5) Γάγγλιο του υπογαστρίου. Προεκκαρνημένο φυλάκιο του συμπαθητικού προς το μέρος της κοιλίας. 6) Μυνοειδές γάγγλιο (σε σχήμα ημισελήνου). Δεύτερο προεκκαρνημένο φυλάκιο του συμπαθητικού. 7) Κατώτερο μεσεντερικό γάγγλιο. Τρίτο προεκκαρνημένο φυλάκιο του συμπαθητικού. 8) Παρασυμπαθητικό της λεκάνης. Ρυθμίζει και χαλινάγουν το συμπαθητικό. 9) Κυστίδια γεννητικών κυττάρων. 10) Νεύρα των οργάνων του φύλου. Ώρισμένα ζονται από το παρασυμπαθητικό της λεκάνης. 11) Αδένες του φύλου στον άνδρα.

ΤΟΝΑΪΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΡΑΧΗΛ

ΓΕΡΟΣ πολύ πιά ο 'Ισαάκ, ήθελε να δει γύρω του εγγόνια. Κάλεσε τότε το γιό του 'Ιακώβ και τον πρόσταξε να φύγει άμέσως για τη Μεσοποταμία και να παντρευτεί μια από τις δυο κόρες του Λάβαν, του αδελφού της μητέρας του Ρεβέκκας.

— Πήγαινε, γιέ μου, του είπε. Κι' όταν γυρίσης πίσω, θέλω να φέρεις μαζί σου την πιο όμορφη και την πιο αξια γυναίκα.

Ο 'Ιακώβ γονάτισε μπροστά του.

— Αφού τό θές, θα φύγω άμέσως, πατέρα, απάντησε. Δώσε μου την εύχη σου...

Τούδωσε ο 'Ισαάκ την εύχη του κι' ο 'Ιακώβ πήρε το δρόμο για τη γη των Καδεμιτών, εκεί που κατοικούσε ο θεός του με τις δυο του θυγατέρες. Μά, καθώς πήγαινε στην έρημο, στάθηκε ξάφνου η καμήλα του κι' άρχισε να όσμιζεται τον άερα, σά να προμάντευε κάποιο κίνδυνο. Το παλλήκαρι κύτταζε γύρω του άνησυχο. Και τότε, πάνω στους λόφους της άσπρουδερής άμμου, που την πυρπολούσε ο ήλιος, διέκρινε μερικές μαύρες κοκκιδίτσες, που όλοένα μεγάλωναν: 'Ήταν μερικοί κακοί λαλάρηδες με κίτρινα μπουνούζια. Ο 'Ιακώβ ένοιωσε ένα καρφί στην καρδιά του. Γιατί γνώριζε καλά το χρώμα αυτό: 'Ήταν ένος φημισμένου ληστή, του Ούρκο, που λεηλατούσε με τη συμμορία του όλα τα καραβάνια που αποφεύγαν να περάσουν χωρίς συνοδεία την έρημο.

— Θα ήταν τρέλλα ν' αντίσταθώ, ψιθύρισε. Το καλύτερο που έχω να κάνω, είναι να τους περιμένω μ' ήρεμιά. Ο Θεός δε θα μ' άφιση να χαθώ.

Ο Ούρκο ήταν γέροντας. Είπε τον 'Ιακώβ να στέκεται ακίνητος με την καμήλα του και τού είπε:

— Αφού μάς είδες, που ερχάμαστε καταπάνω σου, γιατί δεν έφυγες;

Ο νέος άνασκήωσε τούς ώμους του.

— Γιατί να φύγω; απάντησε. Τί έχω να φοβηθώ από σάς;

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, ποιοι είμαστε; ρώτησε ο ληστής.

— Ξέρω, γιατί σάς γνώρισα από τα χρώματά σας. Δεν έφυγα, όμως, γιατί δεν έχω τίποτ' άλλο απ' αυτή την καμήλα. Είναι φορτωμένη με φτηνά και τιποτένια δώρα, που τα πηγαίνω στη γη των Καδεμιτών.

Στη Μεσοποταμία, ενδιαφέρθηκε ο ληστής. Ποιόν πηγαίνεις να συναντήσεις;

— Το Λάβαν. Είναι θεός μου και θα παντρευτώ μία από τις δυο θυγατέρες του.

Ο Ούρκο έμεινε για λίγο σκεπτικός.

— Πήγαινε στο καλό, τού είπε στο τέλος. Δεν καταδέχομαι να σου πάρω την καμήλα και τα φτωχικά σου δώρα. Από άλλον κινδυνεύεις.

— Από ποιόν;

— Αυτό θα το μάθης πολύ σύντομα, συμπλήρωσε ο γέροντας. 'Αν δεν είσαι πονηρός κι' έδυπνος, δε θα κατοπεράσης εκεί που πιάς. Το Λάβαν τόν γνωρίζει. Κάποτε ήμουν δούλος του. Μά δραπέτευσα κρυφά από κοντά του για να γίνω ληστής.

Χώρισαν. Ο νέος ξαναπήρε το δρόμο του, συλλογισμένος. Τα λόγια του Ούρκο, τού έκαναν έντυπωσι. Τί έννοούσε, άραγε, μ' όλα εκείνα που τού είχε πει; Ο Λάβαν ήταν πονηρός. Τί πονηρία όμως μπορούσε να του σκαρώσει, αφού δεν τόν είχε ξαναδεί ποτέ του; Άλλωστε, αυτός ήταν άνεμής του. 'Όσο κι' άν ήθελε να τόν βλάψει, θα τό σκεφτόταν. 'Η Ρεβέκκα, ή μητέρα του, ήταν αδελφή του κι' αυτό βέβαια δε θα τό ξεχνούσε.

— Επ'ι τέλους, ύστερ' από πολλές μέρες ταξίδι, έφτασε στη γη των Καδεμιτών. Πρίν μπή στην πάλι, πέρασε μπρός από ένα πηγάδι, όπου την ώρα εκείνη, μία πεντάμορφη νέα άντλούσε νερό. Την είδε ο 'Ιακώβ κι' ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά με φούρια. 'Η όμορφιά της τού έκανε καταπληκτική έντυπωσι. Σκέφτηκε όμως, ότι πήγαινε να παντρευτεί κι' αποφάσισε να μη σταθί, από φόβο μη την αγαπήσει. Έκείνη όμως τόν κύτταζε με τα ύπεροχα μάτια της και τού είπε με τη γλυκειά φωνή της:

— Φαίνεται πως έρχεσαι από πολύ μακριά. Κατέβα από την καμήλα σου να σε φιλέω δροσερό νερό.

— 'Η απλότητά της αυτή έκανε τόν 'Ιακώβ να σκιρτήση. Μη μπορώντας πιά να κρατήσει τόν εαυτό του, πήδησε από το ζώο του και κάθισε στο πεζούλι τού πηγαδιού, για να ξεποστάση. Με τα μάτια όμως, έτρωγε την όμορφη νέα, που τού πρόσφερε να πιή μέσα σε μία ξυλίνη γαβάθα. 'Ήμπε εκείνος κι' ύστερα είπε:

— Ο Θεός να σου δίνη όλα τ' αγαθά της γής. Το νερό, που μου πρόσφερε, άς γίνη χαρά κι' εύτυχία για σένα.

— Μιλάς ωραία, ξένη, αποκρίθηκε ή νέα. 'Αν θές όμως να ξεκουραστής περισσότερο, έλα στη σκηνή τού πατέρα μου. Μένει ψηλά στο λόφο και θα χαρή να σε φιλοξενήσει.

Ο 'Ιακώβ κούνησε λυπημένος το κεφάλι του.

— Πρέπει να φύγω, είπε. 'Ήρθα στη γη αυτή για να παντρευτώ. 'Αν όμως μείνω και μία ώρα κοντά σου, τότε θα ξεχάσω τό σκοπό, που μ' έφερε στη Μεσοποταμία.

Το πρόσωπο της νέας ρόδισε έλαφρά.

— Τότε μη χάσης καιρό, απάντησε. Πήγαινε να συναντήσης αυτή που θα κάνης γυναίκα σου. Πού κατοικεί, ξένη;

Ο 'Ιακώβ άνασκήωσε τούς ώμους του.

— Δε γνωρίζω, αποκρίθηκε. Έρχομαι για πρώτη φορά εδώ.

— Πές μου τότε ποιο είναι τ' όνομά της και θα τρέξω πρώτη να την είδοποιήσω για τόν έρχομό σου.

— Εκεί που πηγαίνω, υπάρχουν δυο κοπέλλες: 'Η Ραχήλ και ή Λεία. Είναι θυγατέρες τού θείου μου Λάβαν και πηγαίνω να ζητήσω, τη μία από τις δυο για γυναίκα μου.

— 'Η νέα έδωσε μία χαρούμενη κραυγή.

— Είσαι, λοιπόν, ο 'Ιακώβ; τόν ρώτησε. Ο γιός τού 'Ισαάκ;

— Εκείνος την κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Πού ξέρεις τ' όνομά μου και τ' όνομα τού πατέρα μου;

— 'Η γυναίκα τού έπιασε με τρυφερότητα τα χέρια.

— Έτσι σε φανταζόμουν, τού είπε, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

Ψηλό, ωραίο, δυνατό. Μην τρομάξης, ξένη! Τόση ώρα έπρεπε να τό έχεις καταλάβει. Είμαι ή Ραχήλ...

Ο 'Ιακώβ τινάχτηκε χαρούμενος πάνω.

— Ραχήλ! φώναξε. Τώρα μόνο εύλογώ τόν πατέρα μου, που μ' έστρωσε σ' αυτή την απόφασι. Γιατί, άν ήσουν ξένη, άν δεν ήσουν αυτή που θ' αγαπούσα, θα ήμουν δυστυχισμένος σ' όλη μου τη ζωή.

— 'Η νέα χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια της.

— Άσε με να τρέξω στόν πατέρα μου, να τού αναγγείλω την άφιξί σου, τού είπε βιαστικά. Όλα αυτά τα κοπάδια που βλέπεις τριγύρω, είναι δικά του. Τάφερα εδώ για να τα ποτίσω. Μά τώρα πιά δε με νοιάζει. Μπορώ να τ' αφήσω μόνο τους, χωρίς να τα πειράξω κανείς.

— Έφυγε ή Ραχήλ τρέχοντας, ενώ ο 'Ιακώβ την κυττούσε εύτυχισμένος να χάνεται πίσω από τα δέντρα τού λόφου. Ο Λάβαν βγήκε χαρούμενος να τόν προυπαντήσει. Τόν άγκάλιασε, κλαίγοντας.

— Καλώς ήρθες στη γη μας, γιέ μου 'Ισαάκ! τόν προσφώνησε. Είθε ο Θεός να φέρη την εύτυχία μαζί σου.

— 'Ήταν έπιθυμία τού πατέρα μου ναρθω, απάντησε εκείνος. ε'Ο Λάβαν έχει δυο θυγατέρες, μου είπε. Πήγαινε να παντρευτής τη μία και να τη φέρης στόν τόπο μας. Και διάλεξε την πιο γερή και την πιο όμορφη.

Ο Λάβαν σοβαρεύτηκε.

— Πάμε στη σκηνή μου, τού πρότεινε. Εκεί θα δής και τη Λεία. Ύστερα κουβεντιάσουμε οι δυο μας και τα κανονίζουμε.

— 'Η Λεία δε μπορούσε να συγκριθί με την αδελφή της. Έκτός που ήταν πολύ πιο μεγάλη απ' αυτή, είχε και τό ελάττωμα να μη βλέπει καλά. Κι' ύστερα, όπως έδειχναν τα πράγματα, δεν είχε ούτε την καλωσύνη, ούτε την απλότητα της Ραχήλ.

— Όστε προτιμάς τη μικρότερη; τόν ρώτησε ο θεός του. 'Αν παντρευτής όμως τη Λεία, θα σου χαρίσω όλα τα κοπάδια, που βλέπεις τριγύρω.

— Δεν τα θέλω. Μου φτάνουν τα δικά μου.

Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

Ο θεός του τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

— 'Ο Λάβαν έκανε μερικά βήματα συλλογισμένος.

— 'Η Ραχήλ δεν έχει διόλου προίκα, είπε στο τέλος. Και, για τού σου τη δώσω, πρέπει να μου δουλέψης λίγο διάστημα στα χωράτια και στη βοσκή.

— Γιατί όχι; Έκανε με ειλκρίνεα ο 'Ιακώβ. Θα σου δουλέψω όσο καιρό θέλεις κι' ύστερα θα πάρω τη γυναίκα μου και θα φύγω.

— 'Ορκίζεσαι, λοιπόν, ότι θα μου δουλέψης όσον καιρό σου πιά; τόν ξαναρώτησε.

— Τ' όρκίζομαι! τού είπε ο 'Ιακώβ.

— Τότε ή Ραχήλ θα γίνη δική σου! απάντησε ο Λάβαν. 'Από αυτή τη στιγμή κιόλας, θ' άρχισης δουλειά.

— Για πόσο διάστημα;

— Για έφτα χρόνια!

Ο 'Ιακώβ ένοιωσε τα πόδια του να λυγίζουν.

— Για έφτα χρόνια; ρώτησε. Πώς είναι δυνατόν;

— Αυτό έπρεπε να τό ρωτήσης πρίν όρκιστής, απάντησε. Τώρα πιά είναι άργά.

Μονομιάς ο 'Ιακώβ θυμήθηκε τα λόγια τού ληστή Ούρκο κι' άναστέναξε. 'Επειδή όμως δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά, ύστερα από τόν όρκο που έδωσε, έπεσε στη δουλειά με τα μούτρα, για να ξεχάση τόν πόνο του. Έφευγε από τα χαράματα με τό κοπάδι του και γύριζε μεσάνυχτα. 'Η μόνη του χαρά ήταν, όταν σκεφτόταν πως όλ' αυτά τα τραβούσε για τη Ραχήλ. Σ' όλο αυτό τό διάστημα όμως, δεν την είχε δη ούτε μία φορά. Πήγαινε στο πηγάδι μήπως τη συναντήσει, μα έφευγε άπογορευμένος. Πονούσε. Πονούσε ή καρδιά του και καμιά φορά έκλαιγε τις νύχτες, για τη σκληρό του μοίρα.

— Ένα βράδυ, ώστόσο, που καθόταν κάτω από ένα δέντρο, παίζοντας τη μελαγχολική του φλογέρα, άκουσε γυναικεία πατήματα σιμά του. Σήκωσε ο 'Ιακώβ κι' έπιασε με λαχτάρα τό στήθος του, νομίζοντας πως θα δή την αγαπημένη του. 'Ήταν όμως ή Λεία.

— 'Ισως να μη με περιμένες, τού είπε εκείνη, καθώς κάθισε κοντά του. 'Ισως περιμένες τη Ραχήλ.

— Καμιά σας δεν περιμένα, απάντησε λίγο άπότομα ο νέος. Ούτ' εμένα, ούτε την αδελφή σου.

— 'Η Λεία γονάτισε στα πόδια του.

— Κύτταξέ με, τόν παρακάλεσε. Δεν είμαι τόσο άσχημη όσο νομίζεις. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

Ο 'Ιακώβ άνασκήωσε πάνω.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο πατέρας μου θα λύση τόν όρκο σου.

— Αλλά τι μπορεί να σ' έλπει, τού είπε, σχεδόν με τρυφερότητα. 'Αν παντρευτής, ο